

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/29 (69) ● 27 Temmuz 2002 ● 3 Euro

Irak'a karşı
emperyalist savaşı
durduralım!...

İÇİNDEKİLER

Irak'a karşı emperyalist savaşı	
durduralım!...	3
Gazze katliamı yüzbinlerce Filistinli	
tarafından protesto edildi.....	4-5
Irak'ın yıkımından azami kazanç elde	
etmek için kirli pazarlıklar	6
Bir kez daha ABD'nin Irak'a saldırı	
planları üzerine	7
Hükümetin üç yılı/2	8-9
Oynanan oyunun hedefinde tüm Beykoz	
halkı var!.....	10
'96 ÖO Direnişi'nde ölümsüzleşen	
devrimcileri saygıyla anıyoruz... ..	11
Yeni döneme hazırlık (Orta sayfa) ..	12-13
Özel İstihdam Büroları!.. ..	14-15
Borç batağında boğulan sistem.	16-17
Bültenlerden	18
Söz İngiliz işçi sınıfında	19
Yaz dönemini kazanacağız!.. ..	20
"Öğrenci gençlik etkinliklere gelmesin"	
anlayışı üzerine.....	21
Batsın bu imparatorluk!	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/29 (69) • 27 Temmuz 2002

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.netWeb: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Sınıfa yönelik saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Şimdi de Paşabahçe Şişe Cam işçileri saldırının hedefinde. Daha doğrusu ve işçilerin deyimiyle bütün bir Beykoz. İşçisi, emekçisi, küçük esnafı ve rantiyenin iştahını kabartan doğasıyla hedef tahtasına oturtulmuş durumda. Bugün Paşabahçe, yarın Deri Kundura, ertesi gün Tekel. Bu üç fabrikanın kapatılma kararının çoktan verildiğini herkes biliyor. Ve fabrikaların tasfiyesini işçi semtlerinin boşaltılmasının izleyeceğini. İşçi sınıfı artık sadece kapatılan fabrikalardan değil, eğer rantiyenin göz diktiği bir alansa, oturduğu semtlerden de sürülmekle karşı karşıya.

1 yılı aşkın bir zamandır bir türlü içinden çıkılmayan ekonomik krize, alınmış olan erken seçim kararına ve buna yol açan siyasal istikrarsızlığa rağmen düzenin böyle bir saldırıyı göze alabilmesi, içerden destek almadan kolay değil elbette. Sınıfın, Paşabahçe işçilerinin satışsıdır bir kez daha söz konusu olan.

'91'deki direnişin tüm gücüne ve görkemine rağmen, sonuçta taviz vermek yine işçilere düştüyse, bu, tümüyle sendika yönetiminin tavizkar tutumu nedeniyle. Bugün işçiler yine saldırının karşısına kararlı bir tutumla dikilmelerine rağmen, sendika, bugün olmasın fırınlar eskidikten sonra olsun, gibi kapatmaya açıktan onay veren ibretlik bir tutum içindedir.

Paşabahçe örneği bir kez daha göstermektedir ki, işçi sınıfı eğer başını kaldırmak, sermayenin saldırılarına karşı durmak istiyorsa, önce içindeki hainleri temizlemek zorundadır. Sendikal ihanet çetelerine karşı bir mücadele yürütmeksizin sermayenin saldırılarına karşı durmak/püskürtmek imkanı görülmemektedir.

Gazetemizin geçmiş sayıları 13 cilt halinde okurlarımızın kullanımına hazır hale getirilmiş durumdadır. İsteyenler bu ciltleri belirli bir ücret karşılığında yayınevinden edinebilirler. Bölgesel bir savaşın eşliğinde ve sistemin bir kez daha siyasal tahkimata

ihtiyaç duyduğu bir süreçte, bu konulara ilişkin geçmiş değerlendirmelerimize tekrar tekrar başvurma gereksinimine cevap vermesi açısından, bunun ne kadar önemli bir imkan olduğu tartışma götürmez.

Çıktı!

Türkiye'nin son 20 yılına yapılan değerlendire bakıldığında, devrimci ve pratik planda devrimci örgütlenmelerin bir kez daha yeniden görüldüğü. Devrimci örgüt fikirleri ve pratiği Türkiye'de bir kez daha öne çıkmış durumda. Devrimci örgütlenmelerin önemi devrimci sınıfa olmuştur...

Devrimci örgüt fikirleri ve pratiğinden bu yığınca ve kitlesel hareketin gerisinde, Türkiye'de yeni bir sosyal hareketin doğması için bir kez daha sosyalist hareketin önemi devrimci örgütlenmelerin pratiğinden dolayı ortaya çıkmıştır. Devrimci örgüt fikirlerinden öte devrimci örgüt pratiğinden hareketle ve sosyalist bir hareketin doğması için devrimci örgütlenmelerin önemi devrimci sınıfa olmuştur...

Son 20 yılda Türkiye'de yapılan sosyalist hareketler arasında büyük bir bölümünde liberalleşen sol hareket içinde devrimci örgüt fikirleri, pratiği ve devrimci sınıfa büyük önem verilmiştir. Fakat devrimci sınıfa ve hedefine bağlı olarak, devrimci örgüt fikirleri ve pratiği bir kez daha öne çıkmış durumda. Devrimci örgütlenmelerin önemi devrimci sınıfa olmuştur...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel sorunlar

Kitapçılarda...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri/Örgütsel sorunlar

EKSEN YAYINCILIK

Fiyatı: 6 000 000 TL (KDV dahil)

ABD hesabına emperyalist savaşa katılmayı engelleyecek tek güç işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci mücadelesidir...

Irak'a karşı emperyalist savaşı durduralım!..

Amerika'nın Irak'a yönelik saldırı planları yeni senaryolar eşliğinde bir kez daha piyasaya sürülmüş durumda. Özellikle, Türkiye'de siyasal istikrarın bir kez daha bozulduğu, dolayısıyla da siyasal yaşamı yeniden biçimlendirmeye ihtiyaç duyulduğu bir süreçte kamuoyunun ve halkın bu saldırı senaryolarıyla meşgul edilmesi dikkate değer. Senaryonun her çeşidine Türkiye'nin mutlaka ve bir biçimde dahil edildiği düşünülür ve Irak'a saldırının "yönetimi değiştirmek" isteği üzerine kurulmaya çalışıldığı gözönünde tutulursa, Türkiye'de siyaset yapmanın, hele de böyle bir süreçte yönetime talip olmanın ne anlama geldiği ve nasıl bir vesayet gerektirdiği daha iyi anlaşılacaktır.

Bunlara dayanarak, yapılacak olan erken seçim sonucunun daha şimdiden belli olduğunu söylemek kadar kolay ve gerçekçi bir tahmin daha olamaz. Hükümet nöbetini hangi parti ya da partiler devralırsa alsın, kurulacak yeni hükümet de tıpkı yıkılmakta olan 57'cisi gibi katıksız Amerikan uşağı bir hükümet olacaktır. Amerika ve başta büyük holdingler olmak üzere Türkiye'deki uzantıları, bu sonucu amaca en uygun biçimde garantilemek için hiçbir çaba ve masraftan kaçınmayacaklardır. Siyasal yaşamın yeniden biçimlendirilmesi ihtiyacı elbette iş başındaki hükümetin uşaklığından duyulan kuşku yüzünden değildir. Mevcut hükümet ABD'nin, ondan ayrı düşünemeyen İMF ve Dünya Bankası'nın bir dediğini ikilememiştir tüm icraat süresi boyunca. Buna rağmen yeni bir hükümet arayışı gündeme gelmişse bu bir yanıyla mevcut hükümetin aşırı yıpranmışlığıyla sorun oluşturması, öte yanıyla da taze güce dayanan yeni bir hükümetle bazı zor kararların daha rahat alınabileceği düşüncesi ve ihtiyacındandır. Yeni hükümet bir savaş hükümeti olmak zorundadır. Dolayısıyla da savaşın getireceği her türlü zoru ve zorluğu yüklenebilecek bir taze kuvvete ve dayanıklılığa sahip olmalıdır.

Türkiye'nin erken seçimle belirlenecek yeni hükümetini bekleyen tek savaşın Amerika'nın Irak savaşı olmadığı da biliniyor. Onlar, Irak'a karşı Amerikan maşalığını üstlenmenin yanı sıra, içerde, işçi sınıfı ve emekçilere karşı emperyalist yıkım saldırılarını da artırarak sürdürmek zorundadırlar. Sadece ellerini değil, başlarını da taşın altına koymaları gerekiyor yani.

Emperyalistlerin ve uşaklarının tüm bu ihtiyaç ve isteklerinin, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin ihtiyaç ve istekleri ile taban tabana zıt, onların aleyhine ve onlara düşmanlık temelinde olduğu son derece açık. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, ABD uşağı koalisyon hükümetinin iş başında olduğu son 3 yılda, ancak tarihi boyunca karşılaştığı saldırıların toplamıyla kıyaslanabilir bir ağır yıkımla karşı karşıya bırakıldı. Kurulacak olan hükümet bu saldırıları katlamaya devam edeceği gibi, buna bir de savaşın yıkımını ekleme görevini daha bugünden üstlenmiş bulunuyor.

Bu ülkeye karşı bundan daha büyük bir ihanete

girişmenin, bundan daha büyük bir kötülükte bulunmanın imkanı yoktur. Son Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı'nın 2002 raporunun da kanıtlandığı gibi, ülke zaten yıkımın eşiğindedir. İnsani kalkınmışlık sıralamasında son 1 yılda üç basamak gerileyerek raporda ancak 85. sırada yer alabilmiştir. Rapor, dünya ülkelerindeki insani gelişmişlik düzeyi üzerinden hazırlandığına göre, son 1 yılda bu konuda geriye doğru bir gidiştir söz konusu olan. Bu elbette bu ülkede bilinmez bir şey değildir ve bunun siyasal sorumluluğunu ise iş başındaki İMF-TSIAD hükümeti taşımaktadır. Bu hükümetin icraatı döneminde işçi ve emekçiler ardardına uygulanan zamlarla, sayısız ek vergilerle soyup soğana çevrilmiş; özelleştirme, taşeronlaştırma, esnekleştirme saldırılarıyla işsiz ve aç bırakılmıştır. Bu yolla emekçi halkın yaşam seviyesi

hızla geriye düşerken, emperyalizm uşağı bu hükümet İMF-TÜSIAD yıkım paketlerini kararlılıkla uygulamayı sürdürmüş, halktan topladıklarını borç faizi ödemeleri olarak emperyalist tekellerin ve yerli tekelleri asalakların kasalarına akıtmaya devam etmiştir.

Görevi devralacak yeni hükümetin de Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarının aleyhine/emperyalist tekellerin lehine bu programları aynen, hatta daha da yoğunlaştırılmış biçimde uygulamasını garantilemek için, İMF, seçime katılacak partilerden teminat sözü almış bulunuyor. Amerika ise Irak'a saldırısında ikirciksiz yer alacak bir hükümet için kolları sıvamış durumda.

Emperyalizmin çıkarları, tüm dünya halklarının olduğu gibi, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarının çıkarlarıyla da temelden çelişmektedir. Dolayısıyla, Amerika'nın maşalığına soyunacak, bu maşalık gereği komşu halklara karşı savaşa katılacak bir iktidar, öncelikle Türkiye halklarına karşı savaş ilan etmiş kabul edilmeli, vatana ihanetle eşdeğer böyle bir tutuma karşı mücadele bu bakışla yürütülmelidir.

Ortadoğu'ya ve Orta Asya'ya kendi sefil emperyalist çıkar ve hesapları için yerleşmeye çalışan Amerika hesabına yürütülecek bir savaşa katılmak, sadece Irak halkına değil tüm bölge halklarına karşı ağır bir suç ve ihanet olacaktır. Zira ABD Irak'a karşı emperyalist müdahaleyi Ortadoğu'ya ve Orta Asya'ya

rakipsiz hakimiyet stratejisinin bir basamağı olarak gündeme getirmektedir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin Irak halkının kırımından ve bu ülkenin yıkımından en küçük bir menfaati yoktur. Tersine, eğer Türkiye'nin böyle bir savaşa katılması engellenemezse, kendileri de benzer bir yıkımla karşı karşıya kalacaklardır. Çocukları bu savaşta öldürmeye ve ölmeye zorlanacak, saldırıya uğrayan Irak'ın öncelikle en yakın saldırgan olarak Türkiye'yi bombalaması meşru müdafaa haline gelecektir. Ve elbette her savaşta olduğu gibi bu savaşın faturası da işçi ve emekçi kitlelere çıkarılacaktır. Savaş yıkımının tüm maddi ve manevi faturası onların omuzlarına binecektir.

Türkiye işçileri ve emekçileri bu gerçeklerin bilinciyle hareket etmeli, emperyalist savaşa karşı açık

ve net bir tutum içinde olmalı, bununla yetinmeyerek bu tutumu pratik davranışlarla ortaya koymalıdır. Afganistan saldırısı sırasında da görüldüğü gibi, Türkiye'de işçi ve emekçi halk çoğunluğu emperyalist saldırganlık ve savaşa karşıdır. Bu konuda en büyük sorumluluk işçi sınıfına düşmektedir. O başı çekerse Türkiye'nin emekçileri bu yolda onu fazlasıyla destekleyeceklerdir. Türkiye'nin bugünkü koşullarında emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı mücadelede işçi sınıfının yalnız kalması/yalıtılması söz konusu değildir. Emperyalist-kapitalist sınıfın çıkarları emekçi halkların zararına işlerken, işçi sınıfının çıkarları emekçi halkların taleplerine sözcülük edebilecek niteliktedir:

İMF-TÜSIAD programlarıyla yürütülen işsizleştirme-yoksullaştırma saldırılarına karşı işçi sınıfı, "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi" istiyor. "Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemlerinin ve taşeronlaştırmanın yasaklanması" nı istiyor. "İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son" verilmesini, "Dış borç ödemelerinin durdurulması" nı, "Tüm dış borçların geçersiz sayılması" nı istiyor.

İşçi sınıfı "terörle mücadele" adı altında demokratik hak ve özgürlüklerin iyice kuşa çevrilmesine ve rejimin baskıcı-yasakçı tedbirlerine karşı, "Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü" istiyor. Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı, Türkiye'nin Ortadoğu ve Orta Asya'da Amerikan maşalığına soyunmasına karşı, "Emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmaların iptali" nı, "Türkiye'deki tüm askeri üs ve tesislere el konulması" nı, "NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilerin kesilmesi" nı istiyor. İşçi sınıfının devrimci bir program çerçevesinde ortaya koyduğu bu güncel ve acil istemlerin emekçi kitlelerin çıkarları ve talepleriyle nasıl çakıştığı ortadadır.

Bölgemizin ve ülkemizin adım adım yeni bir emperyalist savaşa hazırlandığı bir süreçte, Türkiye işçi sınıfının, "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarı etrafında yükselteceği bu ve benzeri talepler ve yürüteceği mücadele emekçi kitleleri ardında saflaştıracak, emperyalistleri ve uşaklarını yalıtacak güce sahiptir. Emperyalist savaş ve saldırganlığı dizginlemenin başkaca bir yolu ve imkanı da bulunmamaktadır. Seçim atmosferinin de imkanları kullanılarak, sınıfın devrimci programı en geniş kitlelere ulaştırılmalıdır.

Gazze katliamı yüzbinlerce Filistinli tarafından protesto edildi...

Siyonist işgal ve katliamlar devam ediyor, Filistin halkı ayakta!..

İsrail tarafından işgal edilen Filistin son haftalarda tamamen gündemin dışında tutuldu. Bu suskunluk fesadı ancak büyük bir katliam olunca bir yere kadar kırıldı. Bu suskunluk, bilinçli bir politikanın ürünüdür. İletişim ağına hükmeden emperyalist basın tekelleri, Filistin işgalini görmezden gelerek İsrail siyonizmine tam destek veriyorlar.

Siyonist katillerin elleri serbest kaldı

Gazze Şeridi'nde gerçekleştirilen son füze saldırısı ve katliam İsrail vahşetinin vardığı boyutun çarpıcı bir göstergesidir. Saldırıda ABD yapımı F-16 savaş uçakları kullanıldı, uçaklardan fırlatılan füzelerle evler yerle bir edildi. Hedef alınan HAMAS'ın askeri kanadı "İzzetin El Kasım Tugayları" lideri Salah Şahade ile birlikte 9'u çocuk 15 kişi katledildi. Yine çoğu çocuk ve kadınlardan oluşan 150 kişi yaralandı. 5 katlı bir apartman ile çevresinde bulunan 3 ev tamamen yıkılırken 500 metrelik alanda bulunan bütün binaların camları kırıldı. Her taraf molozlar altında kaldı.

Dünyanın gözleri önünde gerçekleşen bu vahşi saldırıda, İsrail siyonizmini destekleyen başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere, bütün güçlerin payı var. Vahşetin boyutu, siyonizm destekçilerini bile saldırıyı kınamak zorunda bıraktı. Elbette dökülen gözyaşları sahtedir. Birleşmiş Milletler'den AB'ye, Mısır'dan Suudi Arabistan'a kadar saldırıyı kınayanlar iki yüzlüdür. Türk sermaye devletinin bu katliam karşısındaki tutumu da ibret vericidir. Türk yetkililer bu vahşi saldırıya karşı, "İsrail'in, teröre karşı yürüttüğü mücadelede insancıl hukukun gereklerine özen göstermesi beklenmektedir" demekle yetindiler. Bu açıklamalardan da anlaşılacağı üzere, işbirlikçi sermaye düzeni katliamdan söz etmeyi değil İsrail'in "teröre" karşı yürüttüğü mücadeleden bahsetmeyi tercih ediyor.

Katliam siciline bir yenisini ekleyen Kasap Şaron, insanlık ve savaş suçu oluşturan bu vahşeti "büyük bir başarı" olarak niteledi ve başarısından dolayı İsrail ordusunu kutladı. Ayrıca birçok İsraili bakan da katliamı doğrudan savundu. Bu katliamı gerçekleştirene kadar işgalci İsrail ordusu boş durmuyordu. Ev yıkmaktan arazi işgaline, üniversite basmaktan keyfi tutuklamalara, seri cinayetler işlemekten Filistinliler'i zorla sürgüne göndermeye kadar birçok icraat İsrail ordusunun günlük işleri haline gelmişti artık. Gaspedilen Filistinliler'e ait arazilere ırkçı Yahudiler'i yerleştirme işlemleri de devam ediyordu.

Bütün bu uygulamalar sanki olağanmış gibi karşılanıyor, bazı istisnalar dışında uluslararası kamuoyunda tartışma konusu bile olmuyordu. Oysa bu uygulamaların tümü BM kararlarına aykırı, bu kararların açıkça ihlali anlamına geliyor. Bu uygulamaların hiçbir tepkiyle karşılaşmaması, söz konusu BM kararlarının yaşamda hiçbir değer taşımadıklarının somut bir göstergesidir. Bu kararlar, bazen ABD emperyalizmine bir ülkeyi işgal etmek için bir gerekçe oluşturmaya yarıyor.

İsrail karşısında alınan tutum sözde demokrasi savunucularının ağızlarından düşürmedikleri "uluslararası hukuk" ilkelerinin ne menem bir şey olduğunu yeniden görmemizi sağlıyor. Aynı şekilde insanların "yaşama hakkından", "dolaşma özgürlüğünden" dem vuranlar yıkılan evleri, tahrip ve

işgal edilen tarım arazilerini, kuşatma altında tutulan bir halkın çalışma hakkının elinden alınmasını seyretmekle yetiniyorlar. Bunların sonucunda geçim alanında ciddi sorunlar yaşayan Filistin halkının, %45'i yetersiz beslenen Filistinli çocukların bu durumu da BM'ye bağlı "insani" sorunlarla uğraşan örgütler açısından bir şey ifade etmiyor. Daha önce uygulamaya başlanan gettolaşma ve tel örgülerle Filistin'i parçalama uygulaması da olağan karşılanmaya başlandı.

İşgalin nedeninin "intihar saldırıları" olduğu yalanı tescil edildi

Filistin'in işgali ve İsrail'in gerçekleştirdiği katliamlar, "intihar" saldırıları gerekçe gösterilerek meşrulaştırılmaya çalışılıyordu. Başta Şaron-Bush ikilisi olmak üzere siyonizme destek veren bütün güçler HAMAS'ın eylemlerini bahane ederek Filistin direniş hareketine "terörist" damgası vurdular. ABD-AB emperyalistleri Filistin'in özgürlüğü için mücadele eden, Bush-Şaron çizgisine gelemeyen örgütleri "terörist örgütler" listesine aldılar. Basın tekelleri aracılığıyla bu bakışı kitlelere maletmek için de yoğun bir propaganda ve beyin yıkama faaliyeti yürüttüler, halen de yürütmektedirler. Bu tutumu alanların amacı, İsrail'in kalıcı işgal planına destek vermek ve emperyalizmin ileri karakolu olan bu siyonist devletin kanlı yüzünü örtmektir.

Gazze'deki katliam bu demagojinin de temelini ortadan kaldırdı. Zira saldırıdan saatler önce HAMAS, İsrail'in Batı Şeria'daki kentlerden çekilmesi ve suikast politikasına son vermesi halinde intihar saldırılarını sona erdirebileceğini duyurmuştu. Açıklama, örgüt lideri Şeyh Ahmed Yasin tarafından, El Cezire televizyonuna yapılmıştı. Saldırıdan hemen önce, İsrail Dışişleri Bakanı Şimon Peres de, Batı Şeria'daki bazı Filistin kentlerinden "Filistin yönetimini sınamak" amacıyla çekileceklerini açıklamıştı. Ancak

aynı günün gecesi gerçekleştirilen Gazze katliamı, gündeme getirilen "uzlaşma" önerisini de boşa düşürdü. Bu önerilerden bir sonuç çıkması beklenmiyordu elbette. Ama görüldü ki, siyonistlerin görüşmelere devam etmek gibi derterleri yok. Saldırmaktan ve katletmekten başka bir "çözüm" yolu bilmiyorlar.

Haydutbaşı Bush'tan işgale tam destek, Türk devletinden helikopter ihalesi

İsrail işgalini fiili olarak destekleyen siyonistlerin Filistin halkına karşı uyguladığı vahşeti "teröre karşı kendini savunma" olarak değerlendiren Bush, Filistin halkına ve Filistin yönetimine karşı peşpeşe küstahça açıklamalarda bulunmuştu. Son olarak Filistin'i Irak'la aynı kefeye koyan bir açıklama yapan Bush, Filistin ve Irak'taki rejimlerin ABD'nin çizdiği sınırlarda olması gerektiğini ilan etti. Bununla yetinmeyen Bush, "hükümetimizin yerleşmiş politikalarından biri rejim değişiklikleridir" diye tamamlıyor sözlerini. Bu açıklama ile birlikte İsrail'e, ısrarla verilen desteğin asıl nedeni de anlaşılıyor.

Hatırlanacağı gibi Filistin işgalinin başladığı gün, Türkiye ile İsrail 680 milyon dolarlık tank modernizasyonu ihalesini imzalamıştı. Genelkurmay'ın isteğiyle imzalanan ihale, Filistin işgaliyle çakışmasından dolayı büyük bir tepki toplamıştı. Ancak Amerikancı genareller anlaşmanın iptal edilmesiyle ilgili taleplere sert yanıt vererek anlaşmanın "yüzde bir milyon doğru" bir karar olduğunu basına açıkladılar. Kamuoyunda oluşan duyarlılıktan dolayı Türkiye-İsrail ilişkileri medyaya fazla yansıtılmadan devam etti. Geçen 5 aylık süre içerisinde işgal ve katliamlara kesintisiz destek verildi. Nitekim Gazze Şeridi'nde yapılan füze saldırısıyla ilgili Türk devletinin resmi açıklaması da bu desteğin bir belgesidir.

İsrail'e verilen yeni ihale ile siyonistlerle aktif

işbirliğinin devam ettiğini, hatta yeni boyutlar kazanarak güçlendiğini görüyoruz. Geçen hafta yapılan bir açıklama ile (basında küçük bir haberle geçiştirildi) Türkiye, İsrail'le 110 milyon dolarlık (176 trilyon) yeni bir anlaşma imzaladı. TSK'nın envanterinde bulunan 300 helikopterin güçlendirilmesi ve modernizasyonu ihalesi de İsrail'in IMI firmasına verildi. Anlaşma 19 Temmuz '02'de Savunma Sanayi Müsteşarlığı'nda imzalandı. ABD-İsrail-Türkiye üçlü şer mihverinin tüm bölge halklarının geleceğini tehdit etmekte olduğu Filistin ve Irak'a karşı alınan tutumdan da anlaşılabilir.

İşgal, kuşatma ve katliamlara karşı direniş devam ediyor

Azgın bir şekilde devam eden işgale ve suskunlukla kuşatılmış olmasına rağmen Filistin halkı direnmeye devam ediyor. Gazze Şeridi'nde gerçekleşen saldırının ardından ise adeta bütün halk ayağa kalktı. Böylesine barbar bir katliama verilen yanıt bu yiğit halkın hiçbir zaman teslim alınamayacağını yeniden göstermiştir. Saldırının ardından sokaklara taşan binlerce Filistinli İsrail ve Amerikan karşıtı sloganlar atarak gösteriler yaptı ve intikam yemini ettiler. Yine saldırı haberinin yayılmasından sonra Han Yunus Mülteci Kampı'ndan çıkan Filistinli direnişçiler işgalci İsrail askerleriyle silahlı çatışmaya girdiler.

Ertesi gün yapılan cenaze töreni ise, anti-emperyalist, anti-siyonist görkemli bir mitinge dönüştü. CNN Türk gibi siyonistleri destekleyen bir TV kanalı bile cenaze törenlerine 300 bin Filistinli'nin katıldığı haberini yapmak durumunda kaldı. Yüzbinlerce Filistinli'nin işgale karşı bu kararlı çıkışı, ne İsrail terörünün ne de emperyalist kuşatmanın kirli hedefine ulaşma şansına sahip olamayacağını yeni bir kanıtı olmuştur.

Bugün bebeklerini, çocuklarını kurban veren Filistin ve Irak halklarıdır. Yarın, sıra herhangi bir Ortadoğu halkının çocuklarına gelebilir. Bu katliamları seyretmek, emperyalist-siyonist saldırganlık karşısında sessiz kalmak yeni kıyımlara davetiye çıkarmaktan başka bir anlama gelmez. Bunun için başta Filistin halkına karşı uygulanan vahşi katliamlar olmak üzere, Irak'a ve giderek tüm Ortadoğu halklarına karşı başlatılan savaş hazırlığına karşı etkin bir anti-emperyalist, anti-siyonist kampanya başlatmak kaçınılmaz bir görevdir. Bu akıl almaz vahşetin suç ortağı olmamak için, vahşete karşı harekete geçmekten başka yol yoktur.

Filistin halkını katledenlerin arkasında duran, Irak'ı acımasız bir savaşla yıkmak isteyenler, F tipi hücreleri açtıranlar, yeni bir iş yasasıyla işçi sınıfının 150 yıllık tarihsel kazanımlarını gaspetmek isteyenlerin arkasında aynı emperyalist güçler bulunmaktadır. Dolayısıyla bu saldırıların birine karşı çıkıp diğerini onaylamak tutarsızlık olacaktır. O halde hem bu uygulamalara, hem de bu uygulamaları hayata geçirmek için uğraşanlara karşı ortak bir mücadele hattı örülmelidir. Bu mücadele içinde, işçi ve emekçilerden yana olan, emperyalist savaşa samimiyetle karşı duran tüm güçler yerlerini almalıdır.

**Kahrolsun emperyalizm ve siyonizm!
Yaşasın Filistin direnişi!**

ABD hesabına Irak'la savaşa girmenin zemini hazırlanıyor...

Düzen medyasının savaş çığırkanlığı

ABD emperyalizmi Irak'a saldırmak için gün sayıyor. Ve elbette ki zamanını boşa geçirmiyor. Gerçekleştireceği saldırı için yoğun bir şekilde hazırlık yürütüyor.

Hazırlıkların en önemli ayaklarından birini ise dünya kamuoyunu Irak'a bir ABD askeri müdahalesinin haklılığına inandırmak için yürütülen propaganda faaliyeti oluşturuyor. Aslında bu kampanya 11 Eylül saldırısının hemen ardından ve "teröre karşı mücadele" söylemi altında başlatılmıştı. Hedefi ise Irak'la sınırlı değildi. Dünyada ABD emperyalizminin bir biçimde "canını sıkın" ne kadar ülke, halk ya da örgüt varsa hepsi de "uluslararası terörizm"e destek vermekle suçlanıyor, bunlara dönük emperyalist şiddet meşrulaştırılıyordu.

Yakın zamana kadar, önce Afganistan'daki Taleban rejimi ve Bin Laden, hemen sonrasında ise Filistin halkı bu propaganda bombardımının öncelikli hedefleri durumundaydılar. Şimdi bunların yerini Irak halkı ve Saddam rejimi almış bulunuyor.

Son bir iki aydır özellikle Amerikan, İngiliz ve İsrail basınında Irak'a düzenlenecek askeri operasyonla ilgili birbirinden ilginç savaş senaryoları yer almaya başladı. Açık ki bu senaryo bombardımını ile amaçlanan, Irak'a ABD müdahalesini tüm insanların beynine kazımak; aksi mümkün olmayan kaçınılmaz bir şeymiş gibi algılanmasını sağlamaktır.

Şimdilerde benzer bir beyin yıkama kampanyasının Türkiye'deki burjuva medya tekelleri tarafından da yavaş yavaş başlatıldığına tanık olunmaktadır. Görüldüğü kadarıyla Türkiye'de yürütülen çarpıtma ve yalan haber yayma kampanyası iki kısımdan oluşmaktadır.

Kampanyanın ilk basamağı Amerika'nın Ortadoğu'ya müdahale hakkını meşrulaştırmaktır. Bu amaçla hemen her gün gazete ve televizyonlarda ABD, İngiliz veya İsrail basınından kopya edilmiş savaş senaryoları işlenmektedir. Amerika'nın savaşta hangi modern silahları, hangi gelişmiş uçakları kullanacağı uzun uzun anlatılmaktadır. İstenmektedir ki kimse Amerika'nın Ortadoğu'da ne aradığını sorup sormasın. İstenmektedir ki emperyalist saldırganlığın gerçek amaçları unutulsun ve ABD ordusu "dünyayı kurtaran kahraman" olarak görülsün.

Bu kampanyanın doğal bir sonucu ve uzantısı olarak bugün ne basında ne de televizyonlarda Amerika'nın Irak'a müdahalesinin haklılığı (bir takım köşe yazarlarının makaleleri dışında) neredeyse hiçbir şekilde tartışılmamaktadır.

Kampanyanın ikinci ve asıl tehlikeli bölümü ise henüz yeni başlamaktadır ve öne çıkartılacak temel fikir Türkiye'nin kendi çıkarlarını korumak için bu savaşa girmeye zorunlu olduğudur.

Türkiye'nin ABD'nin çıkar ve dayatmaları doğrultusunda Irak operasyonuna katılacağı çoktan kesinleştirilmiş bir durumdur. Ecevit'in ABD gezisi sırasında İMF kredileri karşılığında bu konuda anlaşmaya varılmıştır. ABD Savunma Bakan Yardımcısı yakın zaman önce Türkiye'ye gelerek bu konudaki son talimatları Ankara'ya ulaştırmış bulunmaktadır. Kısaca söylemek gerekirse Türkiye'nin bu savaşa girip girmeyeceği şeklinde bir tartışma bulunmamaktadır. Basında "Türkiye'nin koşulları" olarak ifade edilen şartlar "kan parası"nın bedelini yukarı

çekme çabasıyla ilgilidir ve ABD tarafından kabülü mümkün olmayan şeyler değildir.

Bugün için emperyalistler ve işbirlikçi sermaye açısından çözülmesi gereken asıl sorun Türkiye kamuoyunun bu savaşa hazırlanmasıdır. Çünkü görüldüğü kadarıyla Türkiye toplumunun ezici bir çoğunluğu ülkelerinin bu savaşa bulaşmasına karşıdır. Savaşın Türkiye'ye ve bu ülkenin insanlarına yıkım ve acıdan başka bir şey getirmeyeceği, bu konuda Amerika'ya güvenilemeyeceği yaygın bir görüştür.

Bu yüzden hükümet ve düzen medyası doğrudan doğruya savaş yanlısı bir tutum almaktan henüz kaçınmaktadır. Onun yerine Türkiye'nin bu savaşa katılmasının neden zorunlu olduğuna dair teoriler üretilmeye başlanmıştır.

Bu teoriye göre, Türkiye ne kadar karşı olursa olsun, ABD Irak'ı mutlaka vuracaktır. Eğer bir savaş zaten kaçınılmazsa Türkiye kendi çıkarlarını korumak için harekete geçmek zorundadır. Bunun için de Kuzey Irak'ta asker bulundurma gerekebilir.

Bu propagandanın bugün için doğrudan savunuculuğunu yapmak *Milliyet* yazarı Fikret Bila'ya düşmüştür. Düne kadar Ecevitler'in basındaki sesi olan Firket Bila, kendi yazısından da anlaşılabilir gibi, daha çok ordu adına nabız yoklamaktadır. Kamuoyunun Kuzey Irak'a (Güney Kürdistan) asker gönderilmesi fikrine kazanılması için çok geçmeden başka köşe yazarlarının da bu kervana katılacağına kesin gözüyle bakmak gerekmektedir. Eğer göle çaldıkları bu maya tutarsa bir sonraki adımda açıktan bir savaş çığırkanlığına soyunmaktan çekinmeyecekleri de o ölçüde kesindir.

İşçi ve emekçiler giderek daha da yoğunlaşacak bu beyin yıkama kampanyasına karşı uyanık olmalıdır. Düzen medyasında "Türkiye'nin çıkarları" olarak parlatılan şey gerçekte Amerikan emperyalizminin ve onun Türkiye'deki uzantılarının çıkarlarıdır. Türkiye'nin her ne şekilde olursa olsun bu savaşa bulaşması işçi ve emekçilerin çıkarlarına hizmet etmez.

İşçi ve emekçilerin asıl yapması gereken şey bütün bölge halklarıyla birlikte emperyalist saldırganlık ve işgal politikasına karşı mücadeleyi yükseltmektir. Bu mücadelede ona yol gösterecek olan ise çürümüş düzenin kokuşmuş medyası değil, devrimci sınıf partisi ve devrimci yayınlardır.

Kuzey Irak'a neden girilmeliymiş!

"ABD, Irak'a müdahale ederse, Türkiye de Kuzey Irak'a girer mi? Ankara'da askeri konularda çalışan stratejistler bu soruya şu yanıtı veriyorlar:

- Girer ve bu meşru olur.

Bu yanıtın gerekçesini de şöyle özetliyorlar:

- *Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kuzey Irak'ta kuvvet bulundurma ve gerektiğinde bunu aktif olarak kullanması doğal ve meşrudur. Çünkü, Kuzey Irak, Körfez Savaşı'ndan bu yana Türkiye'nin ulusal güvenliğine ve ulusal bütünlüğüne dönük saldırıların merkez üssü olarak işlev görmüştür ve bugün de aynı yönlerde tehdit oluşturacak durumdadır. Irak'ın toprak bütünlüğünü veya idari yapısını değiştirecek gelişmelere Türkiye kayıtsız kalamaz.*

Bu gelişmeleri ise şöyle tanımlıyorlar:

- *Kuzey Irak'ta altyapısı fiilen oluşturulan devletin siyasi olarak ilanı, Türkmenlerin güvenliğini tehdit edecek bir oluşum, Türkiye'ye yönelik çok büyük bir göç dalgası. Bu gelişmeler karşısında Türkiye'nin müdahale etmesi meşru hakkı olur. Bu tür gelişmeler, doğrudan Türkiye'nin güvenliğini ve bütünlüğünü tehdit niteliği taşır. (...)"*

(Fikret Bila, *Milliyet*, 21 Temmuz 2002)

İşbirlikçi sermayenin temsilcileri Amerika'da...

Irak'ın yıkımından azami kazanç elde etmek için kirli pazarlıklar

Irak halkını hedef alacak emperyalist saldırıya artık kesin gözüyle bakılıyor. Sorun saldırının olup olmayacağı değil ne zaman, nasıl ve nereden başlayacağıdır. Bu saldırı için ABD emperyalizmi tek mantıklı gerekçe ortaya koyamıyor. Irak'ın kitle imha silahları ürettiği şeklindeki iddianın hiçbir temele dayanmadığı da yeniden kanıtlandı. BM'nin "kitle imha silahları" arayan özel komisyonu UNSCOM'un eski başkanı Scot Ritter (Ritter bu işi kesintisiz olarak 7 yıl sürdürdü), Irak'a yaptığı ziyaretinden sonra BBC'de canlı yayına çıkarak, Irak'ta kitle imha silahları olmadığını tüm dünyaya ilan etti. Ayrıca komisyon başkanlığı döneminde ajanlarla nasıl ilişki kurduklarını ve yalan haberler yaydıklarını da anlattı.

Bu durumda saldırının amacı; Irak'ta Amerikan işbirlikçisi bir yönetimin kurulması, bu sayede Irak'ın zengin petrol yataklarının ABD tekellerinin denetimine geçmesi olarak karşımıza çıkıyor. Bu, sadece işin bir tarafını oluşturuyor. Emperyalist saldırının "Ortadoğu dengelerini yeniden şekillendirme sürecinin ilk ayağı olacağı", bizzat Amerikan askeri yetkilileri tarafından açıklandı. Bu amaçla Irak'ta kalıcı bir işgal planlanmaktadır. Tıpkı eski Yugoslavya toprakları ve Afganistan'da olduğu gibi.

Ortadoğu dengelerinin yeniden yapılandırılması demek, Irak'tan sonra sıranın Suriye, Lübnan ve İran'a geleceği anlamına geliyor. Dünyanın tepeden tırnağa silahlı en haydut devleti olan ABD'nin acil olarak yeni petrol yataklarına ihtiyacı var. Amerikan ekonomisinde önemli bir ağırlığa sahip olan silah endüstrisini canlandırmak için de bir savaş gerekiyor. Silah ve petrol tekellerinin iktidarı demek olan Bush yönetimi bu amaçla Ortadoğu'yu bir kan gölüne çevirmek için harekete geçmiş durumda. Siyonist İsrail'in stratejik çıkarları ile çakışması, onu önemli bir engelden kurtarması da bütün bunları tamamlıyor.

Irak'ın yıkımı üzerinden pazarlık

ABD emperyalizmine 50 yılı aşkın bir süredir uşaklık yapan işbirlikçi Türk burjuvazisi ve onun adına ülkeyi yönetenler, efendinin onlara ihtiyacı olduğunu, buna isteseler de karşı gelemeyecekleri bilinciyle, kendilerini geçmişe göre daha pahalı bir fiyata pazarlamaya çalışıyorlar. Aslında bazı kaygıları yok değil, ama elleri mahkum. Uşak olunca efendinin dediğine karşı gelinmez. Bu kaygıların insani olduğu da sanılmasın. Yani Irak yerle bir edilecek, yüzbinlerce insan katledilecek, ülke tahrip olacak, bölgeyi cehenneme çevirecek vahşi bir saldırının önlenmesi vb. değil onların derdi. Ne olursa olsun, yeter ki Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurulmasın, bu arada ellerine dolar ve modern silahlar geçsin. Bunun ötesi onların sorunu değil.

Düzen cephesinden ABD'li yetkililerle pazarlığa oturan bütün kesimler bu mantık üzerinden olaya yaklaştılar. Üstelik bu iğrenç yaklaşımlar sermaye basını tarafından manşetlere taşındı, buradan kendilerine övünme payı bile çıkarıldı. TÜSIAD'dan Genelkurmay'a, siyasetçilerden medyaya kadar kapitalist düzenin bütün kurumları bu çirkefin içindedir.

Genelkurmay; askeri teknoloji transferi alanında karşılaşılan güçlüklerin çözümünden askeri kredilerden kaynaklı 4 milyar dolar borcun silinmesine, AWACS erken uyarı uçaklarının ve helikopterlerinin Türkiye'ye satışının kongrede onaylanmasına kadar uzanan bir liste ile çıktı

efendinin karşısına. Kürt devleti konusundaki hassasiyetini belirtmeye ise gerek yok.

Hükümet ilk başta saldırıya "hukuksal" bir kılıf talep etti. Yani saldırıya itirazı yok. Ancak saldırıyı öncelikle uluslararası hukuka uygun hale getirmek gerek. Irak'ın toprak bütünlüğü korunmalı, Musul ve Kerkük, Kürt denetiminde olmamalı ve Türkmenler'in hakları korunmalıdır. Efendiyi hazır bulan uşaklar hızlarını alamayıp, Türkiye borçlarının çevrilebilmesi için garanti, Körfez Savaşı döneminde uğranılan zararın en azından bir kısmının telafisi, savaştan doğacak olası ekonomik zararların karşılanması, Türkiye'nin Arap dünyası karşısında yalnız bırakılmaması vb. talepler sundular.

Talep listeleri karşısında salyaları akan sermaye basını adeta bayram ediyor. En vahşi saldırılara, kanlı operasyonlara şakşakçılık yapan, çanak tutan bu çevreler de emperyalizmin hizmetine daha aktif bir şekilde girmenin heyecanını yaşıyorlar. Satılık kalemler, istek listesinin bir hayli kabarık, ancak sunulan "hizmete" ve hizmetin faydasına oranla "makul" buldular.

Uşak takımının bazı kaygıları vardı. Efendilerine bunların göz ardı edilmemesi gerektiğini özellikle vurguladılar. Ankara, Irak'ta meydana gelebilecek bir karışıklıktan Tahran yönetiminin faydalanmaya çalışabileceğini dile getirdi. Zira olası bir kaos ortamında Irak'taki Şii nüfusu harekete geçirerek etki alanını genişletebilir. Bu engellenmelidir. Bir diğer önemli hatırlatma PKK-KADEK'le ilgili. "Yeni Irak'ta PKK-KADEK hiçbir şekilde yer bulmamalıdır vb.

İşbirlikçi rejim, bir halkın katledilmesi için vereceği hizmetin "önemini" bilmenin verdiği bir kendine güvenle bu talepleri gündeme getirebiliyor. "Çok profesyonelce çalışan, bundan dolayı zor bir görev olan Afganistan'daki askeri kuvvetlerin komutasını üstlenen Türk Silahlı Kuvvetleri'nin operasyonun planlanmasında baştan beri çok aktif bir katılımı olacak. Bunun için teknik düzenlemeler hazır hale getirilecek. Bu amaçla; süratli, etkili ve gizli işleyen "özel bir kanal" kurulacak. Kanalın iki tarafındaki muhtemel isimler, Dışişleri Müsteşarı Uğur Ziyal ve Wolfowitz olacak. Bu kirli savaşta suç ortaklığının bu kadar bariz olduğu halde yapılan "biz sorunun çatışma olmadan halledilmesini isteriz" açıklamalarının elbette ciddiye alınabilecek bir tarafı yoktur.

İşbirlikçi burjuvazi temsilcileri ile sahnede

Emperyalizme göbekten bağlı "büyük patronlar"ın kulübü TÜSIAD, henüz net bir talepler listesi ortaya

koyamıştır. Ancak gerek Wolfowitz'in Mustafa Koç'un evinde yaptığı kapalı toplantı, gerekse patronlar tarafından yapılan Dervişli Amerika gezisi, pazarlıkların kapalı kapılar ardında devam ettiğini gösteriyor. Her zamanki gibi işlerini ustalıklı ve sessizce yürütmeyi tercih eden işbirlikçi tekeli sermaye en büyük payı almak için uğraşiyor olmalıdır.

Dervişin hastalık

bahanesiyle Amerika'ya gitmesinin hemen ardından TÜSIAD, TOBB ve TİM'den

(Türkiye İhracatçılar Meclisi) heyetler de Washington'a gittiler.

Orada ne tür pazarlıklar yapıldığı hiçbir şekilde basına yansıtılmadı. Bu geziyle ilgili bir açıklama TİM Başkanı'ndan geldi. Bu işbirlikçi sermaye örgütü, kurulması planlanan Nitelikli Sanayi Bölgeleri'nde (NSB) tekstil, deri, deri giyim, ayakkabı ve saraciyeye sektörlerinin de faaliyet göstermesi gerektiğini dile getirdi.

Sistemin asıl sahibi işbirlikçi tekeli burjuvazi, Irak halkının yıkımı ve acılarından en büyük payı almak için uğraşmaktadır. İşbirlikçi holding sermayesinin temsilcileri, ABD-Türkiye arasındaki "stratejik işbirliğinin", ekonomik ve ticari ilişkilere de yansıtılması gerektiğini dile getirmektedirler. Büyük ihtimalle bu taleplerini Washington'da huzuruna çıktıkları efendilerine iletceklerdir. Dahası bu defa pazarlık yapabilecek kozları da var ellerinde. Ellerini ovuşturarak bekledikleri ganimetlerin ne kadarına ulaşabilecekler bu şimdilik bilinmez. Ama bu defa efendinin uşağına karşı her zamankinden daha "cömert" davranacağına kesin gözüyle bakılıyor. Savaş fiilen başladığı zaman gizli pazarlıkların sonucu açığa çıkacaktır. Körfez savaşında borcunu sildiren Mısır vb. ülkelere bakıp hayıflanılan egemenler, o dönem haklı olarak Amerika'ya sitemlerde bulunmuşlardı. Kendileri en iyi, en sadık uşak oldukları halde ihmal edilmişler, bundan dolayı da büyük zararlara uğramışlardı. Bu defa sürece hazırlıklı girdiler. Artık pazarlık sıkı tutulacaktır.

Sefil pazarlıklara ve savaşa karşı!

Komşu bir ülkenin yıkılmasından, kuşatma altında tutulan bir halkın katledilmesinden yarar umabilemek! Bu davranış içine girenler, en sıradan insani değerlerden yoksun, kitlesele insan cesetleri ve yıkımlar üzerinden kazanç sağlamayı amaçlayacak kadar düşkünleşmiş, asalak ve iğrençtirler. Kabul etmek gerekiyor ki, bu hesapların içine girmek burjuvaziden beklenebilecek, ona tamamen ve her bakımdan yakışan bir tutumdur.

İşçi sınıfı ve emekçiler böylesine vahşi ve acımasız hesaplara hiçbir şekilde alet olmamalıdır. Ne Irak halkının katledilmesine seyirci kalmak, ne de çocuklarının bu kirli savaşta piyon olmalarına göz yummak affedilecek bir davranış olmayacaktır. Burun önüne geçebilmek için örgütlü bir tarzda emperyalist savaşa karşı kitlesele bir duruş sergileyebilmek için bütün olanaklar seferber edilmelidir. Aksi halde yarın çok geç olacaktır.

Bir kez daha ABD'nin Irak'a saldırı planları üzerine

Son dönemlerde emperyalist basın ve yayın araçlarında yayınlanan haberler ve yorumlar, ABD emperyalizminin Irak'a mutlaka saldıracağını, bu kararının kesin olduğunu, bu yönde yoğun siyasal, diplomatik ve askeri hazırlıkların yapıldığını ve geriye saldırı tarihinin tespitinin kaldığını vurgulamaktadırlar. Aynı şekilde Irak'a yapılacak işgal hareketinde önemli bir üs işlevini görecektir Türkiye'nin kendisine en büyük ekonomik, siyasal ve askeri yararlar elde etmeye ve bu doğrultuda kozlarını kullanmaya çalıştığını belirtmektedirler. ABD Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz'in yaptığı Türkiye gezisi de Irak'a saldırı planında TC'nin rolünü ve planları içindeki yerini tespit etmeye yöneliktir.

Açık ki TC, Irak saldırısında etkin bir yer alacaktır. Yaptığı kimi itirazlar, daha fazla söz sahibi olmaya, özellikle Güney Kürdistan üzerinde karar sahibi olma ve daha fazla çıkar elde etmeye dönüktür.

ABD emperyalizminin Irak'a yapacağı bir saldırı ve işgal hareketi başta Güney Kürdistan olmak üzere bütün Kürdistan'ı, Türkiye'yi ve Ortadoğu'yu derinden etkileyecek ve yeni bir sürecin kapılarını açacaktır. Hatta böyle bir saldırı dünya dengelerini onlarca yıl etkileyebilecek derinliğe sahip bir gelişme olacaktır. Bu nedenlerle bir kez daha üzerinde durmak, net olan politik duruşumuzu bir kez daha hatırlatmak büyük önem taşımaktadır. Özellikle İmralı Partisi KADEK'in ABD saldırısını "gelişmelerin önünü açan, statükoyu bozacak olan bir hareket" olarak değerlendirdiği ve saflarını açıktan açığa ABD kampında belirlediği bu tasfiye sürecinde, gerçekleri halkımıza açıklamak ve çok kısa da olsa İmralı Partisi'nin karşı-devrimci yüzünü bir de bu vesileyle ortaya koymak çok daha gerekli hale gelmiştir.

11 Eylül'den sonra ABD emperyalizmi, dünya egemenlik stratejisini açıkladı ve bütün güçleri bu strateji temelinde saflarını belirlemeye çağırdı: "**Ya bizden yanasınız, ya da düşmanımızdan, bunun orta yolu yok!**" Bush, 11 Eylül'den sonra yaptığı bir konuşmada stratejilerinin özünü ve dünyanın bunun karşısında alması gereken duruşu bu kadar açık ve net bir biçimde belirledi. Burada "düşman" kavramı ile, içi boş, sınırları belirsiz "uluslararası terörizm" kavramı anlatılmak istense de, bu düşman tanımı saldırgan, hegemonyacı, zorba ve küstah bir dünya hegemonya stratejisini gizlemeye ve meşrulaştırmaya, her devlet ve gücü saflarını net belirlemeye zorlayan ideolojik manipülasyon aracıdır. "**Ya bizden yanasınız, ya da düşmanımızdan...**" sözlerinin anlamı çok açıktır:

"Dünyanın tek egemeni ABD'dir, bütün devletler ve güçler ona biat etmek, onun dünyayı, ekonomik ve siyasal düzenini istediği gibi yönetmesine itiraz etmemek, dahası boyun eğmek durumundadırlar. Ters bir duruş ve davranış düşman görülmesine yetecektir!"

Kuşkusuz, dünya güç dengeleri ve hegemonya ilişkileri bu kadar basit bir formüle indirgenemez, ama ABD emperyalizminin dünya hegemonya stratejisinin özünü anlamak için bu basit formülasyon gereklidir. Açık ki ABD dünyayı tek başına ve tam bir imparatorluk anlayışı ile yönetmek istiyor. Dünya hegemonyasında hiçbir rakip veya ortak tanımak istemiyor. Olası rakiplerin önünü ise uzun vadeli bir strateji ile şimdiden kesmek istiyor. Bu stratejik yaklaşım ve plan, aslında kendi içinde bütünlüklü birçok ögeyi barındırmaktadır.

ABD'nin dünyayı tek başına yönetme stratejisinde Ortadoğu ve Avrasya kilit bir öneme sahiptir. Bu

bölgelere sahip olan, buradaki petrol, doğal gaz ve ulaşım yollarını denetleyen bir güç, dünya hegemonyasını garanti altına alabilir ve sürdürebilir. ABD yöneticileri ve akıl hocaları, bu düşüncelerini gizleme gereğini dahi duymuyorlar. Avrasya'nın askeri güç ve siyasal yöntemlerle denetlenmesi, aynı zamanda Ortadoğu'da yakalanan üstünlüğün ve hegemonyanın etki gücünü kat kat artıracak ve bu iki alanın tam denetimi ve bütünleştirilmesi ise dünya egemenliğini daha bir tartışmasız hale getirecektir...

Bu noktada Afganistan üzerinde yürütülen hegemonya savaşının özü de çok net ortaya çıkmış oluyor: Avrasya'ya tam egemen olmak, onu Ortadoğu egemenliğiyle birleştirmek, bu bütünlüklü egemenlikle dünyaya tam egemen olmak ve dünyayı tam bir imparatorluk olarak yönetmek!

Avrasya ve Ortadoğu petroleri ve geçiş yolları üzerinde tam bir askeri ve siyasal denetim kurmuş ABD karşısında, çok büyük ölçüde Ortadoğu petrolerine muhtaç AB, Japonya ve Çin gibi olası hegemonya odaklarının hegemonya yarışında ABD ile boy ölçüşmeleri mümkün mü? Mümkün olmayacağını düşünen ABD, dünya egemenliğinin ve olası rakiplerin önünü kesmenin Ortadoğu ve Avrasya'nın parçalı değil, bütünlüklü egemenliğinden geçtiğini saptamış ve stratejilerini bu saptamaya oturtmuştur. Afganistan savaşı Avrasya'nın hegemonyası için zorunluluk ise, Irak savaşı da Ortadoğu ve başta petrol olmak üzere onun tüm zenginliklerine egemen olmanın vazgeçilmez yolu olarak düşünülmektedir. Irak savaşı, salt dünyada sayılı petrol rezervlerine sahip Irak'ın denetlenmesi ve onun üzerinden bölge egemenliğini yeni bir aşamaya getirmekle kalmayacak, aynı zamanda Avrasya egemenliği ile bütünleştirilecek ve böylece dünya egemenliği ve güç ilişkileri yeni bir boyuta taşınmış olacaktır.

Dolayısıyla Irak'a yönelik emperyalist saldırı planı, aslında bölgesel bir savaş değil, dünya çapında bir hegemonya savaşı niteliğinde olacaktır. AB'nin bu konuda utangaç da olsa Irak saldırısına kimi itirazlar yükseltmesinin altında bu yatmaktadır. Ekonomik açıdan gerileyen, büyük tekellerin son çöküşü ile önemli bir kriz yaşayan bir ekonomi ile ABD'nin dünyanın tek efendisi olarak kalması mümkün değildir. O nedenle rakipsiz askeri ve siyasal gücünü kullanarak dünya egemenliğini derinleştirmeyi ve ekonomik açıdan stratejik alanları denetlemeyi, savaşlarla askeri sanayii canlandırarak ekonomik gerilemeyi ve bunalımı aşmayı düşünmektedirler...

Bu kısa değerlendirmemizden çıkan sonuç şudur: ABD, Irak saldırı planını şimdi değil, çok önceden hazırlamıştır. Irak saldırısı, Afganistan saldırısının bir devamıdır ve dünyaya tek başına egemen olma açık ve net isteminin dolaysız ifadesidir; Afganistan ve Irak, aynı dünya hegemonya stratejisinin birbirini bütünleyen etkin parçalarıdır. Bu nedenle ABD'ye göre Irak saldırısı ve hegemonyası ile tamamlanmayan bir Afganistan savaşı "eksik" kalan bir savaş olacaktır.

Aslında 1991 Körfez Savaşı da salt bölgesel bir savaş olmaktan çok dünya güç ilişkilerini, başka bir deyişle ABD'nin tek jandarma ve hegemonik varlığını, güç ilişkileri hiyerarşisini tüm dünyaya kabul ettirme savaşıydı. Bunda önemli ölçüde başarılı oldular, ama Filistin halkı teslim alınmadığı için bu savaşın Ortadoğu ayağı eksik kaldı, hatta sonuçta çöktü. Ne Irak tam egemenlik altına alındı, ne Filistin halkı teslim alındı ve bunlardan dolayı da ne de emperyalist statüko tam olarak oturtularak istikrar kazandı! Bu

nedenle bölgeye yeni bir askeri müdahalenin yapılmasını bölge ve dünya hegemonyası açısından zorunlu görmektedirler. İsrail'in Filistin'e karşı yürüttüğü işgal, zorbalık ve sindirme hareketini ve ABD'nin İsrail'in bu zorbalığına verdiği tam ve açık desteği de bu genel bağlam içinde değerlendirmek gerekir. Yani yürütülen bir bölgesel ve uluslararası hegemonya savaşıdır, hedefi ise ezilen halklardır.

Askeri planın ayrıntıları belirginleştirilen Irak saldırısının Körfez savaşında olduğu gibi "yarım" bırakılmayacağı, yukarıda özetlediğimiz genel çerçeveden de anlaşılacaktır. Irak'ın askeri işgal temelinde tam denetim ve hegemonya altına alınması hedeflenmektedir. Bu, Irak'ın "yeniden yapılandırılması" anlamına da gelmektedir ve bunun öyle kısa sürede istikrar kazanması da mümkün değildir. Özerk bölgelerden oluşan federal bir Irak şu anda en çok tartışılan konulardan biridir. Böyle bir olasılık karşısında Güney Kürdistan'ın kaderi ve geleceği ne olacak sorusu önem kazanacaktır. Irak savaşında TC'nin üstleneceği rol ve Kürdistan konusunda ABD ile vardığı anlaşmanın içeriği de anılan soruyu ve yanıtını çok daha yaşamsal hale getirmektedir. TC, bağımsız bir Kürdistan'ı, Musul ve Kerkük'ün Kürtler'in denetimine geçmesini "savaş nedeni" ilan etmiştir. ABD'nin bölge stratejisinde de bağımsız bir Kürdistan'a yer yoktur, bu konuda TC ile hemfikiridir. ABD işgalinde yeniden biçimlendirilecek Irak'ta Kürtler mevcut kazanımlarını, mevzilerini koruyacaklar mı, siyasal ve hukuksal bir statüye bağlayabilecekler mi? Nasıl? Bu soruların kendisi ve yanıtı çok önemlidir. Daha geniş değerlendirmeleri gerektirmektedir.

Açıkça vurgulamak gerekir ki, ABD'nin Irak saldırısı emperyalist, haksız, gerici bir saldırıdır, bölge ve dünyaya yönelik hegemonya savaşıdır. Bu savaş Kürtler açısından da bu anlama gelmektedir. Belki kısa vadede kimi taktik fırsatlar çıkabilir, ama bunlara aldanıp emperyalist bir saldırının peşinde saf tutmak, Kürtler'e ve bölge halklarına, bugün Filistin'de olduğu gibi zulüm ve katliamlardan başka bir şey getirmeyen emperyalist egemenliğe basamak olmaktan başka bir şey değildir.

Olası bir Irak saldırısında TC'nin üstleneceği rol, Güney Kürdistan'ın durumu ve olasılıklar konularını ayrı bir yazıda değerlendireceğiz. Kısaca İmralı Partisi'nin, KADEK'in duruşu hakkında bir-iki söz söyledikten sonra değerlendirmemizi tamamlamak istiyoruz.

İmralı Partisi, bütün resmi açıklamalarında ve değerlendirmelerinde ABD'nin olası Irak saldırısını alkışlamakta, bunu "statükonun aşılması" olarak meşrulaştırmaktadır. Bu teorileştirme işinde "Kraldan daha kralcı" bir tutum içinde olduklarını belirtmekle yetinelim. Uluslararası karşı-devrim hareketinin bir ürünü olan İmralı Partisi'nin bu yaklaşımı şaşırtıcı değil. Fakat ihanet o kadar gözlerini bağlamış ki böyle bir savaş ve sonrası Irak'ta kurulacak "otoritenin" kendilerinin Güney'deki varlıklarının sonunu getireceğinin farkında bile değiller. ABD ve TC'den bu saldırıda rol istiyorlar. Ancak onlara "Azap askerleri" rolünü bile çok göreceklerdir. Onları bekleyen topyekûn tasfiyeden başka bir şey değildir.

Halkımız ve hala tasfiyecilik saflarında kalmak durumunda kalan arkadaşlarımız bu gerçekliği kavrayarak İmralı Partisi'ne tavır almalı, hem de gecikmeden, büyük trajediler yaşanmadan...

PKK-Devrimci Cizgi Savaşçuları

Hükümetin üç yılı/2

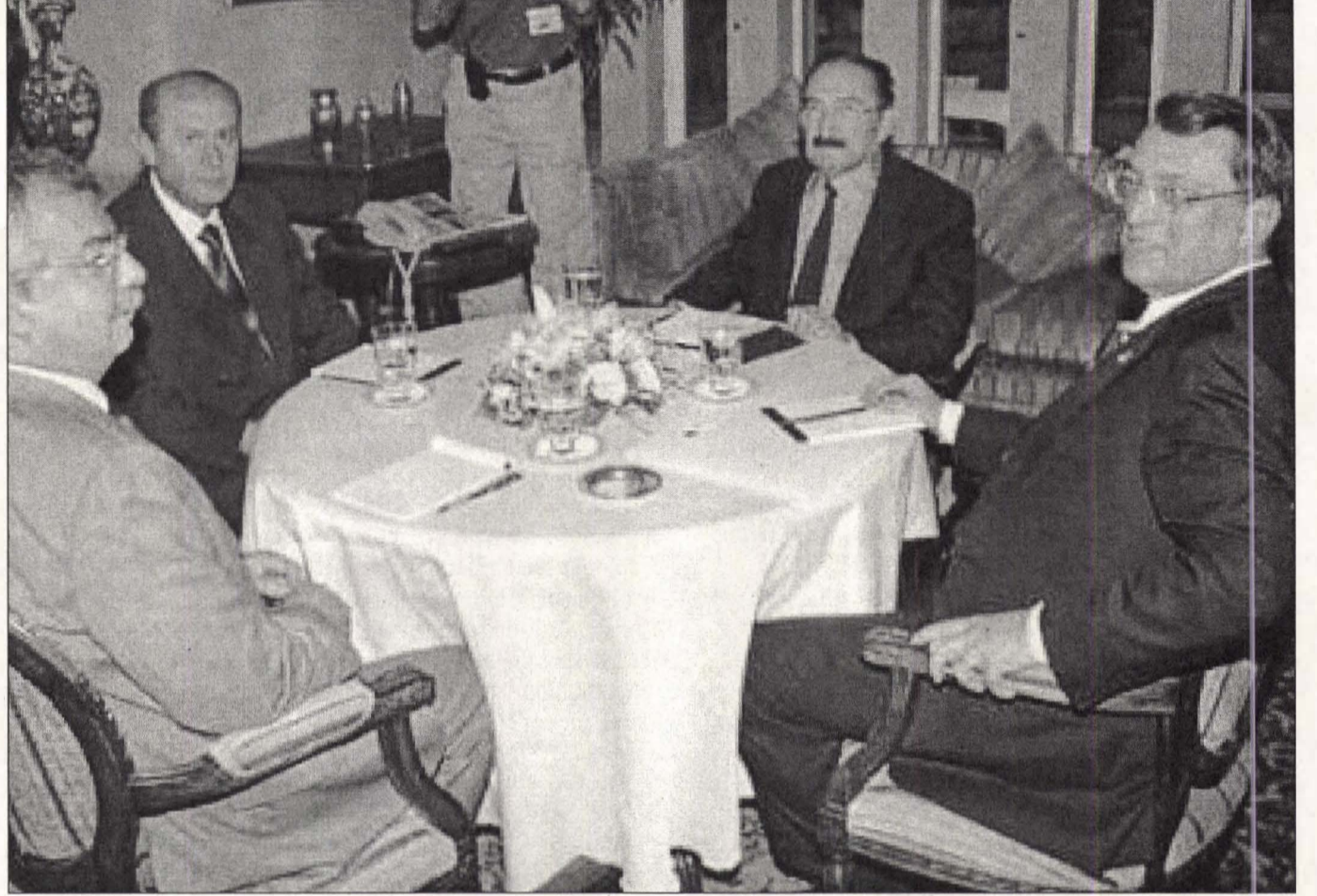
Yıkım saldırıları siyasal saldırı ve katliamlar eşliğinde uygulanabildi

Düzenin siyasal istikrar arayışının bir sonucu olarak kurulan koalisyon hükümetinin, istikrar sağlamak şöyle dursun, varolan sorunları daha da derinleştireceğini, çünkü bunların yapısal sorunlar olduğunu, daha hükümet kurulduğu sıralarda yazmıştı. Nitekim bu hükümetin üç yıllık icraatının sonucunda, düzen cephesinden aşılmış bir tek sorun bulunmadığı gibi, ardarda yaşanan krizlerle çökme aşamasına gelmiş bir ekonomi, uygulanan stand-by programlarıyla yıkıma uğratılmış işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin derinden derine büyüyen kini, eşi görülmemiş azgınlıktaki katliam saldırılarına rağmen yokedilmeyen bir devrimci hareket gerçekliği durmaktadır karşılarında. Bu ise sınıflar arasındaki çatışmanın daha da keskinleşeceği anlamına geliyor. Yani, düzenin istikrarı adına kurulmuş 3'lü koalisyonun üç yıllık icraatı ile istikrarsızlığın çok daha ileri boyutlara ulaştırıldığı...

Aslında düzenin istikrar istemi ihtiyaç ve yönelimleriyle hiçbir biçimde bağdaşmıyordu. İstikrar söylemde kalıyor, uygulamaya konan gerçek istekler ise istikrarı döne döne bozmaktan başka bir işe yaramıyordu. 3'lü koalisyonun kuruluşu da söylemde kalan bu istikrar isteminden ziyade, IMF-TÜSIAD programlarının hayata geçirilmesi olarak özetleyebileceğimiz, kapitalizmin asıl ihtiyaç ve istekleri doğrultusunda gerçekleşmişti. Ecevit, üç yıl sürecek olan başbakanlığının daha ilk günlerinde, istikrar programlarının kararlı takipçileri olacakları üzerine yemin ediyordu. Sonraları diline pelesenk olan bu yemine "ne pahasına olursa olsun" sözleri de eklendi. Bu "paha"nın aslında kendi siyasi ömrü olduğu açıktı. Ama o kararlılığından en küçük bir taviz vermeden sürdürdü görevini.

Yeni hükümetin kuruluşunun hemen ardından, Haziran'da IMF'nin yakın takip programı sona eriyordu. Yeni hükümet ise stand-by için kurulmuştu. 2000 başında devreye girmesi planlanan stand-by'a kadar yakın takip programının uzatılması kabul edildi. Tabii, bu doğrultuda da IMF'nin direktifleri ikiletilmeden uygulamaya başlandı. Stand-by ve sonuçları üzerinden, hükümetin üç yılını geçen sayımızda değerlendirmiştik. Şimdi, böylesine ağır bir yıkım ve kölelik programını uygulamaya kararlı bir hükümetin, bunu nasıl bir siyasal saldırı eşliğinde gerçekleştirebildiğine bakalım. Eğer devrimci harekete, sınıf ve kitle hareketine yönelik, görülmemiş bir baskı ve zor tedbirleri uygulaması olmasaydı, koalisyon hükümetinin bu üç yılda başardığı ekonomik yıkımın gerçekleştirilmesi mümkün olmazdı.

Daha icraatının ilk aylarında, '96 Ölüm Orucu'nun Haziran'daki yıldönümünde, devrimci harekete yönelik saldırının ilk startı veriliyordu. Adalet bakanı H.Sami Türk F tiplerine ilişkin bir açıklama yaptı. Başbakan da, "cezaevlerini ıslah etmeden istikrar programını hayata geçirmemiz mümkün değildir" sözleriyle, hükümet olarak üstlendikleri görevi bir bakıma özetlemiş oldu: Ülkeyi emperyalizmin tam sömürgesi haline getirebilmek için önlerindeki devrimci hareket engelini aşılması... Rejimin aslında uzun zamandır buna yönelik bir hazırlığı bulunmaktaydı. F tipi

hapisanelerin yasal temeli '90'lı yılların başında TMK ile atılmış, hemen ardından da inşasına başlanmıştı. Koalisyon hükümetine işi bitirme, yani devrimci tutsakları F tipi hücrelere kapatma görevi kalmıştı sadece. Elbette ki işin en zor kısmı da buydu.

Devrimci hareketin tasfiyesi işine cezaevlerinden başlamak istemelerinin elbette geçerli bir nedeni vardı. Önder kadroların büyük oranda cezaevlerinde olduğunu biliyorlardı. Bu bilgiyi özellikle cezaevlerine yönelik saldırılarda döne döne kullandılar. Terörün içerden yönetildiği demagojisi, rejimin süreç boyunca tek psikolojik saldırı silahı oldu.

Zindanlar üzerinden başlatılacak bir azgın saldırı, devrimci hareketi tasfiyeye yetmese de, büyük oranda cezaevlerine kilitleyerek atılacak, sınıf ve kitle hareketine yönelik görevlerini ortada bırakacaktı. En azından düzenin hesabı buydu. Bu hesabın, katliam saldırıları boyunca belirli oranlarda tutsa da, saldırıların sınıf ve kitleler üzerindeki başka etkileri nedeniyle büyük oranda boşa çıktığını da söylemek gerekiyor.

Ama önce, sistemin teşhirini daha büyük boyutlarda gerçekleştiren bir "doğal" felakete değinmek gerekiyor. Bugün yıkılma aşamasına gelmiş bulunan koalisyon hükümetinin kanlı seceresinin köşe taşlarından biri cezaevi katliamları ise, diğeri de 17 Ağustos ve 12 Kasım'da yaşanan deprem katliamlarıdır. Birincisini kendisi planlamış, kendi silahlarıyla gerçekleştirmiş; ikincisinde ise güç ve imkanlarını kullanmayarak ölümleri artırmıştır.

İzmit-Adapazarı sanayi hattında, yani işçi-emekçi ağırlıklı bir yerleşim bölgesinde yaşanan deprem yıkımı sürecindeki ölü katılığında duyarsızlığıyla hükümet ve düzen, sadece bölge halkı değil tüm ülkede emekçi kitleler tarafından lanetlendi. İnsanlar, kapitalist devlet ve düzen gerçekliğinin kıyıcılığıyla, gaddarlığıyla, belki de ilk kez bu derece açık ve çıplak

biçimde yüzleşiyorlardı. Ama hükümetin marifeti deprem yıkımına karşı sergilediği bu vurdumduymazlıkla sınırlı kalmadı. Onlar işçi ve emekçilere felaket getiren bu olaydan sermaye sınıfına ve düzenine menfaat sağlamaya da kalktılar.

Hükümetin, IMF'ye karşı ilk görev olarak üstlendiği, fakat sınıfın şiddetli tepkisi nedeniyle hayata geçiremediği mezarda emeklilik ve tahkim yasaları, depremin tozu-dumanı arasında meclisten geçiriliverdi. İki deprem arasında ise F tipi katliamlarının açılışını yaptıkları Ulucanlar saldırısını gerçekleştirdiler. Bir geceyarısı baskını operasyonu, 10 devrimci akıllalmaz işkencelerle katledildi. Sağ kalanlar ise ölümcül yaralarla sevk araçlarına atılarak diğer cezaevlerine taşındı.

Gerek deprem karşısındaki vurdumduymazlığın, gerekse de Ulucanlar'daki vahşetin, sistemin yapısal özelliği/hükümetin bileşimi gibi etkenlerin yanısıra, kitlelere siyasal mesaj vermeyi hedefleyen planlı bir tutum olduğu çok açık. Özellikle Ulucanlar katliamındaki plan, zamanlamasından (Ecevit'in ABD gezisi sabahı) uygulanış tarzına kadar, bunun nasıl bir siyasal tercih ürünü olarak düşünüldüğünü göstermiş bulunuyor.

26 Eylül '99'da gerçekleştirilen Ulucanlar katliamını 2000 yılı Temmuz ayının 5'inde Burdur Cezaevi'ne, 25'inde Bergama Cezaevi'ne yönelik saldırılar izledi. Devrimci tutsaklar bu saldırılara 20 Ekim'de başlattıkları SAG eylemini 19 Kasım'da Ölüm Orucu'na dönüştürerek cevap verdiler. Sistemin koalisyon hükümeti eliyle yürüttüğü F tipi saldırısı, 19 Aralık'ta tüm cezaevlerine yönelik girişilen azgın bir terör ve katliam saldırısı ve onlarca ölü pahasına devrimci tutsakların silah zoruyla hücrelere taşınmasıyla noktalandı. Ancak sonuçlanmış olmadı. Çünkü devrimci tutsaklar kapatıldıkları hücrelerde de F tipine, tecrit ve izolasyona karşı direnişi sürdürdüler.

Devletin tüm katliamlarına, giriştiği tüm kirli oyunlarına rağmen bu mücadele bitmiş değil.

İMF-TÜSİAD yıkım programlarını uygulamanın olmazsa olmaz koşulu olarak öne sürülen zor ve şiddet politikasının tek aracı devrimcilere yönelik katliam saldırıları değildi elbette. İşçi ve emekçi hareketi de her başını kaldırdığında koalisyon copunu yemekten kurtulmadı. En sıradan taleplerle düzenlenmiş en meşru eylemler karşısında devletin polisini, jandarmasını buldu. Grevler yasaklandı. Grevciler, direnişçiler, sendikacılar dayaktan geçirildi, gözaltına alındı, hatta tutuklandı. Ve burjuvazinin meclisi, tarihinin en yoğun mesaisini gerçekleştirerek, ihtiyaç duyulan yıkım yasalarını ardardına çıkardı. Ekonomik yıkım yasalarına demokratik hak ve özgürlüklerin gaspı yasaları eşlik etti. Ve sistem, tıpkı 19 Aralık katliam saldırısına "hayata dönüş" adını taktığı gibi, ulusal tarımın çökertilmesi kararlarına "tarım reformu", hak gasplarına "hukuk reformu" adını takma riyakarlığına başvurdu.

Ancak, ne devrimci harekete yönelik azgın katliamlar, ne sınıf ve kitle hareketine yönelik baskı, zor ve yasak tedbirleri, sistemi düze çıkarabilirdi. Uygulanan yıkım programları sınıf ve kitlelerle birlikte kapitalist ekonomiyi de yıkımın eşiğine getirmekte gecikmedi. Önce Kasım 2000, ardından da Şubat 2001'de yaşanan krizler ülkeyi bir sosyal patlamanın eşiğine getirdi. Küçük esnaf yüzbinlere varan kitleler halinde sokağa çıktı. Ama sistemin asıl çekindiği sınıf kitlelerinin tepkisi ve eylemliliği idi, önlemleri de buna göre düşünüyorlardı. MGK'nin Temmuz toplantısının gündemi, sosyal patlamaya karşı alınacak önlemler oldu.

İçerde devrimcilere, sınıfa ve kitlelere karşı böylesine azgın bir saldırganlık, dışarıda da komşu halklara karşı düşmanlıkla atbaşı gidiyordu. Ortadoğu'da savaş kazanlarının yeniden kaynatılmaya başlandığı bir süreçte, Türk devleti, İsrail ile askeri işbirliğini iyice pekiştirici karar ve eylemlere ardardına imza atmaya başladı. 2000 Haziran'ında Konya'da İsrail ile bir ortak tatbikat düzenlendi. Askeri ihalelerin İsrail'e verilmesi kararlaştırıldı.

11 Eylül saldırısı ise Amerika'nın olduğu kadar, uşağı ve işbirlikçisi Türk devletinin de saldırganlığını artırmasına gerekçe yapıldı. Saldırı sonrasında, daha Amerikan yöneticileri saklandıkları deliklerden çıkıp bir açıklama yapma fırsatı dahi bulmadan, koalisyon hükümetinin başı Ecevit destek açıklaması yaptı. Ardından, Ekim ayında da meclis hükümete asker bulundurma ve gönderme yetkisi vererek Amerikan uşaklığında üstüne düşeni yerine getirmiş oldu.

Koalisyon hükümetinin emperyalizme biat ve hizmet yarışının simgesi, Amerika'dan getirerek ekonominin başına oturttuğu Dünya Bankası memuru Kemal Derviş oldu. Ancak, koalisyon partileri ve liderlerinin tam da hizmetlerinin ödülünü beledikleri bir zamanda, aynı Kemal Derviş, hükümetin artık miadını doldurduğu işaretini verdi.

Bugün, Kemal Derviş ve İsmail Cem gibi, koalisyon hükümetinin kilit mevkilerdeki görevlerini üstlenmiş, dolayısıyla içte ve dışta yıkımın, savaş ve saldırganlığın simgesi olmuş isimler, kitlelere "yenilik" adına kakalanmaya çalışılıyor. Ancak, Cem'in Kayseri'de karşılanma tarzı, yine Kayseri'den çıkma bir deyişin gerçeklik kazanmasını sağladı. Kayserililer boyanıp yine kendilerine satılmak istenen eski eşeklerini tanıdılar. Şimdi tutum koyma sırası işçi sınıfı ve emekçilerde.

Yine yağmur yine sel, yine yıkım yine ölüm...

Bir süre önce kavurucu sıcak haberlerini izler ve okuduk. Şimdilerde ise onları aşan bir tarzda şiddetli yağış ve bu yağışların doğurduğu vahim sonuçlar haber oluyor. Ülkenin kuzey ve doğu taraflarında şiddetli yağışlar söz konusu iken, batı ve güney taraflarında yazın en sıcak günleri yaşanıyor.

Bilanço olarak bu yazının yazıldığı sırada şunlar bildiriliyordu: 30'u Rize'de olmak üzere ülke genelinde toplam 50 ölü, onlarca kayıp ve yaralı... Ayrıca büyük oranda maddi hasardan sözediliyor. Yağışların iki gün daha süreceğini ifade eden meteoroloji tahminleri düşünüldüğünde, bu bilançonun daha da artacağını kestirmek güç değil. İfade edilen verilerin eksik olduğunu da eklemeliyiz.

Burada öncelikle şunu söylemeliyiz, bu tür yaz afetleri aynı düzeylerde olmasa da tekrarlanır oldu. Kaldı ki bu tür afetler yalnız yazın değil kışın da yaşanıyor. Sonuçları daha öne çıkararak, çarpıcı kılan, bu olayların yazın sıcak günlerinde yaşanmaları. Yazların diğer bir tabii afeti olarak kuraklığı saymak gerekir. Yani aynı ülke içerisindeki birbirinin zıttı sayılabilecek iki tabii afeti aynı anda yaşıyoruz. Bir tarafta şiddetli yağışlar ve bunların yolaçtığı sel, heyelan ve yıldırım çarpmaları; diğer tarafta susuzluktan çatlayan topraklar.

Kuraklığın yarattığı bir diğer sorun ise insanların en temel ihtiyacı olan suya ulaşamamalarıdır. Suya ulaşamamak diyoruz, çünkü üç tarafı denizlerle kaplı, sayısız su kaynaklarına sahip bir ülkede gerçek anlamda susuzluktan bahsetmek zor görünüyor. Evet, ülkemizde su kaynaklarının gün geçtikçe azaldığı doğrudur. Susuzluğun önümüzde muhtemel bir tehlike olarak durduğu da doğrudur. Fakat bu, ülkemizde insanların en temel yaşam ihtiyaçlarından mahrum olmasının gerçek sebebi değildir. Yazın televizyonların ana haber bültenlerinin vazgeçilmezlerinden kurak köy haberlerini hatırlayın. Bunların hepsi doğuda, Kürdistan'da değildir. Batıda denize birkaç saat mesafedeki köylerden de sözedildiği olmaktadır. Bu örneklerin, bu tür haberleri daha da ilginç hale getirdiği düşünülmektedir.

Tüm bu söylenenlerden çıkarılacak sonuç, kuraklığın ve şiddetli yağışın yolaçtığı felaketlerin kader olmadığıdır. Doğal felaketlerin hemen hepsi gerekli önlemler alınırca önlenabilir veya zararları en aza indirgenebilir. Bunlar kader değildir. Halk bunu deprem örneğinden biliyor. Nasıl ki gerçekte deprem, değil çürük ve çarpık yapılaşma öldürüyorsa, aynı gerçeklik son yaşananlarda da karşımıza çıkıyor.

Rize'yi örnek alalım. Bu bölgenin yapısı itibarıyla heyelana elverişli olduğu, çok yağış almasının bunu kolaylaştırdığı biliniyor. Peki Rize'de yaşanan heyelanların sayısını bilen var mı? Ya bunların yarattığı can kaybını? Rize, değil Türkiye'nin, dünyanın en çok yağış alan yerlerinden biri. Böyle bir yerde derelerin taşabileceği önceden tahmin edilemez mi? Buna rağmen aşırı yağışlar yaşandığında sonuç bir felaket oluyor. Üstelik can kaybı, bir önceki felaketin birkaç katı oluyor. Bu, arada gerekli önlemlerin alınmadığı anlamına

gelmiyor mu? Bu ölen öldü, kalan sağlar bizindir mantığı değil mi? Bu durumda birini "atlatıktan" sonra bir sonrakini beklemiş olmuyor muyuz? Aynen deprem örneğinde yaşadığımız gibi, 17 Ağustos depreminde onbinlerce can verdik. İnsanlarımız hala çadırlarda yaşıyorlar kaç kıştı. Şimdi ise önümüzdeki 30 yıl içerisinde gerçekleşecek olan Marmara depremini beklemekteyiz. Arada

alevlenen tartışmaların dışında yapılan bir şey yok esasa ilişkin. Ceset torbaları siparişi aslında gerçekliğin çarpıcı bir göstergesidir.

Burada önemli bir tespitte bulunmanın eşiğine gelmiş bulunuyoruz; yaşadığımız felaketler ve bunların yarattığı sonuçlarla ülke gerçekliğimiz arasında çok sıkı bir bağ vardır. Çünkü bu devlet yıllardır Bakü-Ceyhan boru hattının peşinden koşmakta, uzak uzak ülkelerden borularla (üstelik de deniz altından) doğalgaz taşımakta... Ama kendi sınırları içerisindeki bir köye su götür(e)memektedir. Ya da şiddetli yağışların süregelen bir tarzda yarattığı felaketleri önle(ye)memektedir.

Gerçekliğin bir diğer tarafı da yatırım yapılan yerlerdir. Örneğin İstanbul... İstanbul'da her daim çalışma vardır. Yollar yapılır, bozulur yeniden yapılır. Borular yeniden döşenir. Fakat ne hikmetse bir damla yağmur İstanbul'un trafiğini hallaç pamuğuna çevirir. Sağanak yağışlar sele dönüşerek maddi hasara neden olur. Yani alt yapı hizmeti ya götürülmemekte ya da götürülen alanlarda sağlıklı bir alt yapı döşenmemektedir. Çünkü burada kapitalizmin kârı amaç edinmiş mantığı devreye girmektedir. İlgili alt yapı hizmetini üstlenen müteahhit en iyi ve en yararlıyı yapmak yerine en kârlıyı düşünürken tam anlamıyla iyi bir sonuç beklemek mümkün olabilir mi?

Kâr sadece müteahhatin değil, bilindiği gibi kapitalizmin genel mantığıdır. Elbetteki kapitalist üretim için belli alt yapılar gerekli ve zorunludur. Kapitalistlerin kendi yaşamları için de bu böyledir. Fakat ya emekçiler? Emekçiler sözkonusu olduğunda kepçe yerine çay kaşığı kullanılır, deyim yerindeyse.

Yine İstanbul'dan örnek verelim. Dünyanın en büyük metropollerinden olduğu söylenen ve bununla övünen İstanbul'dan!.. Bu kentte alt yapı sorunu gerçekte hala çözülmemiştir. Fakat sınıfsal eşitsizlik kendini burada çok açık ortaya koyuyor. Emekçi semtleri ile burjuva semtlerin altyapı durumları arasında dağlar kadar fark vardır. Ya da bütün alt yapı hizmetlerinden yararlanan bir fabrikanın dibinde alt yapıdan yoksun gecekondu örnekleri az mıdır? Üstelik varıp baksanız, o gecekondu oturanların büyük çoğunluğunun o fabrikada işçi olduğunu görürsünüz.

Sözü daha da uzatmak mümkün ama bilinir ve bilinmelidir, kapitalistler düzeninde burjuvaziden olmayan can değersizdir. Böyle onmilyonlarca can olduğuna göre burada bir avuç asalağın milyonları sömürdüğü gerçekliğine varıyoruz. Bu gerçekliğin değiştirilmesi mücadelesi, yeniden ve yeniden nice canlarımızın yitirilmesinin önlenmesi mücadelesinden ayrı değildir.

Paşabahçe'de işgal ve direniş!..**Oynanan oyunun hedefinde tüm Beykoz halkı var!**

Paşabahçe Şişe Cam işçileri fabrika yönetiminin üretimi durdurma kararına karşı fabrikayı işgal ederek tepki gösterdiler. Pazartesi günü işçilere 15 gün ücretli izin verdiğini açıklayan yöneticiler fabrikayı kapatacaklarını ilan ettiler. İzin verme taktiğiyle kapatma işlemini mümkün olduğu kadar sessiz halletmeye çalışan Paşabahçe yönetiminin bu oyunu ciddi bir mücadele geleneğine sahip Paşabahçe işçisinin eylemiyle şu anda bozulmuş görünüyor.

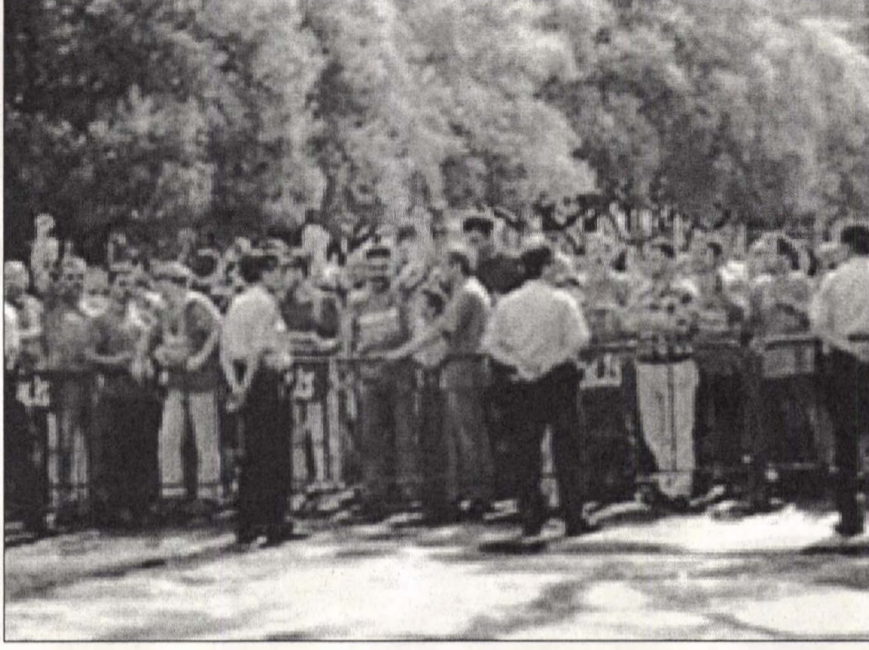
En büyük hissedarının İş Bankası olduğu Paşabahçe Cam Fabrikası'nın kapatılması sermaye çevrelerince bir dönemdir dillendiriliyordu. "Turizme açma" adı altında rant alanına çevrilmeye çalışılan bölgede, işçi-emekçilerin temel geçim kaynağını Beykoz Kundura ve Tekel Rakı Fabrikası'yla birlikte bu fabrika oluşturuyordu. Yıllar boyu, diğer iki fabrikayla birlikte Paşabahçe Şişe Cam Fabrikası bölgenin can damarı oldu.

1935 yılında kurulan Paşabahçe fabrikasında bir aralar 4500'e kadar çıkan işçi sayısı özellikle 1991'den itibaren gerçekleştirilen işçi çıkarmalarıyla hızla azaldı. 1991'de 3800 işçi varken şu anda bu sayı 850'ye kadar inmiş durumda. 1991 direnişinden sonra patronun her işten çıkarma ve hak gaspı saldırısı sendika tarafından uzlaşma adı altında sürekli sessizlikle karşılandı. Tüm bu süreçlerde sendikanın en önemli söylemi "böyle yapmazsak fabrika kapatılır" oldu. Bir yandan işçilerin mevcut haklarını budamak için tüm çabayı gösteren Paşabahçe sermayesi, bir yandan da Eskişehir'de bir fabrika olarak mutfak eşyalarının üretimini buraya kaydırıldı. Denizli'de alınan bir fabrikaya ise el yapımı özel üretim alanı kaydırıldı. Zaman içinde var olan fırınlar kullanım dışı bırakıldılar.

Dünya pazarında 6. sırada bulunan Paşabahçe Cam Fabrikası'nın kapatılması, Beykoz'u bir rant merkezi haline getirme projesiyle ilgili olarak uzun bir dönemdir sermaye ve rant çevrelerince dile getiriliyordu. Çıkarılan Boğazlar Kanunu'yla Beykoz civarında kurulu bu 3 fabrikanın kapatılması gündeme geldi. 1994'te belediye meclisi fabrika alanlarının yeşil alan statüsüne alınması yönünde bir karar aldı. Bu, işverenin aynı dönemde artan "fabrika zarar ediyor" feryatları ve sendikanın uzlaşmacı tutumuyla birleşince, işçilere sözleşmede sıfır zam dayatması kabul ettirildi. Gene sendikanın temel bahanesi fabrikanın kapatılma tehlikesiydi. Fakat sermayenin saldırılarına karşı mücadele etmek yerine uzlaşma adı altında boyun eğmek, bu saldırıları hiç bir yerde engelleyemediği gibi Paşabahçe'de de engelleyemedi. Geline aşamada Şişe Cam yönetimi işçilere 15 günlük ücretli izin vererek fabrikayı 71.5 milyon dolar zarar ettiği için kapatacağını ilan etti. Bunun üzerine kararı kabul etmeyen işçiler 22 Temmuz akşamından itibaren Paşabahçe Şişe Cam fabrikasını terk etmeden eyleme başladılar. Fabrika işçilerinin yanı sıra işçilerin eşleri ve çocukları da 4 gündür fabrikayı terk etmiyor.

Devlet güçleri fabrikayı F tipi cezaevine çevirdi

Paşabahçe Cam Fabrikası ciddi bir mücadele geleneğine sahip. Bu geleneğin içinde, kendi kaderinin bölgede bulunan Paşabahçe de dahil üç fabrikayla sıkı sıkıya bağlantılı olduğunun bilincinde olan bölge halkının önemli bir yeri var. Bir fabrikanın direniş geçmesinden öte tüm Beykoz'un direndiği 1991

direnişi, bu bilincin en somut göstergesi. Direnişin başladığı günden itibaren sermayenin kolluk güçleri, '91 derslerinden de yola çıkarak, bölge halkı ve işçi sınıfının diğer bölükleriyle direnişin birleşmemesi için akıl almaz uygulamalar yapıyorlar.

Pazartesi akşamı başlayan eylem salı gününden itibaren çevre fabrikaların işçilerinin, değişik parti ve demokratik kitle örgütü yöneticilerinin ve mahalle halkının destek ziyareti akınına uğradı. Sabah saatlerinde başlayan sendika temsilcilerinin ziyaretlerini akşam vakitlerinde Beykoz Kundura ve Tekel Rakı fabrikasının işçileri takip etti. Çevre mahallelerden emekçiler de direniş yerini ziyaret ettiler. Özellikle saat 10:00 gibi Çiğdem Mahallesi halkı yaklaşık 1000 kişiyle bir ziyaret düzenledi.

Yapılan ziyaretlerden ve sergilenen destekten ürken kolluk güçleri çarşamba gününden itibaren hem ziyaretçilerin hem de basının fabrikaya girmesini engellemeye başladı. Çarşamba günü Türk-İş Başkanı dışında hiç kimse fabrikaya sokulmadı. Destek için hareket eden belediye işçileri daha Aksaray'dan çevrilirken, KESK üye ve yöneticileri Çubuklu'da engellenip Paşabahçe'ye sokulmadı. Hak-İş Başkanı Salim Uslu'nun dahi ancak kapı önüne kadar gitmesine izin verildi. Perşembe günü ise işçileri tek ziyaret edebilenler Beykoz Belediye Başkanı'yla AKP milletvekilleri oldu. Yanlarında parti yöneticileri ve bir Gıda-İş yöneticisiyle gelen milletvekilleri içeri alınırken yanlarında gelenler dışarıda bırakıldı.

Direniş yapılan destek ziyaretlerini engelleyen polislerin işlerinden eve dönen bölge emekçilerini fabrikanın önündeki yola sokmak istememesi büyük tepki ile karşılandı. Belediye otobüslerini durduran polis insanları otobüslerle fabrikanın önünden geçmeye zorladı. Yapılan ziyaretleri engellemeye çalışan sermayenin kolluk güçlerinin marifeti bunlarla sınırlı değil. Perşembe gününden itibaren içeriye yiyecek ve suyun girmesini de engellemeye çalışan polis, fırının soğumaması için sendikanın kendi imkanlarıyla sağladığı ve perşembe günü biten yakıtın da içeriye girmesine izin vermedi.

Görüşmelerden bir sonuç alınamadı

Bu arada sendika yöneticileriyle Şişe Cam yönetimi arasında yapılan görüşmelerde herhangi bir sonuç alınamadı. Yapılan görüşmeden sonra fabrikaya gelen Türk-İş Başkanı Bayram Meral, yaptığı açıklamada, şirket yöneticilerinin fabrikayı kapatmaktan başka bir öneri sunmadıklarını, sorun istemediklerini, Şişe Cam yöneticilerinin şu ana kadar

her türlü uzlaşmaya kapalı bir tutum içinde bulunduğunu söyledi. Görüşmelerin sürdüğünü söyleyen Bayram Meral direniş destekleyeceğini söylerken, "fabrikanın kapatılması ısrarı sürerse tepkiniz ne olur" sorusuna "önce bir kapatılsın şu anda görüşmeler sürüyor" diye yanıt verdi. Perşembe günü görüşmelere devam edildi.

Beykoz'daki siyasi parti yöneticileri ve kitle örgütleri toplantı yaptı

Beykoz'daki siyasi parti yöneticileri, demokratik kitle örgütleri, yöre dernekleri ve muhtarlar ortak bir toplantı yaptılar. Toplantıya katılan siyasi parti yöneticileri kapatma kararına karşı olduklarını söylerken eylemi nasıl destekleyecekleri konusunda somut bir şey ifade etmediler. Mevcut polis ablukasının dağıtılması ve direniş güçlendirmek için yapılacak eylemler gündeme gelmesine rağmen bunlar somut bir çerçeveye bağlanmadı. Özellikle özelleştirmeci burjuva parti yöneticilerinin eylem yerine fabrikanın geleceğine ilişkin olmaz proje üreten, bu yanıyla oyalayan tutumu dikkat çekti. Kanunlara uymak adı altında '91 tarzı kitlesel eylemlerden uzak durmak bir şekliyle el altından telkin edildi. Bir çok yöre derneğinin de katıldığı toplantıda Kristal-İş yöneticilerinin bulunmaması dikkat çekti. Toplantının sonrasında toplantıya katılan bir dizi bileşenle birlikte alınan kararların işçilere bildirilmesi için fabrikaya gidildi.

Hedefte tüm Beykoz halkı var!

Türkiye'de, son iki buçuk yıl içerisinde 2,5 milyondan fazla insanın işsiz bırakıldığını, devletin yani sermayenin resmi rakamları söylüyor. Kriz ve zarar bahanesi, arsız sermayedarların temel bahanesi oluyor. Fakat Paşabahçe'deki durum bu açıdan önemli bir özelliğe sahip. Birincisi Paşabahçe tamamıyla kapatılmak isteniyor. Burada işverenin Paşabahçe'de üretimi durdurup mevcut fabrika arazisini satarak kısa vadede kar etme isteğinin önemli bir rolü var.

Ancak oynanan oyunun, yapılan hesapların bunu kat ve kat aşan boyutları olduğu açık olmalıdır. Mesele açık ki Paşabahçe'den başlayarak bölgede bulunan 3 fabrikanın tasfiye edilmesi ve buraların "turizme açmak" adı altında rantiyeci sermayeye peşkeş çekilmesidir. Bu projenin kapsamı hiç de fabrika arazileriyle sınırlı değildir. Fabrikaların ortadan kalkmasından sonra, bölgede yaşayan işçi ve emekçilerin bölgeyi terk etmesini sağlamak hedefleniyor. Böylece talana açılan arazinin 3 fabrikadan öte koca bir Beykoz bölgesi olması sağlanacak.

Bu sadece başlangıçtır. Sermaye için fabrikalar gecekonduların, gecekonduların bölgeye ise henüz rantiyeye açılmamış ormanlık alanların yağmalanmasının önünü açacak. Beykoz bölgesi emeğiyle yaşayan işçi ve emekçiler için yaşanmaz bir hale getirilip bir avuç zengin asalağa sunulacak. Böyle bir planın Paşabahçe üzerinden bozulup bozulamayacağını ise sadece mücadele belirleyecek. Bu aşağılık planı bozmanın sorumluluğu başta 3 fabrika olmak üzere tüm Beykoz ve Türkiye işçi ve emekçilerindir. Onun için Paşabahçe direnişi yalnız Paşabahçe işçisinin değil kunduranın, derinin direnişidir. Beykoz'da çalışan ve yaşayan tüm işçi ve emekçilerin direnişidir. Kazanan da kaybeden de bunların tümü olacaktır.

'96 ÖÖ Direnişi'nde ölümsüzleşen devrimcileri saygıyla anıyoruz...

Faşist rejim hücre tipi cezaevlerini devrimci tutsakları teslim almanın en etkili aracı olarak düşünüyor, bunun hazırlıklarını yapıyordu. '94 yılında birçok cezaevinde baskı ve şiddet yoğunlaşmış, kazanılmış haklar geri alınmaya başlanmıştı. Tutsakların buna cevabı açlık grevleri olmuştur. '93 Aralık ayı boyunca devam eden, '94 yılına sarkan açlık grevleri, isteklerin kabul edilmesiyle Ocak ayında bitirilmişti. Ama devlet birçok cezaevinde vahşice saldırmaya devam etmiş, yaşanan saldırı sonucu iki tutsak hayatını kaybetmişti. Bu gelişmeler üzerine birçok cezaevinde aralıklı açlık grevleri yeniden başlatıldı.

Yıllarca uyguladığı baskı, işkence ve psikolojik saldırı politikalarından sonuç alamayan, devrimci tutsaklara boyun eğdiremeyen devlet, katliamlarla devrimci iradeyi yoketmeyi planlıyordu. 21 Eylül '95'te Buca Cezaevi'nde jandarma, gardiyan, polis ve özel kuvvetlerin birlikte gerçekleştirdiği katliamda Uğur Sarıaslan, Turan Kılıç, Yusuf Bağ isimli devrimci tutsaklar katledilirken, onlarca devrimci tutsak ağır bir biçimde yaralanmıştı.

Aynı yıl 13 Aralık'ta İstanbul Ümraniye Cezaevi'nde gerçekleştirilen benzer katliam saldırısı, devrimci tutsakların barikat direnişiyle geri püskürtülmüştü. Direnişten sonra Ümraniye Cezaevi'ndeki hak gaspları artarak devam etmiş ve 4 Ocak '96 bir katliam gerçekleştirilmişti. Saldırı

sonucu Rıza Baybuş, Abdülmecit Seçkin, Orhan Özen ve Gültekin Beyhan katledilmişlerdi.

Devlet yetkilileri katliamları sürdüreceklerini ifade eden demeçler vermeye devam ediyordu. İşçi ve emekçilerin öncülere devrimcileri teslim alarak tüm toplumu teslim almayı planlıyorlardı. Her geçen gün cezaevlerine yönelik saldırılar yoğunlaşıyordu.

Tutsaklar ise bu saldırılara karşı aralıklı olarak açlık grevi silahını kullanıyorlardı. Fakat saldırılar sürüyor, yaralı tutsaklar tedavi edilmiyor, hak gaspları giderek artıyordu.

Bunun üzerine devrimci tutsaklar sürdürdükleri açlık grevini 20 Mayıs '96'da Süresiz Açlık Grevi'ne çevirdiler. İçeride kararlılıkla süren direniş dışarda da yankı buldu. Süresiz Açlık Grevi belli bir süre sonra Ölüm Orucu'na dönüştürüldü. Ve 60'lı günlerde direnişçilerin birer birer şehit düşmesiyle dışarıda gerçekleştirilen kitlesel eylemlilikler devleti köşeye sıkıştırdı. 69. gününde direniş taleplerin kabul edilmesiyle zaferle sonuçlandı. 12 şehit verdiğimiz zindan direnişi, devrimci iradenin teslim alınmayacağına bir kez daha dostu düşmana gösterdi.

'96 Büyük Zindan Direnişi'nin ve şehitlerimizin bu çürümüş düzene indirdiği darbeyi daha da büyüteceğiz. '82'lerden '84'lere, 96'lardan 2000'lere... Devrimci tutsaklar her seferinde daha yükseklere taşındılar direniş ve kavga bayrağını. Bizler, lekesiz teslim aldığımız bu bayrağı zindanlardan fabrikalara, yoksul emekçi semtlerine taşıyacağız. O büyük gün geldiğinde, kızıl bayrağımızı çürümüş ve kokuşmuş sermaye düzeninin burçlarına dikerek, kapitalizmin saltanatına son vereceğiz!

Ve işte o zaman tam anlamıyla biz kazanacağız!

E. Berdan

Devrimci şair Adnan Yücel'i uğurladık...

Devrimci şair Adnan Yücel 24 Temmuz akşamı hayata gözlerini yumdu. 1953 yılı Elazığ Karakoçan doğumlu olan Yücel, uzun süredir tedavi gördüğü akciğer kanseri nedeniyle yaşamını yitirdi. Cenazesi Çukurova Üniversitesi'nden dostlarının, ailesinin ve arkadaşlarının katıldığı bir törenle memleketi olan Elazığ'a uğurlandı.

Adnan Yücel 1953 yılında Elazığ'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini memleketinde tamamladı. 1976'da Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde lisans, 1980'de Ankara Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimlerini tamamladı. Elazığ ve Ankara'da edebiyat öğretmenliği ve idarecilik yaptı. 1987'de Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde öğretim görevlisi oldu ve 2002 yılında emekli oluncaya kadar bu görevini sürdürdü.

Şair Adnan Yücel sadece devrimci çevrelere değil, tüm Türkiye emekçilerine mal olmuş bir sanatçıydı. Şiirlerinde mücadeleyi ve devrimi, toplumsal sorunları ve toplumun devrimci dönüşümünü yansıttı. "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" şiir kitabı ile 12 Eylül'le birlikte yaşanan ihanetlere, yenilgi ruh haline, topluma yayılan umutsuzluğa saldırdı, mücadeleyi ve direnişi yüceltti, davaya ve devrime bağlılığı savundu. "Ateşin ve güneşin çocukları" adlı şiir kitabında ise Kürt halkının özgürlük mücadelesini ve direnişini anlattı. Şiirlerinde yüzeysellikten, kuru anlatımdan uzak, derin araştırmalardan süzülerek ortaya çıkan bir tarz kullandı.

1970'li yıllarda Cumhuriyet, Yeni Halkçı ve Demokrat gazeteleri ile bazı sanat dergilerinde yazan Yücel'in, yapıtları şöyle: "Acıya Kurşun İşlemez", "Ateşin ve Güneşin Çocukları", "Bir Özlem, Bir Tutku", "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek", "Karacaoğlan'ın Yaşamı, Çağı, Kişiliği, Sanatı, Seçme Şiirleri", "Çukurova Çeşitlemeleri", "Sular Tanıktır Aşkıma", "Soframda Kaval Sesi" ve "Kavgalara Sözlünen Sevdâ."

Adnan Yücel'in devrimci anısı önünde saygıyla eğilirken, onun en çok bilinen dizelerini bir kez daha tekrarlamak istiyoruz:

"Bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürecek

yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek"

SY Kızıl Bayrak/Adana

*Yıllar boyu işkenceler içinde
İhanetler ve direnmeler içinde
Beklediler, beklediler de gelmedi
ölüm*

*Tuttular yakasından koydular
önlerine*

*Konuş be ölüm, konuş dediler
Biz büyürüz sen böyle küçüldükçe
Seninle kavgamız insanlık
tarihyledir.*

*Prometeus'tan Spartaküs'e
Bruno'dan Che Guevara'ya
Ve Kawa'dan bizlere dek ateş iledir
Gel de bağdaş kur soframıza ey ölüm
Senin alçaldığını görmek
Özgürlük adına sunulan canlar iledir.*

Adnan Yücel

*Çağrımızdır!
Sen yürürsün rüzgar yürür
Bir sevinç boylanır dünyada
Çocuklar korkusuz büyür
Kan boğulur susar
Dokunup geçtiğin her kuraklık
Yemyeşil bir vadiye dönüşür*

*Sen yürürsün rüzgar yürür
Bizi bu deprem günlerinde
İnan ki bir şiirsiz yaşamak
Bir de sensiz savaşmak öldürür*

Adnan Yücel

BİZ KAZANACAĞIZ!..

*Alnımızda dalgalanan
bayraklar adına
Bayraklarda yaşayan
ölümsüzlük adına*

*Durmak yok bu koşuda
Teslim olmak yok
Ağıt yok dilimizde
Dizlerde titreme yok*

*Kaç güneş sönerse
sönsün içimizde
Hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü
Ya şafak sökerken
Ya güneş yükselirken
Sizin sesiniz olup
Sizi haykıracağız
BİZ KAZANACAĞIZ
BİZ KAZANACAĞIZ!..*

Adnan Yücel

Savaşa ve yıkıma karşı topyekûn bir devrimci seferberlik içinde olm

Yeni dönem

Bugün emperyalist haydutlar askeri olarak ne kadar güçlü ve pervasız olursa olsun, yeniden tesis etmeye çalıştıkları “yeni dünya düzeni” dört bir yanından dökülmektedir. Unutulmasın ki, bir zincir en zayıf halkası kadar güçlüdür. Ortadoğu ve Türkiye, bu zincirin giderek zayıflayan halkası olarak emperyalist saldırganların ve işbirlikçi iktidarların heveslerini kursağında bırakmaya aday gelişmelere gebe dir.

Yoğunlaşan siyasal gündemin temel unsurları: Savaş, seçim ve İMF'nin yıkım programı

Çok yönlü siyasal gelişmelerin yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. ABD emperyalizmi Irak'la başlayacak, Ortadoğu'yu ateşe verecek bir savaş için gün sayıyor. Emperyalizmin savaş arabasına bağlanan sermaye iktidarı, efendisinin saldırı emrini yerine getirmek zorunda kalmanın sıkıntılarını yaşasa da, sıfırı tüketen bütçesine girecek birkaç milyar doların hesabını yapmaktan da kendini alamıyor.

Diğer taraftan iktisadi krizinin içinden çıkılmaz hale getirdiği siyasal krizine bir erken seçimle çözüm bulmak sorunuyla karşı karşıya. Bunları, krize çözüm olmak bir yana her geçen gün yeni boyutlar ekleyen sermayenin İMF patentli olağan saldırı programını (kamu işletmelerinin tasfiyesi ve özelleştirmelerle hızlanan toplu tensikatlar, hak gaspları, grev yasakları, sefalet ücretleri, günlük yapılan zamlar vb.) kararlılıkla uygulama, AB'ye uyum yasalarını çıkarma görevi tamamlıyor. Tüm bu görevleri yerine getirmek için yorulan ve yıpranan atlarını bir an önce değiştirmesi ve ABD hesabına emperyalist seferberliğe hazır olması gerekiyor. Bunları birkaç ay gibi kısa bir zaman içinde çözmek zorunda olması ise sermaye iktidarının soluğunu kesen bir diğer olgu.

Sermaye iktidarının açmazlarını iyice belirginleştiren bu gelişmeler, emperyalist yeni dünya düzeninin krizden çıkma arayışları çerçevesinde dayattığı saldırgan politikaların olağan bir sonucu. Olağanüstü sonuçlarına ise parça parça yaygınlaştırılan savaşla birlikte ulaşılabilecek. Kölece bağımlılığın üstünü örtmek için sermaye iktidarının kullandığı “ABD ile stratejik ortaklık”, “AB üyesi bir Türkiye” cilalı söylemin gerçek pratik anlamı ve gereği, artık efendilerin emrinde halkların kanını dökmektir. Borsa vurguncusu Soros'un aylar öncesindeki Türkiye ziyaretinde sarfettiği “sizin en büyük ihraç malınız, askerinizdir” sözlerine gösterilen tepkinin, bu aynı gerçekliği somut bir plana ve talimatlara da bağlayan Wolfowitz'e gösterilememesi, bu kaçınılmaz noktadan geri dönüş olmadığının teyididir.

Bu kaçınılmaz noktaya hergün biraz daha yaklaşıldığı bir süreçte. Türkiye, kendisini kuşatan bölgeyle beraber, her bakımdan olağanüstü gelişmelere gebe. Sermaye iktidarının savaş karşısında emperyalistlerin istem ve direktiflerine uymak dışında bir tercihi ve şansı bulunmuyor. Oysa ki, Türkiye'deki emekçilerin hem bağımsız bir tercih şansları hem de

oynamaları gereken zorunlu bir rolleri var. Savaş başlamadan önce “savaşa hayır” demek olumlu bir tutumdur. Fakat sıcak bir çatışma başladığında bu tutum yetersiz kalacaktır. Emperyalist bir savaşın altüst edeceği Ortadoğu'da, Türkiye işçi ve emekçileri aleti ve kurbanı olmak istemedikleri bir savaşın karşı cephesini oluşturup emperyalist haydutlara karşı savaşmadıkları sürece, daha büyük faturalar ödemekten, yeni yıkımlara uğramaktan kurtulamazlar.

Kuşkusuz ki bu rolü az çok oynayabilmeleri için komünist ve devrimci güçlere olağanüstü önemde görevler düşüyor. Açlık, sefalet ve baskılardan bunalan emekçi yığınları kurtuluşun yolunu göstermek, onları mücadeleye seferber etmek üzere; yaklaşan

seçimlerle birlikte artacak olan politizasyondan, arayışlardan, sermaye iktidarının istikrarsızlığından, emperyalizme uşaklık hizmetinin yaratacağı tepkilerden en iyi biçimde faydalanmak, emperyalist savaşa karşı hazırlanmak için kaybedilecek zaman yok.

Irak savaşı daha geniş ölçekli ve uzun süreli bir bölgesel savaşın başlangıcıdır

Savaş, tüm kapitalist ekonomileri kısıncasına alan istikrarsızlığı en keskin uçlara ve çok uzak bölgelere taşıyacak bir olgu olarak duruyor karşımızda. ABD emperyalizminin Ortadoğu'nun zengin petrol kaynakları üzerinde tam hakimiyet kurma hesapları çerçevesinde startını verdiği Irak'a saldırı planıyla hız kazanan gelişmeler, dünyadaki ve bölgedeki dengeleri sarsacak bir sürecin de başlangıcıdır. Olasılık olmaktan çıkmış olan Irak saldırısı, bir nokta operasyonu olarak sunulmaya, diktatör Saddam'ın iktidardan indirilmesine indirgenmeye çalışılsa da, asla bu sınırlarda kalmayacaktır. Zaten ABD'nin savaş borazanları çeşitli vesilelerle İran, Suriye, K. Kore vb.'ni hedefteki diğer ülkeler olarak tanımlıyorlar.

Savaşın sıcak mekanı ve ilk hedefi Irak'tır. Fakat bölge halkları şimdiden bunun tüm Ortadoğu'ya yayılacak daha geniş bir savaşın ilk etabı olduğu bilincini taşıyorlar. Gün sayılan Irak savaşı diğer tüm bölge devletlerini de dolaysız biçimde savaş karşısında tutum almaya itiyor. İşbirlikçilikte en önde gelenleri bile birinci Körfez Krizi'nde almış oldukları aktif savaş taraftarlığı ve destekçi konumdan uzaklaşmak zorunda kalmışsalar eğer, bunda, hiçbir meşruiyeti olmayan yeni savaşın uzun vadeye ve tüm bölgeye yayılacağına ilişkin endişelerin ve kendi halklarının gittikçe güçlenen ve yaygınlaşan anti-Amerikancılığı'ndan duyulan korkunun büyük bir payı var.

Diğer taraftan, sıcak savaş bölgesinden binlerce kilometre uzaklıktaki topraklardaki emekçi halklar, Ortadoğu savaşını bu kez, birincisinde olduğu gibi ekran başında değil, sokaklarda karşılayacaklardır. Yugoslavya'nın parçalanmasıyla başlayan tepkiler daha sınırlı bir Afganistan savaşında bile katlanarak büyüdü. Bir avuç tekelci sömürücü ve onların beslemesi dışındaki geniş yığınlar tarafından savaş bezirganlarının gerçek niyetlerinin ABD'de bile sorgulanmaya, eleştirilmeye başlanmış olması, ABD'nin Ortadoğu seferberliğini kazanması için askeri gücünden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu gösteriyor.

Bütün göstergeler ve son dönemin gelişmeleri, ABD'nin yalnızca bölgede değil tüm dünyada kendisi aleyhine olan bir ‘cephe gerisi’yle hareket etmek zorunda olduğunu gösteriyor. ABD emperyalizmi savaş cephesini genişlettikçe, kendi aleyhine dönen bir cephe gerisini de kendi elleriyle büyütüyor. Uzun vadeli bir savaşta askeri güç kadar önemli olan cephe gerisi, bir kez kontrolden çıktığında, askeri güç ve başarıların altını oyan bir güce dönüşme ihtimalini de içinde taşıyor.

Tüm dünyada ABD aleyhine büyüyen cephe gerisi, koşulları yaratılabilirse eğer, ABD emperyalizminin karşısında yeni bir savaş cephesi olarak açılabilir. Emperyalizm dolar karşılığında kendisi için savaşacak uşaklar bulabilir, askeri gücüyle Irak'ı yerle bir edebilir. Ama barbarca saldırganlığı ve yol açacağı yıkımı meşru görececek, alkışlayacak bir anlayışı yaratmaya, bölge halklarını satın almaya, bölgede kendisine bağlı kukla yönetimleri ilelebet iktidarda tutmaya ikisinin de gücü yetmez.

Sermaye iktidarı seçim ve savaş karşısında alternatifsizdir

Olağan gelişme seyri içinde bile emperyalizme bağımlılığın takatsiz bıraktığı sermaye devleti, ordusunu savaş cephesine sürmek zorunda olmasının yaratacağı iktisadi, siyasi çok ağır iç sorunlarla karşı karşıya. Wolfowitz'in ziyareti Türkiye adına ortada bir pazarlık ya da tercih durumunun olamayacağını bitün açıklığıyla bir kez daha gözler önüne serdi. ABD'nin bir piyon olarak ileri sürdüğü sermaye iktidarının hiçbir biçimde savaş ganimetlerinden yararlanma şansı da bulunmuyor. Savaşa bir taraf olarak değil bir piyon olarak sürülenlerin ganimetleri paylaşmada söz hakları hiç olamaz. Bu görevi karşılığında önerilen, yalnızca kırıntılarla, kan parasıyla yetinmektir. 4 milyar dolara yaklaşan askeri borcun iptali ve Afganistan'da yerine getirilen bekçilik görevi için henüz ödenmeyen 200 milyon doların ödenmesi ilk elden telafuz edilenler. Bazı yorumlara göre kan parasının toplamı en fazla 28 milyar dolara ulaşabilir, ki bunun gerçek durumla yakından uzaktan bir ilgisi yoktur.

Uzun süreye yayılarak ödenmesi düşünülen kan parasının oluşacak ekonomik kayıpların çok çok gerisinde kalacağı yine yapılan yorumlar arasında. Yalnızca sınır ticaretiyle geçinen milyonlarca insanın aç kalması, savaş ekonomisinin tüm emekçilerin sırtına yüklenmesinin getirdiği faturalar ise cabası. Savaş demek turizmin durması, dolayısıyla burdan gelen milyarlarca doların da havaya uçması demektir. Bunlara önümüzdeki üç yılda ödenmek zorunda olan 63 milyar dolarlık dış borç yükü de eklenirse, nasıl bir ekonomik tabloyla savaşa gidildiği daha iyi anlaşılır.

Savaş kaçınılmaz olarak ekonominin daha da daralıp küçülmesini, kitlesel tensikatları, düşük ücretleri, olağanüstü fiyat artışlarını da beraberinde getirecektir. Toplam kayıpların birinci Körfez Krizi dönemindekini (90-100 milyar dolar) çok geride bırakacak yeni savaşın ekonomik tablosu, emekçilerin varını yoğunu elinden alacak, devasa ölçülere varacak bir kitlesel yoksullaştırma tablosudur. Savaş nasıl biterse bitsin, böylesi bir tablo bir iç hesaplaşma zeminidir. Zaten bir savaş ve yıkım koşullarında yaşayan emekçiler açısından acil ve önemli olan, bu hesaplaşmanın mümkün olduğunca erken başlatılmasıdır.

...lıyız!..

ne hazırlık

Öte taraftan, tam da bu süreçte iyice parçalanmış bir siyasal tabloyla seçime gidecek olması sermaye iktidarı için büyük bir sıkıntı kaynağı. Ne parlamento içinde ne de parlamento dışında görüntüyü kurtaracak bir taban desteğiyle hükümet olacak bir alternatif parti ya da oluşum yok ortada. 1983'ten '99'a kadar yapılan seçimlerde hükümeti kuran partilerin aldığı oy oranları yarı yarıya düşmüş bulunuyor. '99 seçimlerinden bu yana sermayenin en büyük partileri bile bu seçimde yüzde 10 barajının altında kalma durumuyla karşı karşıya. En iyimser yorumlar bile '99 Mayıs'ında üç partiyle kurulan hükümetin, önümüzdeki seçimlerde olağanüstü bir gelişme ya da süpriz olmazsa, ancak 4-5 partiyle sağlanabileceği yönünde. Üstelik bu kez, şu ya da bu partiye prim yaptıracak A. Öcalan'ın yakalanması, şovenizm, "temiz özelleştirme", "dürüst ve şeffaf yönetim" vb. türden demagojik malzemeler de yok ellerinde. Ve bu kez, tüm risk ve sıkıntılar göze alınarak girilen seçimlerden bir savaş hükümeti, işçi ve emekçilere yeni bir yıkım hükümeti çıkarılmak zorunda. IMF daha seçimler başlamadan seçime girecek tüm partilerden dikte edeceği programı uygulayacaklarına dair yazılı taahhüt almayı düşünüyor. ABD emperyalizmi, hangi parti ya da partilerden oluşursa oluşsun, Irak savaşında hükümeti, en üst kademesinden en altına kadar devleti "hazırol"da görmek istiyor.

Tüm bunlar, sermaye iktidarının önündeki tek seçeneğin, elindeki barutu son kırıntısına kadar kullanacağı kapsamlı ve çok yönlü bir saldırıya geçmek zorunda olduğuna işaret ediyor. Bunun son atımlık bir barut olup olmaması ise bütünüyle işçi ve emekçilerin kendi alternatifleriyle siyasal sahneyi işgal etmelerine, gündeme damgalarını vurmalarına bağlı. Bu kadar kısa zamanda bu kadar ağır saldırıları yerine getirirken sermayenin elindeki tek şans, işçi ve emekçilerin kendi alternatiflerini yaratamamış olmalarıdır.

Görevleri yerine getirmek için çok yönlü politik ve örgütsel hazırlık

Türkiye ve bölgenin kaderi üzerinde çok önemli bir etkide bulunacak bir sürecin ön günlerinden geçiyoruz. Siyasal gelişmeler olağanüstü bir hız ve yoğunluk kazanmış bulunuyor. Emperyalizm ve işbirlikçi uşakları kendi çözümlerini dayatmak, planlarını uygulamak için bölgedeki işçi ve emekçilere, halklara uzun sürecek ve yayılacak bir savaşın hazırlıklarını yapıyorlar. Geline yerde artık onlar açısından sorun düğmeye ne zaman basılacağıdır.

İçerde herhangi bir alandaki bir gelişmeyi bir diğerinden, Türkiye'yi kendisini çevreleyen bölgeden ayırmak mümkün değil. Türkiye'de yaşayan işçi ve emekçiler, yoksul Kürt halkı, diğer bölge halkları gibi bu savaşın hedefi durumundadırlar. Sermaye iktidarının tarihinin en zorlu seçimlerinden biri bekliyor. İşçi ve emekçiler ise dört bir yandan gelen saldırılar karşısında tekil ve yerel direnişler biçiminde gösterdikleri tepkileri genel bir eylemliliğe ve örgütlü bir mücadele düzeyine çıkaramıyorlar. Muazzam ölçülerde biriken tepkiler örgütlülük ve önderlik sorunu nedeniyle düzene karşı mücadeleye kanalizasyon edilemiyor. Karşımızdaki görev ve sorumlulukların kapsamını bu çerçevede bilince çıkarmalıyız. İmkanlar ne kadar kısıtlı olursa olsun, böyle bir iddia ve bilinç daha büyük olanakları yaratmanın da koşulu ve aynı

zamanda güvencesidir.

Ülke ve bölge gündeminin bu kadar yoğun olduğu bir süreçte gelişmeleri dikkatle ele almak, buradan görevler çıkarmak ve bu görevleri yerine getirmeye bu günden itibaren hazırlanmak durumundayız. Gelişmelerin kendisi her cepheden çok yönlü bir hazırlığı en erken bir zamanda tamamlamayı dayatıyor. Burada en büyük tehlike, gelişmeler karşısında atalet içinde bulunmak, programatik ve pratik bir hazırlıktan, bir çalışma planından yoksun olmaktır. Hangi görevi ne ölçüde yerine getireceğimiz, taşıdığımız bilinç ve sorumluluk ve yapacağımız ön hazırlıklara bağlıdır.

Gelişmelere müdahale edebilmenin temel koşulu tüm örgütsel gücümüzün pratik ve politik olarak sürece kilitlenmesi, mevcut örgütlülük düzeyimizin pekiştirilip güçlendirilmesidir. Her alanda farklı siyasal gündemleri genel ve özgün araç ve yöntemlerle çalışmaya konu etmek için öncelikle çeşitli alan ve birimlerdeki örgütlülüklerimizin dönemi, gündemleri ve görevleri bu kapsamda önüne koyup bir plan çıkarmasına bağlıdır. Özellikle bölgedeki gelişmelere ve sürece ilişkin genel değerlendirmelerimiz bu açıdan tekrar ele alınmalı ve güncel katkılarla geliştirilmelidir.

Seçim söz konusu olduğunda geçmiş deneyimlerimizin gözden geçirilmesi önemli bir yer tutuyor. Bu konuda taktik ve politik farklılığımızın yanı sıra hiç de küçümsemeyecek kendimize özgü deneyimlerimiz, bir birikimimiz var. Örgütsel olarak en zor şartlarda bile çalışmada belli bir düzey tutturabildiğimiz gözönüne alınırsa, bugünkü koşullarda daha ilerisini başarmamızın önünde aşılamayacak bir engel yoktur. Üstelik iyi bir ön hazırlıkla önümüze daha ileri hedefler koymak zorundayız.

Politik ve taktik olarak sağlanmış açıklıklar üzerinden yeterli bir örgütsel hazırlıkla gelişmeleri karşılayabilmek, ayakbağı olan irili ufaklı sorunları hızla geride bırakmaya bağlı. En tepeden en alta doğru yapılacak işleri planlamak, kapsamlı ve çok yönlü bir çalışmanın gerektirdiği işbölümünü, pratik hazırlıkları yapmak için daha disiplinli bir çalışma tarzını bugünden kazanmalıyız. Özellikle hem yaygın bir politik-pratik propaganda hem her türlü aracı kullanan bir örgütlenme çalışmasını birarada, birbirlerini nasıl güçlendirerek sürdürüleceği konusunda "hele o günler gelsin" rahatlığından kurtulmalı, hazırlıklarımızı şimdiden yapmalı, önlemlerimizi şimdiden almalıyız. Özellikle yeni kazanılan güçlerin şimdiden her açıdan hazırlanması çok büyük bir önem taşıyor.

Bir savaş durumunun getireceği baskı koşullarında çalışmanın nasıl sürdürüleceğine ilişkin politik ve örgütsel bir hazırlığın taşıdığı öneme ise değinmek bile gereksiz. Birinci Körfez Krizi döneminde yaşananlara bu gözle ve ayrıca bakılmalıdır.

Çok yönlü ve yaygın bir propaganda çalışması

İççe geçen gündemleri, çok yönlü gelişmeleri siyasal çalışmaya konu edinmek, propagandada ustalaşmak bugünden itibaren yoğunlaşmamız gereken görevler. Belirtmeye gerek yok ki, gerek seçim gerekse savaş gündemleri çok yaygın ve çeşitli araçlarla sürdürülen etkili bir propaganda çalışmasını gerektirmektedir. Bunun için gerekli olan örgütsel hazırlıklara kısaca değindik. Ne kadar güçlü ve yaygın örgütlülüklerimize sahip olursak propagandamızı da o

ölçüde geniş kesimlere ulaştırabiliriz.

Diğer taraftan yürüteceğimiz propagandanın içeriğine ilişkin hazırlıklara şimdiden başlamalıyız. Düzen cephesindeki gelişmeler bu gözle izlenmeli, öncelikli olarak işlenecek konulara ilişkin materyaller edinilmelidir. Düzen partilerinin gerçek yüzü, hükümetin üç yılı aşkın icraatları, emperyalizme kölece bağımlılık ve savaş macerası, terör aygıtına dönüşen devletin baskı ve katliamları, toplumda oluşan yıkım tablosu vb. çarpıcı verilerle, zengin araçlarla, etkili sloganlarla emekçilerin gündemine sokulmalıdır.

Hangi partinin nasıl bir demagojik propaganda hattı tutturacağı şimdiden bellidir. Hepsinin birbirinden farklı olmadığını ise biz biliyoruz. Ama geniş yığınlar hala da bu propagandalardan etkilenmektedirler. Bunlar içinde kitleler üzerinde en fazla etkili olacak olanları hangileridir? Bu aldatıcı propagandalara karşı, nasıl bir karşı propaganda yürütmeliyiz? Genel olarak söyleyeceğimiz şeylerin dışında dönüp meselenin bu yönlerine de bakabilmeliyiz. Örneğin bir AB üyeliği üzerinden tutturulacak propaganda hattının geniş bir etki alanı olduğunu bilmek durumundayız. Bu propagandanın defalarca iktidara gelmiş ve yeterince teşhir olmuş ANAP üzerinden yapılacak olması, bu propagandanın etki alanını yine de sınırlamıyor. Zira, bu başlık altındaki politika ve propaganda, kitlelerin bugün en yakıcı demokratik, iktisadi talepler zeminine oynuyor, gücünü buradan alıyor. Üstelik tasfiyeci Kürt önderliği ve liberal sol da böylesi bir platforma kan taşıyor. Keza, bağımsızlıkçı, milliyetçi söylemin de bu sorun üzerinden oynadığı bir kitle tabanı var.

Bu örnekleri, yalnızca propagandamızın içeriğine ilişkin görevlere dikkat çekmek için veriyoruz. Gerçekte daha ayrıntılı ve sistemli bir tahlil ve buna uygun bir propaganda hattı belirlemek durumundayız. Bunun yanında daha da önemlisi şimdiden işçi ve emekçilerin devrimci seçim platformunun çerçevesini oluşturmalı ve çalışmalara başlamalıyız. Bu konuda parti programı salt bu gözle bir kez daha incelenmelidir. Propagandamızın esaslarına, taktik politikalara ilişkin en özlü ve en derli toplu değerlendirmeler orada formüle edilmiştir.

Öte taraftan her birim ve alan merkezi propaganda araçlarının kullanımının yanı sıra, özgün sorunlar üzerinden kendi özgül araçlarıyla kitlelere seslenmeyi bir hedef olarak belirlemelidir. Bu açıdan zengin araçları kullanma olanaklarını iyi değerlendirmeliyiz.

Topyekûn bir devrimci seferberlik!

Sonuç olarak, topyekûn bir devrimci seferberlikle karşılamamız gereken bir dönemden geçiyoruz. Savaş ve seçimle yoğunlaşan gündem her bakımdan sarsıcı gelişmeleri de peşinden getirecektir.

Bugün emperyalist haydutlar askeri olarak ne kadar güçlü ve pervasız olursa olsun, yeniden tesis etmeye çalıştıkları "yeni dünya düzeni" dört bir yanından dökülmektedir. Unutulmasın ki, bir zincir en zayıf halkası kadar güçlüdür. Ortadoğu ve Türkiye, bu zincirin giderek zayıflayan halkası olarak emperyalist saldırganların ve işbirlikçi iktidarların heveslerini kursağında bırakmaya aday gelişmelere gebe.

Kendi cephemizden bu sarsıcı gelişmelere yüklenmeyi başardığımız ölçüde, emperyalizmin sömürü ve savaş zinciri sanıldığından daha kolay ve erken bir şekilde dağılmaya mahkumdur.

İş Kanunu Ön Tasarısı'nın saldırı ayaklarından biri de Özel İstihdam Büroları!..

Kapitalistler için

“çağdaş” amele pazarları oluşturuluyor

İş Kanunu Ön Tasarısı'nın her bir maddesi kapsamlı bir saldırı konusu

İş kanununda değişikliği ön gören yeni tasarı, işçi sınıfının bir dizi tarihsel önemde kazanımının gaspını, bu temelde işçi sınıfını esnekleştirme koşullarına boyun eğdirmeyi amaçlıyor.

Yasanın kamuoyuna sızdırılması sonrasında komünistler, işçi sınıfının en ileri kesimleri ve bazı sendika şubeleri tarafından tasarı tam da bu içeriğiyle değerlendirilerek mücadele zorunluluğuna dikkat çekildi. Yasa tasarısının bir bütün olarak saldırgan bir öz taşıdığından hareketle toptan reddedilmesi gerekliliği ortaya konuldu.

Bu tutum yasa tasarısına karşı mücadeleyi doğru bir hatta ilerletebilmenin zorunlu bir ön koşuludur. Aksi halde, yasayı şurdan burdan olumlayan her türden anlayış sermaye sınıfı ve hükümetinin saldırısına büyük bir kapı aralar. Sendikal ihanet şebekesi, açık sınıf işbirliği çizgisinde hareket ederek,

pazarlıkçı bir tutumla saldırının yaşam gücü bulmasını sağlayabilir. Halihazırda yasanın toptan reddedilmesine sahip bazı kesimler tarafından da sadece en önemli maddeleriyle (kıdem tazminatı, çalışma süreleri, taşeron, ödünç işçilik vb.) gündemde tutulması, yasa karşıtı muhalefetin en zayıf yanlarından birini oluşturmaktadır. Oysa yasanın her bir maddesi birbirini tamamlayacak biçimde kapsamlı birer saldırı niteliğindedir.

Bu nedenle yasanın eğilip bükülüp sınıf hareketinin gözünü bağlayacak bir kılıfa büründürülmesine karşı kararlı bir mücadele yürütülmelidir. Yasa tasarısının her bir maddesinin saldırgan öz ve niteliği açığa vurulmalı, sistemli ve yoğun bir faaliyetle işçi sınıfının yasa karşıtı bilincinin gelişmesi sağlanmalıdır.

Bu amaçla burada, yasanın en önemli ayaklarından biri olan, ancak yeterince tartışılmayan Özel İstihdam Büroları'na ilişkin düzenlemeyi ele alacağız.

Özel İstihdam Büroları: "Modern" amele pazarları

Sözde "Bilim Kurulu"nun hazırladığı tasarıya göre, iş ve işçi bulma faaliyetleri İş Kurumu'nun tekelinden çıkarılarak, aynı işi yapacak Özel İstihdam Büroları tarafından üstlenilebilecek. Böylece bizzat işçi ve iş bulmayı temel faaliyet konusu yapan özel kapitalist işyerlerinin önü açılacak.

İşçiler, iş bulmak için Özel İstihdam Büroları'ndan birine belli bir miktar para ödeyerek kayıt olacaklar; ihtiyacı olan kapitalistler de bu bürolardan fiyatını ödemek kaydıyla işçi alabilecekler. Yani ÖİB'ler bir tür işçi alım-satım dükkanı, "modern" amele pazarları olacak. Bu dükkanın pazarlama konusu işçi ve işin kendisi; müşterileri ise hem işçi hem de kapitalist olacak.

Sınırsız ve kuralsız sömürüye engel olmak örgütlenmekle mümkün

Kapitalizmin temel varoluş koşullarından biri, "özgür" emekçilerden oluşan bir işgücü piyasasının varlığıdır. Kapitalist ve işçi bu piyasada "eşit" ve "özgür" koşullarda biraraya gelir. İşçi "özgürce" işgücünü satarken, kapitalist buna pazarlık gücüne bağlı olarak bir fiyat biçer. Sonuçta işçi kapitalisten aldığı ücret karşılığında işgücünü tümüyle onun hizmetine sunar.

Ancak bu ilişki görüldüğü kadar yalın ve "özgür" değildir. Öncelikle burjuvazi yedekte tuttuğu işsizler ordusunu işgücünü daha ucuza satın almak için bir baskı aracı olarak kullanır. Eğer işçi istediği ücrete razı olmazsa, dışarda aç kalmaktansa aynı ücrete razı olabilecek milyonlar vardır. Bu, "özgür" işgücü piyasasında kapitalist lehine büyük bir özgürlük sağlar, onu belirleyici kılar. Ama işçiler de kapitalistlerin bu silahlarını etkisizleştirebilecek gerçek bir silaha sahiptirler. Bu silah sınıfın örgütlülüğüdür.

Kapitalistler karşısında örgütlü bir sınıf olarak hareket edebildiğinde, işçi sınıfı kapitalistlerin bu piyasadaki keyfiyetini ortadan kaldırabilir. Nitekim işçi sınıfı sendikal ve siyasal örgütlenmeleriyle ve çetin mücadeleler sonucunda bunu başarabildi. Örgütlü bir sınıf olarak işgücü piyasasının olduğu kadar, bizzat işyerinde kapitalistin sınırsız keyfiyetini de dizginledi. Daha doğru bir ifadeyle, tek tek işyerlerinden çıkarak tüm kapitalistler sınıfına karşı örgütlü bir sınıf olarak hareket etmeyi başardığında, kapitalistlerin işgücü pazarındaki belirleyiciliklerini de sınırladı. Kapitalist işçi alırken, işçi sınıfının örgütlü gücüyle yürüttüğü mücadelenin sonucunda kabul etmek zorunda kaldığı düzeyi esas almak zorunda kaldı. Her ne kadar işsizlik kapitalistler tarafından hep bir silah olarak kullanılacak olsa da, işçi sınıfının örgütlü gücü sayesinde azgın sömürü sınırlanabildi.

Kapitalistlerin işgücü piyasasında yitirdikleri sınırsız keyfiyetlerini (özgürlüklerini) yeniden kazanabilmeleri işçi sınıfının örgütlülüklerini dağıtabilmeleriyle mümkündür. Emek-sermaye ilişkisinin her alanında tam bir esnekleşme, yani sömürünün vahşi ve kuralsız boyutlara çıkarılması yoluyla kaybedilen mevziler yeniden kazanılabildi. Örgütsüzleştirme saldırısı ile bunun kapısı ardına kadar açıldı.

Kapitalistlerin işçi sınıfının sendikal ve siyasal örgütlenmelerine karşı yürüttüğü kapsamlı ideolojik-politik ve örgütsel saldırının hemen ardından mevcut yasa tasarısını gündemleştirmesi bu bakımdan son derece anlaşılabilir. İşçi sınıfının örgütsüzleştirilmesiyle, geçmiş mücadele ve örgütlenmenin gücüyle kapitalistlerin keyfiyetinin önüne konmuş sınırlar fiili olarak uzun dönemdir zaten delinmiş durumdaydı. Mevcut yasa tasarısı bu fiili uygulamalara geniş bir hareket alanı açarken, aynı zamanda yasal bir biçim kazandırmış oluyor. Çalışma yaşamının her alanında olduğu gibi işgücü

Belediye işçisiyle yeni iş kanunu üzerine görüştük...

“Çalışma koşullarımız 1800'lü yıllara döndürülmek isteniyor”

- İşçi sınıfını köleliğe mahkum eden yeni iş yasası taslağı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yeni iş yasası taslağı sendika ağaları ve işverenlerin biraraya gelerek işçiler için hazırladıkları ölüm fermanıdır. Biz işçiler için ölüm anlamına geliyor bu yasa. Bugün evimize bir ekmeğe getirebiliyorken yarın onu da yapamayacağız. Çalışma koşullarımızı neredeyse 1800'lü yıllardaki koşullara döndürmeye çalışıyorlar. Onca yıllık kazanımlarımızı hiçe sayıyor, yoketmeye çalışıyorlar. Üç gün senle, iki gün onla çalışacağım, gerekirse kızağa alınacağım anlamına geliyor. Kıdem tazminatımızı elimizden alıyorlar.

Benim emekliliğime birkaç yıl kalmış, ama ben çocuklarımı düşünüyorum. Onlar gelecekte bizim bulduğumuz bu işi de bulamayacaklar. Yarın öbür gün çalışma ve yaşam koşulları bizim koşullarımızdan daha kötü olacak. Yalnızca bizi

değil, çocuklarımızı da etkiliyor bu yasa. Çocuklarımız için de olsa bir şeyler yapmaya mecburuz.

Parlak gümüş tepside çürük portakal sunuyorlar bize. İş güvencesi diyorlar adına. Bunu getirirken yanına bir de yeni bir yasa çıkartıyorlar. Verdiklerinin kat kat fazlasını almak istiyorlar. Sizi öldürmeyeceğiz ama sürüneceksiniz diyorlar.

Milyonlarca insan ezilirken, köle gibi çalışırken, işverenimiz Avrupalarda çocuklarıyla tatil yapıyor. O insan da biz değil miyiz? Bizim çocuklarımızısa günden güne karanlık bir geleceğe sürükleniyor.

Tüm bunlara karşı bir şeyler yapmak gerekiyor. Ama üç-beş kişinin biraraya gelip mücadele vermesiyle olmaz. Toplumsal olarak, işçisiyle, emekçisiyle, emeklisiyle birlikte mücadele vermek gerekiyor.

SY Kızıl Bayrak/Adana

piyasalarında da bu sınırsız keyfiyet hakim hale getiriliyor. İşte Özel İstihdam Büroları, işgücü piyasalarını kapitalistler adına düzenleyerek, onların ihtiyaç duydukları yetenekte ve sayıda, ağır çalışma koşullarına razı işçi bulma işlevini yükleniyorlar.

Kapitalistlere ihtiyaca uygun işçi menüsü

Sendikal örgütlenmelerin işlevsiz hale getirilmesi, kapitalistlere işgücü piyasalarını da yeniden düzenleme olanağı sağladı. Esnek üretim, işgücü piyasalarında daima sayı ve nitelik olarak hazır, kapitalistin istediği fiyata işgücünü satmaya razı işçinin varlığını zorunlu kılıyor. Özel İstihdam Büroları, bu nitelikli işgücünü daima hazır halde tutarak bu ihtiyacı karşılama rolünü üstleniyor. Kapitalist böylece doğrudan işçi ile bir pazarlık yürütmeksizin, istediği sayıda işçiyi bu işçi dükkanlarından alabiliyor.

Elbette Özel İstihdam Büroları'nın bu rollerini yerine getirebilmeleri öncelikle büyük bir işsizler ordusunun varlığına bağlıdır. Ama daha önemlisi, çok sayıda kalifiye işsiz varlığıdır. Esnek üretim, hızla üretim sürecine adapte olacak, her türlü çalışma şartına boyun eğecek kalifiye işgücüne ihtiyaç duymaktadır.

Bugün büyük boyutlara ulaşmış bulunan kalifiye işsizler ordusu, bu işçi dükkanlarına "kaliteli ama ucuz" işgücü sağlama imkanı sunmaktadır. Kapitalist rekabet nedeniyle bu işçi dükkanları "en kaliteli ve en ucuz" işgücünü sunmak için, işçileri yerde sürünür duruma getireceklerdir. Kapitalistler yemek ısmarlarcasına, Özel İstihdam Büroları'nın işçi menülerine büyük bir iştahla göz atacak, ihtiyaca en uygun işçiyi sipariş edeceklerdir. Bu bir bakıma amele pazarlarının "modernize" edilmiş biçimi olacaktır.

"Ödünç işçi"lik Özel İstihdam Büroları'nın temel işlevidir

Özel İstihdam Büroları'nın üstlendikleri bu işlev, ödünç çalışma uygulaması olmaksızın eksik kalmaktadır. Çünkü esnek çalışma sürekli bir işçi sirkülasyonunu zorunlu kılmaktadır. Kapitalist ihtiyaç duyduğunda istediği vasıflara sahip kalifiye işçi temin ederken hiçbir yükümlülük üstlenmek istememektedir. Bu nedenle yükün işçiyi çalıştıracak kapitalistin sırtından alınarak Özel İstihdam Büroları'na verilmesi yoluna gidilmiştir. Dolayısıyla Özel İstihdam Büroları salt bir aracı değil, bizzat işçinin bir iş sözleşmesiyle bağlı olduğu işveren konumundadır.

Sözde "Bilim Kurulu" da buradan hareketle, Özel İstihdam Büroları'na ilişkin yapılan düzenlemede esas olarak bu büroların ödünç işçi verme fonksiyonu üzerinde durmuştur. Ön tasarıda Özel İstihdam Büroları'nın kurulması birkaç cümleyle geçilirken, bu büroların ödünç işçi (yani işçi kiralama) fonksiyonu paragraflar ve bir dizi madde ile ayrıntılı olarak açıklanmıştır.

Ön tasarıya göre, ödünç işçi vermeyi Özel İstihdam Büroları aracılığıyla bir meslek haline getiren işveren asıl işveren konumundadır. Dolayısıyla işçi ile Özel İstihdam Bürosu arasında yapılacak sözleşme, ödünç verme işlemi yapıldığında da sürecektir. Ödünç işçi çalıştıran işveren bu sözleşmeyi baz almakla birlikte, esasta Özel İstihdam Bürosu'yla yapacağı borç-alacak sözleşmesine tabi olacaktır. Dolayısıyla işçiyi çalıştıran kapitalistin tek yükümlülüğü, işçiyi ödünç aldığı kapitaliste karşı sadece bir borç ödeme yükümlülüğü olacaktır. Böylece ödünç işçiler ihtiyacı karşıladıktan sonra bir posa gibi atılabileceklerdir.

Özel İstihdam Büroları'nın yaratacağı sonuçlar

Özel İstihdam Büroları'nın emek-sermaye ilişkilerinde yolaçağı sonuçları neler olacaktır? Sermaye devleti bugün MYO'lara (Meslek Yüksek Okulları) sınavsız giriş sistemini getirerek, yüzbinlerce meslek liseye göya üniversiteye girme olanağı

tanıyor. Ama bu okullardan mezun olacak yüzbinlerce kalifiye işçinin büyük çoğunluğunun işsiz kalacağı gün gibi açık. Eğer böyleyse, yeni düzenlemeyle MYO'dan mezun olacak öğrencileri nasıl bir süreç bekliyor?

İş umuduyla yüksek harçlar ödeyerek teknik okulu bitirecek öğrenci diplomasını aldıktan sonra, kendisini bir fabrikanın kapısında ya da sınav merkezinde değil, bir Özel İstihdam Bürosu'nda bulacak. Meziyetlerini anlatıp (buna elbette yaşamını sürdürebilecek en az ücret de dahil), formunu doldurup, parasını ödeyip kaydını yaptıracak. Eğer Özel İstihdam Bürosu uygun görürse onun kiralık işçisi haline gelecek. İşe başladığında, Özel İstihdam Bürosu'na kayıt olurken altına imza koyduğu ücrete mahkum olacak.

Özel İstihdam Büroları'nın temel sonuçlarından biri de, işsizliğin artık bir sorun olarak tanımlanmasından vazgeçilerek olağanlaştırılması olacaktır. Bu büroların işgücü piyasası rolünü üstlenmesi, ödünç işçiliğin (kiralık işçilik) temel çalışma biçimi haline gelmesiyle, milyonlarca işçi sadece sürekli bir işte çalışma hakkından değil, bu işçilerin bir kısmı genel olarak çalışma hakkından da yoksun kalacaktır. Zira belli sayıda kalifiye işçinin o işyerinden bu işyerine hareket halinde olduğu bir çalışma sistemi ortaya çıkacaktır.

Özel İstihdam Büroları'nın yaratacağı sonuçların en önemlilerinden biri de sendikal örgütlülüğü toptan dinamitlemesidir. İşgücü piyasalarını elinde bulundurarak, kapitalistlere ihtiyaca uygun (sayı, fiyat, vasıf vb.) işçi kiralayan Özel İstihdam Büroları'na dayalı bir çalışma yaşamında sendikalara yer olmadığı ortadadır. Bu durumda sendikalar işyerlerinde küçük bir azınlık işçiyi örgütleyebileceklerdir ki, bu da sendikal örgütlenmeyi işlevsizleştirecektir. O halde Özel İstihdam Büroları ile sendikaların köküne kibrit suyu dökülecektir. İşçi artık işgücü üzerindeki tüm haklarını, sadece iş umudu karşılığında, her türlü koşula razı olarak bu bürolara teslim edecektir.

Açıktır ki bu, hep söylendiği üzere, vahşi kapitalizm çağına dönüşür

Özel İstihdam Büroları, yasanın bütününe olduğu gibi, "AB'ye uyum" gerekçesine bağlanıyor. AB'nin çalışma yasalarında mevcut bir düzenleme olarak, Özel İstihdam Büroları'na haklı bir gerekçe yaratılmış oluyor. Demokratikleşme adına olmadık şaklabanlıklar

yapanlar gerçekte işçi sınıfını aldatmaya çalışıyorlar. AB'ye üyelik gerekçesiyle çalışma yaşamının ilkel biçimler aldığı bir ülkede, yine aynı AB'den demokrasi geleceğini söylemek tam bir sahtekarlıktır.

Saldırığı püskürtmek ve sendikal ihaneti aşmak için ayağa kalkma zamanı!

İşçi sınıfı bu denli kapsamlı saldırı yasasını parçalamak durumundadır. Özel İstihdam Büroları düzenlemesiyle kapitalistler, işçi sınıfını en küçük parçalarına kadar ayırarak teslim almak, ilkel köleliği ve amele pazarlarını "modern" görünüm altında bugüne taşımak istiyorlar. Onlar işçiyi alınıp-satılacak ve kiralanacak bir üretim girdisi haline getirme düşü kuruyorlar. Onlar işçi sınıfına yaşam hakkı dahi tanımak istemiyorlar.

İşçi sınıfı böylesine pervasız bir saldırıyla yüzyüze kalıyorsa, bunun nedeni örgütsüzlüğüdür. Nasıl işçi sınıfı ilkel ve vahşi kapitalist sömürüyü zorlu mücadelelere girişip örgütlenerek sınırlamışsa, bugün kapitalistler öncelikle örgütlülükleri ezerek işe koyuluyorlar. Bunu başardıklarında, işçi sınıfı 150 yıl öncesinin ilkel ve vahşi çalışma şartlarına mahkum edilecek.

Eğer bu akibet yaşanmak istenmiyorsa, işçi sınıfı bir kez daha işe örgütlülüğünden başlayarak ayağa kalkmak durumundadır. Zorlu mücadelelerin ürünü sendikalarımızı yeniden kazanmak için sendika ağalarını buralardan kazımalıyız. Bunun yolu birliğimizi işyerlerinden başlayarak kurmaktan geçiyor. Sendikal örgütlülüklerin elimizden alınması bunu başarmanın önünde engel değildir. Unutulmamalıdır ki işçi sınıfı sendikal örgütlenmelerini varetmiştir. Bugün de sendikalarımızı aynı bilinç ve sınıf seferberliği ruhuyla ayağa kaldırabilir, gerçek sınıf örgütleri haline getirebiliriz.

Bugün sendikaların felç edilmiş olması saldırıya karşı güçlü bir sınıf cephesi yaratmanın önünde engel de değildir. Saldırıya karşı komite, platform vb. örgütlenmelerde birleşip harekete geçerek, sendikalarımızı yeniden kazanacağımız gibi saldırıya da püskürtebiliriz.

Kısacası, işçi sınıfının gerçek anlamda bir sınıf olarak davranmayı başardığı koşullarda aşamayacağı hiçbir engel yoktur.

İSDEMİR işçileri adına komite temsilcisi Veysel

Çelikdemir ile konuştuk...

"Yeni iş yasası sermayeye cennet, işçi sınıfına cehennem sunuyor!"

-1475 sayılı yeni iş yasa tasarısıyla ilgili görüşleriniz nelerdir?

Sözde iş güvencesi yasa tasarısı olarak adlandırılan yasa işçinin ölüm fermanıdır. İşçi sınıfının yıllardır kazanmış olduğu sosyal haklar bir çırpıda ortadan kaldırılıyor. Esnek üretim yasal güvence altına alınıyor. Kıdem tazminatı hakkı ortadan kalkıyor. Yasayla işveren istediği ücreti dayatabilecek. Biz burada İSDEMİR'de taşeronlaştırma ve sonuçlarına karşı bir mücadele yürütüyoruz. İşte bu yasayla taşeronlaştırma uygulaması rahatça yaşama geçirilebilecek, grev hakkı yasaklanıyor. Biz fabrika önünde oturma eylemi yapıyoruz. Bu yasayla bu hakkımız yasaklanıyor. Söz söyleme hakkımız kalmıyor. Kısacası yasayla sermayeye cennet, işçi sınıfına ise cehennem sunuluyor.

- Bu tasarıya karşı işçi sınıfı nasıl bir tavır geliştirmelidir?

İşçi sınıfı en başta kendi öz güçlerine dayanarak hareket etmeli, yani sendika ağalarına güvenmemelidir. Çünkü sendika başkanları da bu

tasarıyı kabul ediyor. Bunlar çok ciddi saldırılar. Bunu gündeme yansıtmıyorlar, pek kimse bilmiyor bu saldırıyı. Çünkü işçi sınıfının tepkisinden korkuyorlar.

İşçi sınıfı bu saldırı karşısında uyanık davranmalı. Bir gece yarısı işçi evinde uyurken bu yasa meclisten geçebilir. Sınıfa yönelik her saldırıda olduğu gibi bu kapsamlı saldırıda da sınıf dayanışmasının önemi büyüktür. Eğer biz, İSDEMİR işçileri olarak daha önce herhangi bir fabrikada işçilere yönelik saldırılara karşı ortak tutum alabilseydik veya SEKA direnişine eylemli destekte bulunabilseydik, ya da şu an Paşabahçe işçilerine diğer fabrika işçileri eylemli destekte bulunabilse, işçi sınıfı bu durumda olmazdı ve olmaz.

Tüm fabrika işçileri kaynaşmalı herhangi bir fabrikaya yönelen saldırıya karşı tüm işçiler ortak bir tavır geliştirmelidir. Sermayenin saldırılarına karşı bu tutum, sınıf dayanışması tutumudur. Ve olması gereken de budur.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

İç ve dış borç stoku 204 milyar doları buldu...

Borç batağında boğulan sistem

Önümüzdeki üç yıl içinde kamu kesimi (2003'te 12, 2004'te 14, 2005'te 14 milyar dolar) 40 milyar dolar dış borç faiz ve ana para ödemesi yapacak. Aynı dönemde Merkez Bankası'nın 8, özel kesimin 15 milyar dolar borç ödemesi yapması gerekiyor. Böylece ödenmesi gereken üç yıllık borç yükü 63 milyar dolara ulaşıyor..

* Borçlar katlanarak artıyor. 2000 yılı sonunda kamu kesmine ait iç ve dış borç toplamı 116 milyar dolar iken 2002 ortasında bu rakam 160 milyar dolara çıkarak %38 artmıştır. Toplam borç stoku ise 204 milyar dolardır.

* 1999 yılı aralık ayında İMF ile yapılan Stand-by anlaşması 4 milyar dolarlık desteklemeyle başlatılmıştı. 2002'de ekonomik program için fiilen kullanılan İMF kredisi 26 milyar doları bulmuş durumda.

Son yıllarda borçlar ve İMF kredileri katlanarak arttığı halde ekonomik büyüme hızı 0,7 olarak gerçekleşiyor. Yine bu dönemde üretim sürekli geriliyor. İşlerin kısa dönem bir tarafa, uzun dönemde de iyileşmeyeceği, tersine sistemin iflasa doğru gittiğine dönük görüşler çoğalıyor. Bu süreçle ilgili iflas değerlendirmeleri tüm dünyayı kapsıyor. Artık küreselleşme denilen sistemin çöküşü gizlenemiyor. Tüm ideolojik kuvvetini ve inanırlığını yitirmiş durumda.

Bu süreçte Türkiye emperyalizme bağımlı bir ülkenin yaşaması gereken durum neyse onu yaşıyor. Türkiye egemenlerinin, en onurlu gözükenden en yalacasına kadar, tümünün yaptığı ve yapabileceği, emperyalist güçlere kölece teslimiyet ve bağımlılıktan başka bir şey değil.

Alınan krediler ve borçların yatırıma gitmediği açık. Öyleyse alınan borçlar nereye gidiyor ya da hala neden borç alınmaya devam ediliyor? İki nedenle. Birincisi; batağa girmiş, iflas etmiş bir ekonomiyi canlandırma çabası için. Bu çabanın boş bir çaba olduğunu bizzat iç borçtan beslenenler de biliyorlar. Sadece kitlelerin kandırılmasına dönük söylemler başka hiçbir karşılığının olmadığını bizzat ekonomik göstergeler söylüyor. Yüksek miktarlarda alınan krediler içi boşaltılmış kamu ve fon bankalarına akıtıldı, dolayısıyla hortumculara gitti. 2002 bütçesinde özel kesime aktarılan kaynaklardan, borç faizleri toplamı bütçenin %43'üne, toplanacak vergilerin %74'üne denk geliyor. Sübvansiyon ve teşvikler, vergi indirimleri, destekler ve çeşitli adlar altında akıtılan kaynaklar bunlar.

Borçlanmanın ikinci gerekçesi veya zorunluluğu, borç yükünün çevrilmesi, yani vadesi gelen borçları ödemek için yeni borçlanmaya gidilmesidir. Borç verenler borçların misliyle geri dönmesi için her türlü dayatma ve müdahaleyi yapabilme serbestliğine sahip oluyorlar. Böylece, ülkenin ve emekçilerin geleceğini İMF, DB aracılığıyla emperyalizme bağımlı hale getirmek, bağımlı hale gelmiş ekonomi üzerinden ülke kaynaklarını yağmalamak, ülke yönetimini denetlemek, bu maceranın son noktası oluyor. 2001'de yaşanan krizin yağma payı %40 idi.

Devletin borç yükünü çevirmek için yeni borçlanmalara gitmekten başka çaresi yoktur. Ekonomik kriz ve burjuva siyasetinin kriziyle birlikte Türkiye'de kapitalizm uçuruma doğru gidiyor. Bu koşullarda borçların geri ödenmesi de, yeni borç kaynaklarının bulunması da güçleşecektir. Piyasalardan borçlanmanın maliyeti yükselmiştir. Özel kişi ve bankalardan borç alamaz duruma geldiği

ölçüde sermaye devleti İMF ve DB gibi kurumların önünde dilenir durumdadır. Emperyalizme kölece bağımlılık nedensiz değildir.

* Maliye teftiş kurulu tarafından 700 firmanın hesapları kontrol ediliyor. Türkiye'nin ihracatının %40'ının hayali olduğu açıklanıyor.

* Açıklanan en büyük ilk beşyüz firmanın durumunun 1999 yılını aratacak kadar kötü olması, çalışan sayısının %5,7 oranında düşmesi, firmaların faaliyet dışı gelirlerinin oranının büyümesi iflasın başka bir boyutu.

Tek korkuları "toplumsal barış"ın bozulması. Ama

bu korku onların yürüdükleri yolda ilerlemelerini engellemiyor. Karşılarında örgütlü bir işçi-emekçi hareketinin olmaması en büyük avantajları. Hükümetler değişse de ekonomik programdan, emekçi düşmanı politikalardan vazgeçilmiyor. Emperyalizme kölece bağımlılığa ve bölge halklarına düşmanlığa devam ediliyor.

Bu sistem ayakta kaldığı sürece, krizlerin tüm faturası işçi ve emekçilere ödetirilecek. İşçi ve emekçilerin "toplumsal barış"ı bozmaktan başka bir seçenekleri yok!

2003 yılı "borç ödeme" bütçesi hazırlanıyor

Maliye Bakanlığı tarafından hazırlanan 2003 Yılı Bütçe Talimatı açıklandı. Bu talimatla birlikte '03 yılı bütçesinin nasıl şekilleneceği ortaya çıktı.

Yeni bütçe tıpkı öncekiler gibi borç ödemelerini mümkün olduğunca garantili bir şekilde yapmak üzerine kurulu olacak. Bilindiği gibi emperyalizme bağımlı diğer ülkeler gibi Türkiye de, yapısal krizini hafifletebilmek, ekonomiyi yıkımdan kurtarabilmek için sürekli yeni kaynak ihtiyacı duymaktadır. Bunu da iç ve dış piyasalardan yüksek faizli borçlar olarak sağlamaktadır. Krizlere karşı alınan günübirlik tedbirler borç ödemeleri sırasında yeni sorunlar yaratmaktadır.

Bugün Türkiye, bırakalım borç ödemelerini, borçların faizlerini ödeyebilmek için bile yeni borçlar almak zorundadır. İç ve dış borçlarının toplamı 204 milyar dolara ulaşmış bulunmaktadır. Son üç yılda sadece iç borç faiz ödemesi olarak aktarılan rant 101.4 milyardır. Burjuvazi daha az riskli, daha yüksek kazançlı olduğu için devlete yüksek faizle borç verme yolunu tutmaktadır. Krizlerin faturasını emekçilere kesen bu asalak takımı, tefecilikle kârına kâr katmaktadır.

İç ve dış borç miktarının %40'ı da dövize endekslidir. Yani dolardaki her artış borç miktarını arttırarak, bunun faturasını ödeyen işçi ve emekçilerin yıkımını hızlandırmaktadır.

Borç yükünün böylesine artması, işçi ve emekçilere dönük saldırıların da artması anlamına geliyor. Alacaklı tekellere ve emperyalist kuruluşlara karşı borçlarına sadakatle sahip çıkan ve ödemeler konusunda hassas olan sermaye iktidarı bunun faturasını emekçilerden çıkarıyor. Gerek ücretlerden kesilen dolaysız vergiler, gerekse dolaylı vergilerle soyulup soğana çevriliyorlar. Bütçedeki harcamaların ve borç ödemelerinin önemli bir kısmı işçi ve emekçilerin soyulmasıyla yapılabiliyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin gelirleri enflasyon karşısında sürekli erirken, tüketim mallarına ve zorunlu ihtiyaçlara yapılan zamlar yeni vurgun kapıları açıyor. Buna rağmen hazırlanan bütçe talimatında kamu çalışanlarına ve kamu hizmetlerine dönük kısıntılar söz konusu. Kamu kurumlarında çalışanlar için servis, ısınma ve diğer hizmetlere ayrılan pay mümkün olduğunca kısıllacak. Birçok kamu hizmeti için "işlevsiz" olduğu gerekçesiyle bütçeden pay ayrılmayacak.

Hükümet İMF'ye verdiği niyet mektubunda atıl istihdam olarak tanımlanan personelin işten çıkarılacağını belirtmişti. Talimatta da buna vurgu

yapılıyor. "Mevcut personelin etkin ve verimli çalışmasını sağlamak üzere bölgeler ve birimler arasında personel dağılımındaki eşitsizlikleri giderecek tedbirler alınacak" sözleri, çok sayıda işçi ve emekçinin işten çıkarılacağı ve bütçede de buna dönük planlamalar yapılacağı anlamına geliyor.

Bütçede borç ödemelerinin ardından aslan payını her zamanki gibi askeri harcamalar oluşturacaktır. İşbirlikçi tekelleri burjuvazinin ABD'nin bölgede girişeceği yeni bir savaşta üstleneceği koçbaşı görevini yerine getirebilmesi için askeri harcamalarını arttırması gerekiyor. Bir iç savaş için fazlasıyla, başka bir ülkeyle savaş için ise asgari düzeyde hazırlıklı bir orduya sahip olmalarına rağmen askeri harcamalar gün geçtikçe artıyor. 2001 yılı içerisinde askeri giderlere 8.9 milyar dolar harcandı. Bunun yanında Türkiye, 1997-2001 yılları arasında en çok silah satın alan 4. ülke oldu. Bu miktarın ABD'nin dünya çapında ilan ettiği savaştan önceki döneme ait olduğunu düşünürsek, askeri harcamaların yeni bütçede oldukça önemli bir yer alacağından şüphe duymamak gerek.

Borç ödemelerine ve silahlanmaya ayrılan pay sürekli artarken, eğitim ve sağlığa ayrılan pay sürekli düşüyor. Bütçeden bu iki alana ayrılan pay yıldan yıla azaltılıp verim ve kalite düşürülerek, eğitim ve sağlık alanında özelleştirmenin yolu açılarak, tekelleri burjuvazi için yeni vurgun kapıları açılıyor. Tabii bundan işçi ve emekçilere düşen pay ise "paran kadar oku", "paran kadar tedavi ol" oluyor. Nitekim '03 bütçesinden eğitim ve sağlığa zorunlu haller dışında yeni ödenek ayrılmayacak.

Bütçeden kamu kuruluşlarına ayrılan pay da en aza indirilecek. Halka "ucuz ve kaliteli hizmet" vermesi gereken bu kurumların kendine yeten bir anlayışla, kısaca kâr mantığı güden bir anlayışla hareket etmeleri istenip, bütçeden alacakları pay mümkün olduğunca kısıllacak.

Yeni bütçenin hazırlanışından da anlaşılacağı üzere, tekelleri burjuvazinin geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl da işçi ve emekçilere verebileceği açık ve sefalet olacak. Hazırlanan bütçe bunun altyapısını oluşturuyor. İşçi ve emekçilere kısıntılar dahi çok görülüyor. Bu, burjuvazinin temsilcilerinden bir şeyler beklemenin dayanaksızlığını gösteriyor. Bu oyunu bozmanın tek yolu ise sokaktan geçiyor. Onların kapalı kapılar ardında hazırlayıp bize dayattıkları bu planlara gereken cevabı ancak alanlarda verebiliriz.

Boğucu borç kışacı...**Borç krizinin çanları çalıyor**

Seçim, "yeni oluşum" derken, Türkiye ekonomisinin büyük bir borç krizine doğru ilerlediği gözlerden kaçırılıyor. Türkiye'nin Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Kemal Derviş'ten, ABD'nin Irak'a saldırısına destek vermekten vazgeçmesinin önündeki en büyük engellerden birisini bu borçlar oluşturuyor. Çünkü Türkiye 3 yılda 63 milyar borç ödemek zorunda. Bu da önümüzdeki üç yılın, bu kriz döneminden bile kötü olacağını gösteriyor.

2002 ortasında 204 milyar doları bulan iç ve dış borç stokunun nasıl döndürüleceği sorusu seçime katılacak partilere sorulacak ana soru olacak. 2003-2006 arasında kamunun ve Merkez Bankası'nın 48 milyar dolarlık, özel sektörün 15 milyar dolarlık dış borç ödemesi gerekiyor.

Çarpıcı tablo

Borçlar ile ilgili görünüm şöyle: 2002 ortasında iç ve dış borç stoku 204 milyar doları bulmuş durumda. Borç stokunun yüzde 78'i kamunun. Bu 160 milyar dolarlık borç stokunun da yüzde 54'ünü iç borçlar oluşturuyor. Mayıs sonu itibarıyla iç borç stoku Hazine tarafından 87 milyar dolar olarak açıklanırken 117,5 milyar dolarlık dış borç stokunun da 73 milyar dolarının kamuya ait olduğu belirlendi.

Seçim sonrası iktidara gelecek hükümeti en çok borçların döndürülmesi sorunu meşgul edecek. Çünkü 2003-2005 arasında Türkiye'nin 63 milyar dolarlık dış borç ödeme yükümlülüğü var. Hazine'nin haziran ayında yaptığı borç projeksiyonuna göre, kamu kesimi 2003'te 12 milyar dolar, 2004'te 14 milyar dolar, 2005'te de 14 milyar dolar dolayında olmak üzere 40 milyar dolar dış borç anapara ve faiz ödemesi yapacak. Aynı dönemde Merkez Bankası'nın borçları 8 milyar dolar, özel sektörün de 15 milyar dolar. Böylece toplam 3 yıllık borç yükü 63 milyar doları buluyor. 2002-2007 döneminin toplam borç yükü olan 102 milyar doların yüzde 61'i gelecek 3 yıla yığılmış durumda. Hazine'nin tahvil ihracı yoluyla yaptığı borçlanma için gerçekleştireceği dış borçlanma 35 milyar dolara yaklaşıyor ve bu ödemenin yüzde 40'ı faizler için yapılacak.

44 milyar dolar arttı

Kamunun 2000 sonunda 62 milyar doları dış ve 54 milyar doları iç olmak üzere 116 milyar dolarlık borç yükü bulunurken, 2002 ortasında bu rakamın 160 milyar dolara çıkması, krizle birlikte kamu borçlanmasının yüzde 38 arttığını ortaya koyuyor. Aynı dönemde ekonominin 2001'de yüzde 9.7 oranında küçülmesi ve 2002'nin ilk çeyreğinde ise yüzde 0.7 büyümesi, iç ve dış borçlanmanın büyümeye değil, enkaz kaldırmaya harcadığını ortaya koyuyor. İç ve dış borçların özellikle içi boşaltılan kamu bankaları ve kurtarılan fon bankalarının enkazının kaldırılması için kullanıldığı görülüyor.

Devlet piyasaya borçlu

Kamunun 160 milyar dolarlık borç yükünün alacaklılara dağılımına bakıldığında ise 87 milyar dolarlık iç borcun 37 milyar dolarının piyasa borcu olduğu, kamunun 73 milyar dolarlık dış borcunun da 40.5 milyar dolarının özel bankalara ve piyasaya borç olduğu görülüyor. Başka bir ifadeyle kamunun 160 milyar dolarlık borcunun yüzde 48'i özel bankalara ve kişilere. Başta IMF ve Dünya Bankası olmak üzere resmi kuruluşlara olan dış borçlar ise, 32,5 milyar dolar ile toplam borç stokunun yüzde 20'sini oluşturuyor.

Türkiye son yıllarda dışarıdan sadece IMF-DB gibi kuruluşlardan borçlanabiliyor. Özel bankalar ve piyasalardan ise yeni kaynak girişi pek yaşanmıyor. Devletin resmi kurumlara borcu 1999 yılında 17

milyar dolar iken, IMF ile istikrar programına başlanan 2000'de 20 milyar dolara çıktı ve 2001'de 29 milyar doları, 2002'de de 32,5 milyar doları buldu. Özel bankalardan ve piyasalardan yapılan borçlanma ise 2000'de 71.2 milyar dolar iken 2001'de 68.8 milyar dolara indi ve 2002 Mayıs'ında 70.5 milyar dolarda kaldı.

Kamunun 160 milyar doları bulan borç yükünü çevirmede önemli sorunlar bulunuyor. İç borç

stokunun yüzde 40'a yakını dövize endeksli hale getirildiği için dolardaki yükseliş Hazine'ye ek maliyetler getiriyor. Yeni iç borçlanmalar yüzde 30'lara varan reel faizlerle ancak yapılabiliyor. Borcu çevirmede IMF'den sağlanan kaynakların da sonuna gelinmesi, dışarıdan yeni borçlanmaları zorunlu hale getiriyor. Ancak, dış piyasalar için Türkiye henüz borç verilir bir ülke görünümü vermiyor, notu düşürülüyor ya da durağana çevriliyor. (21 Temmuz 2002/Evrensel)

"İç borç faiz ödemesi olarak aktarılan rant 101.4 milyar dolar"

Son hükümetin cumhuriyet tarihinin en başarısız ekonomik performansına sahip hükümeti olduğu belirlendi. www.ekohaber.net'in araştırmasına göre, koalisyon hükümeti döneminde Türkiye yıllarca ağırlığını hissedeceği bir borç stokunu miras alıyor. Mayıs 1999'dan 2002 Haziran sonuna kadar Türkiye'nin iç borçları yaklaşık 40 milyar dolardan 81 milyar dolara çıkarken iç borç stoku yüzde 100 artışla 41 milyar dolar arttı. Aynı dönemde Hükümetin iç borç faiz ödemesi olarak aktardığı rant ise 101.4 milyar dolar olarak hesaplandı.

Ekohaber.net'in belirlemelerine göre, hükümet iktidarının ilk 6 ayında 14.5 milyar dolar iç borç faizi öderken 2000'de 32.8 milyar dolar, 2001'de 33.5 milyar dolar iç borç faizi aktardı. 2002'nin ilk 6 ayında ise aktarılan iç borç faizi 20.6 milyar dolar oldu. böylece hükümet her yıl ortalama 34 milyar dolar iç borç faizi ödedi.

Dış borç stokunu ise 102 milyar dolar olarak 117 milyar dolara çıkaran hükümet, iktidarı

döneminde 20 milyar dolar dış borç faizi ödedi. Böylece 3 yıllık iktidarı boyunca Türkiye'nin borç yükünü 204 milyar dolara çıkaran hükümet borç stokunu yüzde 43 artırmış durumda.

İktidarının ilk yılında 17 Ağustos depremini yaşayan hükümet o yılı yüzde 6.1 küçülme ile tamamlarken, 2000'de yüzde 6.3'lük büyümeden sonra 2001'i yüzde 9.4 küçülme ile tamamladı. 2002'nin ilk yarı büyüme oranının ise yüzde 1 dolayında olması bekleniyor. İktidarındaki 3 yıl büyüme ortalaması -3 olan hükümetin bu performansı, yıllık büyüme oranı yüzde 1.2 olan, 1938-1950 İnönü dönemini bile geride bıraktığı belirlendi. Tarihte İnönü dönemini izleyen en kötü ekonomik performans Çiller'in 1991-1994 dönemine ait. Çiller döneminde yüzde 19 olan iç borç/GSMH oranı bu hükümet döneminde yüzde 68'e çıkmış durumda. Yine Çiller döneminde dış borç/GSMH oranı yüzde 38 iken bu hükümet döneminde yüzde 78'e çıktı. (Ekohaber.net sitesinden alınmıştır...)

İzmir İşçi Bülteni'nin Temmuz sayısından...

Kültür Sanat Evi açılışı ve fabrikamızdaki deneyimler...

İzmir İşçi Bülteni İşçi sınıfının kurtuluşu kendi elinde olacaktır

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç değiliz

İzmir 250.000 TL • Temmuz 2002

Açlık sınırı 334 milyon, Yoksulluk sınırı 1 milyar! Asgarî ücret 184 milyon!

Ülkemizde çalışanların ücreti asgarî, Hak gaspları, baskı, zulüm, zam, soygun azamî!

Bu dayatmalara boyun eğmemek elimizdedir!

Sefalet ücretlerle, sendikal hakların gaspına, esnek üretime, grev yasaklarına, yeni iş kanunu taslağına

İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgarî ücret istiyoruz!

Başlıyoruz...

İşçi Kültür Sanat Evi açılıyor. Açılış konseri olacak, neler yapabiliriz diye düşünüyoruz. İşçilerden oluşan bir tiyatro oyunu sergilemeliyiz. Ama nasıl?

Fabrikaya gidiyorum, ama çok umutlu değilim.

Önce bir bayan arkadaşla konuşuyorum. Beni çok olumlu karşılıyor ve ertesi gün elinde bir metinle bana doğru geliyor, gözlerinin içi gülüyor. Benim ise kafam karışık, nasıl yaparız diye düşünüyorum.

"Bak size tiyatro oyunu yazdım akşam. Ama güzel değilse söyle tamam mı?". "Tamam" diyorum, metne göz gezdiriyorum, kafamda canlandırıyorum, harika çok güzel olacak diyorum.

Şimdi tek sorun kiminle oynayacağız. Gergiye çıkıyorum, arkadaşlara söylüyorum, "hayır yapamayız" diyorlar. Çok üzülüyorum, ama pes etmek yok. Birkaç gün daha uğraşıyorum. Sonunda yaş işten bir kişi, gergiden 3 kişi, boyamadan 1 kişi ve dışarıdan 2 kişi ile bir

tiyatro grubu oluşturuyoruz. Büyük zorluklar ve ciddi sorunlarla karşılaşılıyor. Geçmişte hiç böyle bir deneyimimiz olmamış. Kolektif çalışmayı, grup olmayı başarmak oldukça zor. Çünkü genelde sistem, özelde patron tarafından ciddi saldırılarla bencilleştiriliyor. Ama ne diyelim, biz bir nevi direndik.

Başladık...

Günde on buçuk saat çalışmadan sonra bir de gidip tiyatro çalışması çok zor oluyordu, ama zevkliydi de. Öğle tatillerinde, çay saatlerinde hep çalıştık. Fabrikadaki diğer arkadaşların da desteğini aldık. Konser biletlerini de Deri Organize Bölgesi'ne ulaştırmış ve iyi sayıda satmıştık.

Başarıyoruz...

Önümüze koyduğumuz hedefi gerçekleştiriyoruz. İşçiyiz ya alçakgönüllüüz. Hala yaptıklarımızın çok da önemli olmadığını düşünüyor ve söylüyoruz. Ama öyle değil, bizimki çok önemli. İzmir bölgesinde atılan çok ileri bir adımdı. Heyecanlıyız, umutluyuz ve en önemlisi artık ben değil, biziz!

Başardık...

Günlerden Pazar, saat 13.00 hepimiz bir aradayız. Akşama belki de hiç görmeye fırsatımız olmayan tiyatroyu, biz oynuyoruz. Akşama sahneye çıkacağız.

Sonuç...

Oyunumuzu oynadık, çok coşkuluydu. Herkes tarafından beğenildik. Çok sade idik. Çünkü işçiydik biz ve sınıfımızı temsil ediyorduk. İşçi sınıfını.

Oyun sonrası yazmak istiyoruz...

Bir direngen soluk...

Direniş

Halaya durmayı

İyi biliriz

Fabrika önlerinde

Kollarımız tanır

birbirini

yadırgamaz

kenetlenir

koparamazlar bir tekimizi

aramızdan

kurtuluş yoktur tek

başına

bunu herkes iyi bilir.

Bizler Aymasan işçileriyiz

Bundan önce

Nasıl direndiysek

Şimdi de öyle

DİRENİRİZ!...

31 Mayıs 2001'de krizi bahane ederek 246 işçinin işten atılmasıyla başlayan bir direniş Aymasan Direnişi... Bir sabah fabrikalarının önüne geldiklerinde, yıllarca emek verdikleri, alinteri döktükleri fabrikalarının kapılarının yüzlerine kapatıldığını anladıklarında, önlerinde iki seçenek vardı. Ya içlerindeki kını ve hüznü daha da derinlere gömerek fabrikalarını terkedecekler ya da haklı oldukları için DİRENECEKLER.

Onlar için seçim çok zor olmadı. Kendi çocukları gibi büyüttükleri fabrikalarını bırakıp gidemezlerdi. Aymasan işçileri direnişi seçtiler. Acılarıyla, hüznleriyle, tartışmalarıyla, deneyimsizlikleriyle, herşeyle mücadele ettiler. Bu direniş

beklenenin üzerinde ses getirdi ve direnen tüm işçiler üzerinde çok olumlu etkiler bıraktı. Artık birlik olmuşlardı ve güçlü olduklarını hissediyorlardı.

Aymasan direnişi sendikal ihanetin arttığı, işten atmaların yoğunlaştığı, tüm örgütlülüklerin dağıtılmaya çalışıldığı ve oluşan örgütlülükler üzerinde baskıların yoğunlaştığı bir süreçte başlatılan ve sınıfa olumlu deneyimler bırakmıştır. Direnişleri bittikten sonra bile işçi sınıfına somut bir şeyler bırakabilmek için bir araya gelerek direniş süreçlerini, yaşanan zorlukları ve olumsuzlukları tüm yanları ile, gerçekçi ve yalın bir dille, bizlere "Bir direngen soluk" adlı kitaplarıyla sunuyorlar. Bizlerin üretim alanlarında, fabrikalarımızda, ülkenin hatta dünyanın her yerinde yaşadığımız sorunlar aynı. Hepimiz sömürülüyoruz, hepimiz açlıkla burun buruna, a-sosyalleştirilerek, makineleştirilerek, düşünmeyen, sormayan, sorgulamayan insanlar olarak yaşamaya mahkum ediliyoruz. Bu anlamda kitap, onuruyla yaşamak isteyen işçi sınıfına çok şey verebilecek nitelikte.

Biz deri işçileri olarak kitabı okuduğumuzda her satırında kendimizi görebildik. Aymasan'da işçilerin yaşadıkları acıları içimizde hissettik, bazen yüreğimiz sızladı, bazen gururlandık, bazen de bütün bunlar fabrikamızda da yaşanıyor dedik, kendi kendimize. Bu kitap bize güç verdi. Birlik olduğumuzda altından kalkamayacak hiçbir şey olmadığını tekrar tekrar anladık. Bizler sınıf kardeşlerimiz olan Aymasan işçileri adına gurur duyduk. Hize bırakılan bu mirasa sahip çıkmak gerektiğine inanıyoruz. Ve bu zaferi kendi üretim alanlarımızda devam ettirmeyi ve tamamlamayı görev biliyoruz. Biz deri işçileri olarak tüm işçi kardeşlerimize bu mücadele dolu kitabı okumalarını ve kendi üretim alanlarında tartışabilmelerini öneririz.

Aymasan'da direndik, Aymasanlar'da direnecek ve kazanacağız!

Menemen Deri Organize'den bir işçi

Söz İngiliz işçi sınıfında

İngiltere'de yüzbinlerce yerel yönetim işçisi greve çıktı. İnsanca yaşanabilecek bir ücret talebiyle yapılan grev nedeniyle okullar, müzeler, kamu tesisleri, kütüphaneler açılmadı, temizlik hizmetleri yapılmadı. Üç sendikanın ortaklaşa gerçekleştirdiği greve yaklaşık 800 bin işçinin katıldığı belirtildi. Eylem, 1979'daki "Hoşnutsuzluk Kışı" olarak adlandırılan grevler dalgasından sonra, ilk ulusal çaplı işçi eylemi oldu. "Hoşnutsuzluk Kışı", dönemin İşçi Partisi hükümetini devirmişti.

Çarşamba günü (17 Temmuz) grev, en çok Kuzey İrlanda, Galler, Newcastle, Manchester ve Leeds'te etkili oldu. Devlet okullarının henüz yaz tatiline girmemesi nedeniyle, grevden okullar da etkilendi. Kantin işçileri, temizlikçiler ve diğer okul görevlilerinin eyleme katılmasıyla, ülke çapındaki okulların yüzde 70'i fiilen kapandı.

ASLEF üyeleri de grevde

Yerel yönetim grevi sırasında, tren sürücüleri sendikası ASLEF'in üyeleri de 48 saatlik greve başladı. Grev, First North Western adlı şirkette çalışan işçiler tarafından sürdürülüyor.

Büyük greve katılan GMB, TGWU ve UNISON sendikaları, yüzde 6 ücret zammı talep ediyorlar. Patronlar ise, zammı yüzde 3'te sınırlı tutmak istiyor.

İngiltere'de pek çok belediye ve yerel hükümet işçisi, ayda 1300 dolardan az ücret alıyor. Asgari ücret, saatlik 6.40 dolar kadar. Bu rakam, grevlere katılmayan İskoçya'da ise 7.80 dolar.

Halktan büyük destek

GMB sendikası genel sekreteri John Edmonds, "İşçilerimiz çok az ücret alıyor ama, uygar bir toplumun dayandığı bütün sosyal hizmetleri yerine getiriyorlar. Umarım bu grev, yerel yönetimlerde düşük ücret politikasına son verir" diye konuştu.

En büyük kamu sendikası UNISON'un Genel Sekreteri Dave Prentis, eylemin ülke çapında "bomba gibi" geçtiğini belirterek, halkın desteğinin olağanüstü

olduğunu vurguladı. İşçiler, grev sırasında ülkenin çeşitli yerlerinde gösteriler de düzenledi. Başkentteki Hazine binası önünde toplanan işçiler, yüzde 3'lük zam teklifinin komik olduğunu vurguladılar. Eylemde, Maliye Bakanı Gordon Brown'ın da bir kuklası taşındı.

Yeni bir dalga

TGWU sendikası yetkilisi Jack Dromey, patronların daha iyi bir teklifle masaya oturmaması halinde, bugün toplanacaklarını ve yeni bir grev dalgasına hazırlanacaklarını kaydetti. Hükümet ise, yüzde 3'ün üzerine çıkamayacağını öne sürüyor.

İngiliz medyası, yaklaşan yeni işçi eylemlerine dikkat çekiyor. İtfaiye çalışanları ile hükümet arasındaki müzakereler uyuşmazlıkla sonuçlandı. Önümüzdeki hafta yapılacak son görüşmeler, itfaiyecilerin greve çıkıp çıkmayacağını belirleyecek.

Shell petrol tesislerinde çalışan tanker sürücüleri, şirketin yüzde 4.5'lik zam teklifini reddederek greve hazırlanıyor. Sürücülerin grevi, bugün başlayacak ve üç gün sürecek.

Heathrow ve Gatwick havaalanlarındaki yer işçileri

de, bir grev oylaması gerçekleştirdiler. Oylama sonucunda, işçilerin yüzde 90'ı greve "Evet" dedi.

Medyanın düşmanca tutumu

İngiltere işçi sınıfı ve emekçilerin, uzun bir zaman sonra yeniden hakları için harekete geçmesi, medya tarafından "korkutucu bir gelişme" olarak sunuluyor. Ancak bu işçi düşmanı koroyu bozan isimler de var. Dün *The Guardian* gazetesinde yayımlanan bir yorumda, sendikal dalganın yeniden yükseldiği tespiti yapıldı.

Seumas Milne tarafından kaleme alınan makalede, yüzbinlerin katıldığı grevin, hükümetin ilk döneminde görülen sendikal duyarsızlığın sona erdiğinin göstergesi olduğu kaydedildi. Milne, "Grev çıkan işçiler, modern İngiliz işgücünün ta kendisini temsil ediyorlar. Bu aynı zamanda, ülke tarihinde en çok kadın işçinin katıldığı grev. Böylece, sendikaların 'toplumsal dinazorlar' haline geldiği kanısı da yok olup gidiyor. Grev, halkın da desteğini topluyor ve 'Hoşnutsuzluk Kışı' gibi saçma korkutmaları geçersiz kılıyor" dedi.

Bürokratlar devriliyor

Milne, sendikalarda yaşanan "kan değişimi"ni de şöyle özetledi:

"Hükümet destekçisi sendika liderleri, daha radikal sendikacılar tarafından bir bir devriliyor. Geçen aya dek, bu eğilim küçük ve orta boyutta sendikalarla sınırlıydı: Demiryolları, iletişim, itfaiye, kamu hizmetleri ve eğitim gibi. Ama geçen ay, büyük sendikalara sıçradı. TGWU'nun ikinci adamlığına, sol eğilimli Tony Woodley seçildi. Bu hafta ise, Başbakan Tony Blair'in süs köpekliğini yapan Amicus sendikası başkanı Sir Ken Jackson, solcu Derek Simpson tarafından yenildi. Amicus'un mühendislik ve elektrik bölümleri, yirmi yıldır İşçi Partisi'nin sağ kanadının kalbiydi." Amicus; aynı zamanda, İşçi Partisi'ne büyük miktarlarda bağışlar yapan bir sendikaydı. Sendikanın yeni lideri Simpson, muhtemelen, bu durumu hükümete karşı kullanacak. (Evensel/19 Temmuz 2002)

İSDEMİR işçileri mücadeleyi sürdürme kararlılığında

İşten atılan yaklaşık 200 İSDEMİR işçisi 23 Temmuz günü Dörtyol'da avukatlarıyla bir toplantı yaptı. Toplantı işten atılan İSDEMİR işçi komite temsilcilerinin avukata talep listesi sunması gerekçesiyle yapıldı.

Toplantıda, avukatın davayı kazanmasından sonra işçilerden talep ettiği %15'lik ücrete karşın işçilerin %6 ile %8 vermek istemeleriyle birlikte bir tartışma çıktı. Avukat, işçilerin alacağı paradan yine işçilerin layık gördüğü %6 ile %8'lik payı kabul etmedi. Yaşanan kısa süreli tartışmalardan sonra avukat toplantı yerinden ayrıldı. Daha sonra işçiler kendi aralarında tartışmaya başladılar.

Konuşan komite temsilcileri, sık sık sorunlar karşısında ortak irade ile hareket edilmesi gerektiğini; hakların alınmasının biricik koşulunun etkin ve fiili bir mücadele olduğunu; fabrika önünün her saldırıya karşın mesken tutulması gerektiğini; hakların kazanılmasından

sonra dahi sorunların bitmediğini ve dolayısıyla mücadelenin de bitmemesi, sonuna kadar mücadele edilmesi gerektiğini vurguladılar. 16 Temmuz günü fabrika önünde yapılan eylemde, o an toplantıda bulunan işçilerin eylemi sahiplenmediği, sahiplenilmiş olsaydı jandarmanın o kadar pervasız davranamayacağı söylendi. Özellikle son günlerde kapatılmak istenen Paşabahçe fabrikası işçilerinin birlik ve beraberlik içinde davranmaları, binlerce kişinin nasıl fabrikayı terketmediği üzerinde duruldu ve bu direniş tarzının örnek alınması gerektiği savunuldu.

Yapılan sohbetin ardından, sırasıyla BİR-KAR'ın, Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu'nun, Adana Öncü İşçi Platformu'nun yazıları bir işçi tarafından yüksek sesle okundu. İşçilerin isteği üzerine metinler fotokopiyle çoğaltılıp dağıtıldı. İşçi temsilcilerinin mücadele çağrısından sonra işçiler dağıldı.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

Yiğit İSDEMİR işçilerine...

Emeğiniz, onurunuz ve geleceğiniz için doğru yoldasınız!..

Ekmeğinize, işinize göz dikenler ve bunu korumak istediğiniz için biberli gaz bombaları ve coplarla size saldıranlar emeğe ve sevgiye yabancıdılar. Kendi insanını açlık, yoksulluk ve dayakla terbiye eden emek düşmanı egemenlerimiz, ülkemizin değerlerini talan eden ve yıkıma uğratanlara yaranmak için takla üzerine takla atıp yedi kat yerin dibine batıyorlar. Bize karşı bu kadar acımasız olanlar, IMF memurları karşısında söz hakkı olmayan zavallılardır.

Çaresizlik içinde tüm zenginlik ve değerlerimiz, tepsi içinde dışarıda para babalarına peşkeş çekilirken yine de adam yerine konulmamanın acısını emeğimize ve haklarımıza saldırarak bizden çıkarıyorlar. Aynı topraklarda yaşamamıza rağmen ayrı dünyaların insanlarıyız. Onlarla aramızda bir çıkar birliği ve ortaklık yok, çünkü farklı sınıfların insanlarıyız. Onlar bir sınıf olarak bize hiçbir şeyi bağışlamadılar. Herşeyin bir bedelini ödedik ve onlardan kopartarak aldık. Bugün olduğu gibi. Emeğimizin ve sınıfımızın tarihinde tüm bunlar vardır.

Direnişinizden heyecan duyuyor, sesinizi burada sınıf kardeşlerimize taşıyıp haklı davanıza destek oluyoruz. Sesiniz ne kadar güçlü çıkarsa o kadar yankı bulacaktır. Unutmayın güçlü bir ses güçlü bir emek demektir. Emeğiniz, onurunuz ve geleceğiniz için direnmekten başka yol yok.

BİR-KAR/Frankfurt

Yaz dönemini kazanacağız!

İşçi kıyımına ve diplomalı işsizliğe hayır!

Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Ekim Gençliği

Yaz dönemini kazanma hedefiyle başlattığımız çalışma aralıksız devam ediyor. Hedefimiz yalnızca yeni dönemi kazanmak değil, aynı zamanda bugüne kadarki çalışmanın birikimini güvencelemek ve kazanımlarını kalıcılaştırmaktır.

Yaz dönemi için başlattığımız kampanya çerçevesinde materyallerimizin dağıtımına başladık. EG bildirimlerini çeşitli semtlerde, fabrikalarda ve sanayi sitelerinde dağıtıyoruz. Ayrıca E-5 dışında iki mahallede belirlediğimiz noktalara da afişlerimizi yaptık. *Kızıl Bayrak* ile ortak yaptığımız afiş çalışması ise bir diğer pratik faaliyetimiz oldu.

Genç komünistler yaz döneminde öğrenci gençliğin yaşadığı ataleti aşmanın yollarını ortaya koymuşlardır. Yaz dönemi kampanyası bunun somut ifadesidir. "Okul bitti, devrimcilik tatile girdi" bakış açısını her zaman eleştiri konusu yapan genç komünistler, işçi gençlikle bu kampanya sayesinde yakınlaşmışlardır. Ortak yaşam alanlarında işçilerle soluk alan yoldaşlarımız hızla nitelik olarak ilerlemekte, politik ve pratik olarak kendilerini güçlendirmektedirler.

Rumeli yakasında bulunduğumuz tüm bölgelerde çalışmamız hız kazanmış ve yoğunlaşmış bulunuyor.

Genç işçilerle birlikte yaptığımız eğitim çalışmalarını hem onların dünyasını tanımamızı kolaylaştırıyor, hem de onların politik olarak gelişmelerini sağlıyor. İki kitap üzerinden kapitalizmin temel yasalarını anlatarak, sistemin çözümsüzlüğünü ortaya koyduk. Genç işçiler kendi işyerlerinden verdikleri örneklerle tartışmalarımızı zenginleştirdiler. Sordukları sorular eğitim çalışmasının anlamını ortaya koyuyordu.

Genç işçilerle tartışmalarımız sonucu bir tekstil bülteni çıkartmak kararı aldık. Böylece alanda daha fazla sayıda genç işçiye ulaşabileceğiz. Yoğun propaganda ve ajitasyon çalışmalarımızın yanında bu tip araçlar geliştirmemizde tüm dönem boyunca yürüttüğümüz YÖK yasa tasarısı kampanyamızın etkisi var. Bülten ve çeşitli materyallerle ulaşacağımız genç işçileri politik olarak etkilemeye ve sosyalizm davasına kazanmaya çalışacağız.

Genç işçilerle öğrenci gençliğin birlikteliğinin temellerini atma bakış açısıyla örgütlediğimiz yaz dönemi pratik faaliyetleri ile çok yönlü eğitim faaliyeti devam edecek.

Yaz dönemini kazanmak için ileri!

Rumeli Yakası'ndan genç komünistler

İş yasası saldırısına karşı faaliyetlerimiz sürüyor

Sermaye devletinin azgın ve acımasızca saldırılarının yoğunlaştığı bir dönemden geçiyoruz. Genç komünistler olarak bizler bu süreçte kararlı ve ciddi bir biçimde katıldığımız faaliyetlerle sermayeye işçi sınıfı saflarından cevap veriyoruz.

Bu çerçevede kapsamlı ve tarihsel bir saldırı olarak nitelendirdiğimiz iş yasa tasarısı ile ilgili imza kampanyasını 7 Temmuz'da düzenlediğimiz işçi gezisinde başlattık. Şu an imza kampanyamız gerek çalıştığımız fabrikalarda, gerek fabrika önlerinde ve bire bir ilişkilerimizle yasa hakkında yapılan propagandaya paralel olarak sürdürülüyor.

Önümüzdeki günlerde iş yasa tasarısı ile ilgili olarak geniş katılımlı bir panel düzenlemeyi düşünmekteyiz. Bunun hazırlıklarına devam ediyoruz.

Ayrıca konuyla ilgili *SY Kızıl Bayrak* özel sayısı da hızlı bir şekilde ve yaygın olarak dağıtıldı. Dağıtım metal sektöründen tekstil sektörüne bir dizi fabrikada yapıldı. Dağıtım sırasında işçilerin çoğu bidirilerimizi sahiplendi.

Sonuç olarak devlet insanları ne kadar yozlaştırırsa yozlaştırın sorunlarına sahip çıkmasını engelleyemez. Bu bir bilimsel olgudur; çürümüş sistem kendi sonunu kendi hazırlar.

Biz Esenyurt'tan genç komünistler olarak militan siyasal faaliyetimize tempomuzu her gün daha da arttırarak devam edeceğiz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Esenyurt'tan genç komünistler

"Esnek üretim" saldırısına geçit vermeyeceğiz!

İşçi sınıfına karşı saldırıların yoğunlaştığı bu dönemde bizler de sınıf devrimcisi işçiler olarak değişik araçlar kullandığımız faaliyetimizi hızlandırdık.

İlk önce sermayenin "esnek üretim" adı altında işçi sınıfının tüm tarihsel kazanımlarını gasp etme saldırısıyla ilgili çıkarılan *SY Kızıl Bayrak* bildirimlerini önceden belirlediğimiz fabrikalara dağıttık. Daha sonra esnek üretim yasa tasarısını geniş bir şekilde işlediğimiz bültenimizi işçi-emekçi mahallelerine yaygın bir şekilde ulaştırdık. Yasa taslağının geri çekilmesi için yürüttüğümüz faaliyetlerin bir halkasını da imza kampanyamız oluşturuyordu. Bülten satışı sırasında kısa sohbetler gerçekleştirdiğimiz insanlara imza metnimizi imzalattık.

Yürüttüğümüz faaliyetlerde işçi ve emekçilerden genelde olumlu tepkiler aldık. Biz sınıf devrimcisi işçiler olarak faaliyetlerimizi böylesi zor ve yoğun bir dönemde sürekli artan bir coşkuyla sürdüreceğiz.

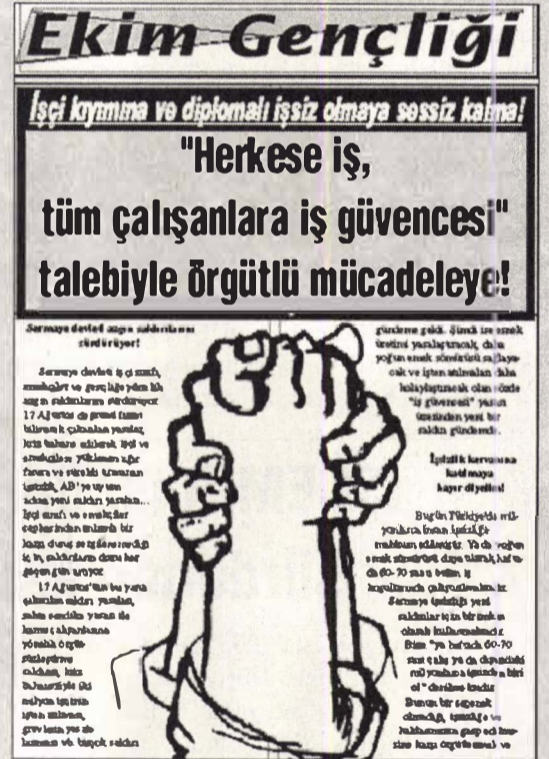
Esenyurt'tan komünist işçiler

Yaz çalışmamız sürüyor...

Yaz dönemi çalışmamızın temel eksenini işsizlik ve YÖK yasa tasarısı oluşturuyordu. Önce yaygın bir bilgilendirme ve ajitasyon-propaganda çalışmasını önümüze koyduk. Kendi çalışma bölgemize 200 kadar afiş yaptık. Dağıttığımız bin kadar bildiri, sorunları semt gençliğinin gündemine taşıyabilmemizi sağladı. Bu çalışmalar esnasında çevreden aldığımız tepkiler oldukça olumluydu. Çalışmamızı sadece afiş ve bildiri ile sınırlamadık, kitlelere ulaşmanın değişik yöntemlerine yöneldik. Kadınlara, işçi ve işsizlere yönelik hazırlanan anketleri bu çerçevede kullanmaya başladık. Bu çalışma vesilesiyle bölgedeki emekçilerin güncel sorunlara dair duyarlılıklarını öğrenmemiz mümkün oldu. Ayrıca birçok evle yakın bağlar geliştirdik. Anket çalışması gösterdi ki, ısrarlı ve sürekli bir çalışma sürdürülebildiği takdirde, bölge çalışmasında ileri bir düzeye ulaşmak hiç de zor değil.

Yaz okulunun sürdüğü ODTÜ'de de çalışmalarımız devam ediyor. Afiş ve bildirimlerimizi yaygın bir şekilde yapıyoruz. Önümüzdeki günlerde de güncel siyasal gelişmelere dair hazırladığımız belli materyalleri öğrencilerle tartışarak dağıtacağız. Sessiz geçen yaz okulu dönemini kendi açımızdan durgun geçirmeyeceğiz.

Yaz çalışmamızda temel aldığımız ikinci nokta, gelecek dönemi daha güçlü kucaklayabilmek için yürüttüğümüz sistemli eğitim çalışması ve seminer faaliyetimizdir.

Ana eksenini örgüt bilincini geliştirmek olan eğitim çalışmamız, partinin kısa süre önce ortaya koyduğu değerlendirmelerden oluşuyor. Yanısıra her hafta yaptığımız güncel siyasal durum üzerine tartışmalarımız da oldukça faydalı oluyor. Son olarak AB üzerine bir çalışma yaptık. Ayrıca belli bir süredir hazırlıkları süren seminerler de verilmeye başlandı. İlk olarak gerçekleşen "illegallite ve legalite" konulu seminerimiz başarılı geçti. Ortak belirlenen programlar, yine ortak bir denetime ve tartışmaya sunuluyor. Yaz çalışmamızın temel hedeflerinden biri olan eğitim çalışmamız güçlü bir biçimde sürüyor.

Ekim Gençliği/Ankara

Gençliğin işçi sınıfı ve emekçilerle kaynaşması temel önemde bir ihtiyaçtır...**“Öğrenci gençlik etkinliklere gelmesin” anlayışı üzerine...**

Sermaye devleti adı üstünde tüm düzenlemelerini sermayedarlardan yana yaparken bir yandan da hayatımızın tüm alanlarına yozlaşmayı, tükenişi ve rekabeti sokmaya çalışmakta. Bencillik vazgeçilmez bir öge olarak kullanılmakta, sistemin tüm çarkları adeta yarış atına dönüştürülen insanlar tarafından işletilmektedir. Zira bu yolla iki şeyi kazanmaktadır burjuvazi. Rekabetle daha yetenekli ve eğitilmişleri kullanarak diğerlerine şu mesajı vermeyi istemekte: sorun sistem sorunu değil sorun sende. Bak iyi çalışan ve nitelikli özelliklere sahip olan kişileri nasıl değerlendiriyorum. Tabii bu niteliklerin nasıl kazanıldığından, bu ülkede okumak için bile milyarlarca lira harcamak zorunda kaldığından bahsetmez.

Bu iki türlü sonuç yaratır. Birincisi nitiksiz iş gücü kullanımı için gerekli insanı yalnızlaştırır ve onda başarısızlığı sistemleştirir. İkincisi onun tepkisi ya onu okutmayana ya da okuyamadığı için kendine yönelir. Sistemin suçlu olduğu, tüm sorunların ondan kaynaklandığı ile ilgilenmez pek. Ya aklına gelmez ya da sistem kendi işleyişi ile bunu ortadan kaldırır. Tele-volelerle, zengin yaşamlarını anlatan ucube dizilerle, fakirlikten şöhrete son moda şarkıcıların hayatları ile emekçileri tam bir kuşatma altına almıştır. En niteliklisinden en basitine kadar tüm organizasyonları bu sistemin ufak eleştirilerini içinde barındırsa da son kertede sistemi kutsamaktan vazgeçemez.

İşte milyonlarca emekçinin uyutulmasına yarayan burjuvazinin araçları. Medya, TV'ler ve televizyon programları... Ki programlar kitleleri sersemletmekte, sistem için nereden bakış önerilirse olaylara oradan doğru bir bakış sağlanmaktadır.

Tüm işçi sınıfı ve emekçilere uygulanan bu uyutma politikası sadece onlara değil toplumun diğer katmanlarına da uygulanmaktadır. Bunlardan işçi ve emekçiler kadar etkilenen diğer bir kesim de öğrenci gençliktir. Toplumsal statüsü daha oturmamış, sınıfını belirlememiş ama belirleme aşamasında olan bir katmandır öğrenci gençlik. Dünyü bugünü tutmaz, bir bakarsınız binlerce kişi alanlarda, bir bakarsınız yüz kişi bile çıkamamış alana. Tabii bunda sınıflar mücadelesinin etkisi de tartışılmaz.

Burjuvazi bir yandan öğrencileri kendi mekanlarında üniversitelerde soruşturmalara, yoğun ders programları ile tam bir sersemletme politikası uygularken, diğer yandan da sınav sistemine kadar keskin bir rekabet ortamında piyasaya hazırlamaktadır. Zira “çan eğrisi” denilen sistem sizin başarınızı arkadaşınızın başarısızlığı saymakta, bu da öğrencilerin birbirlerine not vermemelerine, yardım etmemelerine kadar varmaktadır. Zaten halihazırda tam bir yarış atı psikolojisi ile üniversiteyi kazanan öğrenciler, kazandıkları andan itibaren yeni bir yarışa sürüklenirler. Bu sistemin yaşamda karşılığı ise bencilleşme, yardımlaşmaya ve paylaşmaya yabancılaşmadır. Eğitim sistemindeki bir çarpıklık illaki yaşamda da karşılığını bulacaktır. Ayrıca öğrenci gençlik politizasyondan uzak ortamlarda toplumun diğer kesimlerinden de yalıtılmakta ve yalnızlaştırılmaktadır. ‘70’li yıllarda kitlesel olarak grevlere destek veren, eylemler yapan 15-16 Haziran direnişlerine fiilen katılan öğrenci gençlik yoktur artık. O yanı başındaki uygulamalara bile sesini çıkartmazken işçi sınıfı ile de ilgilenemez artık. Tam bir apolitazasyon süreci yaşar.

İşte genç komünistler üniversitelerde siyasal faaliyet yürütürken bu tür güçlüklerle karşı karşıyadırlar bugün. Tersinden işçi ve emekçiler

arasında çalışma yapan yoldaşlarımız da aynı şekilde güçlüklerle karşılaşılıyorlar.

Bu durumda sınıfın alternatif kültürünü yaratma noktasında birçok etkinlik yapılmaktadır. Gerek İşçi Kültür Evleri’nde gerekse pikniklerde bu sorunların giderilmesine dönük programlar hazırlanmakta ve uygulanmaya çalışılmaktadır. Öğrenci gençliğin kurtuluşunun işçi sınıfının yanında olacağını bilen kesimi işte bu bakışaçısı ile İşçi Kültür Evleri’ndeki etkinliklere ve pikniklere kan taşımaya çalışmakta ve yeni ilişkilerini orada politize etmektedir. Bu tip etkinliklerin amaçlarından birisi bu ortaklığı yakalamaksa, diğer önemli amacı genç unsurlara partili kimliği, proleter kültürü, yaşam tarzını tanıtmaktır.

Bunun karşısında öğrenci gençliğin pikniğe ya da etkinliklere gelmemesini söylemek yanlış bir yerde durulduğunu gösterir. Biz devrimci bir siyasal hareket olarak öğrenci gençliğin genç unsurları ile işçi gençliğin genç unsurlarını biraraya getiremiyorsak, onların ortak etkinliklerini, ortak örgütlenme araçlarını kuramıyorsak eğer, dönüp asıl bunun eleştirilmesi gerekir. Ama öğrenci gençlik pikniğe gelmesin demek tam bir kolaylıktır. Temel önemde bir birleşme ve kaynaşma ihtiyacının üzerinden atlamaktır bu.

Bazı özel durumlar olur ve biz de öğrenci gençliğin gelip gelmemesini tartışabiliriz. Ancak *Kızıl Bayrak*’ın geçen sayısında çıkan yazısında İ. Deniz arkadaşın öğrencilerin gelmemesi üzerine yaptığı değerlendirme ve bunu oturttuğu mantık tümüyle yanlış bir yerde durmaktadır. Öğrenci gençlik ilişkilerinin daha yoğun olmasından kaynaklı olarak pikniklerde kendine kapanık bir tavır sergilemiş olabilir. Ki bu da bahsi geçen piknikte hemen uyarılarla (uyarıyı yapanlar da zaten gençlik güçlerinin kendi içindendi) giderilmiştir. İşte bu eksik tavır eleştiri konusu yapılmalıdır. Ama pikniklerde öğrenci gençliğin teknik işlerden programa kadar aldığı sorumluluklar, sergilediği performans, kimsenin söz söyleyemeyeceği bir düzeydedir. Sofranın hazırlanmasından tutun da insanların birlikte türkü söylemesine, bilgi yarışmasına katılımdan sohbetlere kadar, öğrenci gençlik kendi üzerine düşeni yapmıştır.

Piknikte öğrenci gençlik işçilerle ortaklaşma noktasında elbette bir takım eksiklikler gösterdi, ancak bu eksiklikler de oradaki yoldaşların uyarıları ile tartışılarak aşıldı. Zaten öğrenci gençlik kendi sınıfsal konumundan kaynaklanan bu sorunlarını bu tip etkinliklerle değil de nerede açacak? Öğrenciler zaten var oldukları ortamlarda tam bir kuşatma altında iken bu tavırları geliştirmişlerdir. Biz de öğrenci gençlik pikniğe gelmesin diyerek onları o koşullara tümünden

mahkum ediyoruz. Böyle bir şey olabilir mi? Öğrencileri işçilerle, emekçilerle kaynaşmaya yöneltmek, her fırsatı ve vesileyi kullanarak emekçi ortamlarına girmelerini teşvik etmek değil midir bizim asıl yapmamız gereken?

Öğrenciler, çok yönlü ve karmaşık küçük-burjuva zaaflarını bunları bizzat üreten kendi ortamlarında değil fakat işçilerle ve emekçilerle yakın ve organik ilişkiler ortamında aşabilirler. Bu, küçük-burjuva ve öğrenci kökenli kadrolarını dönüştürme sorunu çerçevesinde, partinin daha en baştan ve bugüne dek döne döne altını çizdiği temel önemde bir çözüm yolu değil midir? Bunun somutta gerçekleşme alanı ise, işçi-emekçi eylemleri, grevler ve direnişler kadar gezi, piknik, çeşitli türden kültürel aktiviteler vb. sosyal, siyasal ve kültürel etkinliklerdir.

Bizler eğer öğrenci gençliğin emekçilere yakın tabakalarını kazanılması gereken, işçi sınıfı davasını desteklemeye yöneltilecek bir kesim olarak görüyorsak, bu durumda öğrencileri burjuvazinin yaptığı gibi emekçilerden ayırarak yabancılaştırmak değil, tersine tüm zaafları ile beraber yanımıza, işçi ve emekçi ortamlarına alıp değiştirmek yolunda çaba harcamalıyız. “Öğrencilerin bulunduğu ortamlarda işçilerin yabancılaşma çekmesi” olgusundan hareketle, bu yabancılaşmayı ortadan kaldıracak bilinçli bir yönelim içine girmek yerine kolayından “öğrenciler pikniklere katılmasın” demek temel önemde bir sorunun üzerinden atlamaktan, güçlüklerden kaçmaktan başka bir şey değildir. Bu bizim bakışımız olamaz, değildir de zaten. Sözkonusu yazıdaki bakışaçısının tümüyle yazarına ait olduğuna inanıyoruz.

Bundan öncekilere olduğu gibi bundan sonraki tüm etkinliklere ve pikniklere de biz komünist öğrenciler, işçiler ve emekçilerle yakınlaşmamızı sağlamak, onlarla aynı havayı solumak, onlardan öğreneceklerimizi öğrenmek, alacaklarımızı almak için kesinlikle geleceğiz. Saflarımızda sıklıkla görülen öğrenci gençliğe dönük “küçük burjuvalar” ve “her zamanki haliniz” tarzındaki eleştirilere de gereğinden fazla değer vermeyeceğiz. Zira bu eleştiriler bir noktadan sonra zaaflara yaklaşım konusunda yapıcı olmaktan uzaklaşmakta, tersinden küçük-burjuva kaygıların göstergesi olarak çıkmaktadır karşımıza. Devrimci proleter bir siyasal konum ve kimlik, işçi sınıfına yakın ve dost diğer katmanları küçümsemek ve itmek bir yana, onları kucaklamak, onlarla yakınlaşmak ve onlarla davasını, saflarını güçlendirmek için özel bir çaba gösterir. İşçi sınıfı önderliği, işçi sınıfının öncü ve süreklilikçi güç olması bu değilse nedir?

Aslında pikniklere katılım vesilesi ile biz, saflarımızda kesinlikle yeri olmaması gereken bazı eğilimlere ve yanlış bakışaçılarına değinmiş olduk. Bu sadece piknikle ilgili çıkan bir yazıya cevap olarak nitelendirilmemeli ve gereken özenin gösterilerek insanlarımızın kendilerini sorgulamalarına vesile olmalıdır. Böyle bir eleştiri ve özeleştiri mekanizmasını çalıştırmak hepimiz için anlamlı olacaktır.

Kapitalizmin çürümüş sisteminin tüm yabancılaştırma çabalarına, tüm saldırılarına rağmen, biz genç komünistler üniversitelerde, liselerde, fabrikalarda bu yabancılaşmaya karşı koyacağız. Benzer eğilimler saflarımızda da şu veya bu biçimlerde uç verdiğinde buna karşı da (kuşkusuz partimizin temel görüş ve yaklaşımlarından da güç alarak) ilkeli bir biçimde fakat amansızca mücadele edeceğiz.

Gençlik gelecek gelecek sosyalizm!

B. Çoruh/E. Toprak

Batsın bu imparatorluk!..

O Amerika'nın son küçük cumhuriyet savunucusu olabilir. 76 yaşındaki **Gore Vidal** Amerika'nın emperyalist dürtülerini eleştirerek bir ömür geçirdi. Yazdığı iki düzine roman ve yüzlerce makaleyle Amerika'nın, başka milletlerin ve kendi vatandaşlarının işlerine karışmaktan vazgeçip kendi köklerine dönmesi gerektiğini savundu durdu.

Vidal'ın son bestseller'ı 11 Eylül'ün ardından yazılan bir makaleler dizisi: **Perpetual War for Perpetual Peace: How We Got To Be So Hated** (Sürekli Barış İçin Sürekli Savaş: Kendimizden Nasıl Bu Kadar Nefret Ettirdik). Vidal kitabın ismindeki bu soruyu cevaplamak için kafamızı kaşıyarak saldırganları, tarihimizdeki en büyük iki terör saldırısını, 1995'te Oklahoma City'deki bombalama olayını ve 11 Eylül faciasını gerçekleştirmeye iten sebeplerin neler olduğunu göz ardı etmeye hakkımız olmadığını söylüyor.

"Etki olmadan tepki olmaz. Bu bir fizik kanunudur ve en son baktığımda hâlâ kitaplardaydı" diye yazıyor Vidal. Aynı şey insan doğası için, yani tarih için de geçerli. Vidal'ın etki olarak nitelendirdiği şey Amerikan imparatorluğunun başka ülkeler üzerinde kurduğu hâkimiyet ve kendi topraklarında gelişmekte olan polis devleti. Vidal'e göre bunun kaçınılmaz tepkisi de Usame bin Ladin ve Timoty McVeigh'in kanlı işleri.

- 11 Eylül'de ölen 3 bin sivilin bu kadere bir şekilde hak ettiğini mi iddia ediyorsunuz?

- Amerikan halkı olarak bu olanları hakettiğimizi düşünmüyorum. Ama son 40 yıldır bizi yöneten hükümetleri de hak etmiyoruz. Başımıza bu gelenler hükümetlerimizin bütün dünyada yaptıkları yüzünden. Yeni kitabımda yaptıklarımızın bir listesi var. Ne yazık ki *New York Times* ya da diğer resmi kuruluşlar gerçekleri yansıtmıyor. Amerikalılar'ın kendi hükümetlerinin neler karıştırdığından ve bunların boyutlarından hiç haberi yok. 1947-48'den beri kısıtlanmadan başka ülkelere düzenlediğimiz askeri saldırıların sayısı 250'den fazla. Bunlar Panama'dan İran'a büyük saldırılar ve bu tamamı bile değil. Örneğin Şili'yi kapsamıyor, çünkü o bir CIA operasyonuydu. Ben sadece askeri operasyonların bir listesini verdim. Amerikalılar'ın ya bunlardan haberi olmuyor ya da deniyor ki onlara saldırdık, çünkü işte Noriega dünyanın uyuşturucu trafiğinin merkezi ve ondan kurtulmamız lazım. Bu arada da birkaç Panamalı öldürüyoruz.

Aslında hayli fazla sayıda öldürüyoruz. Hava kuvvetlerimizi de getiriyoruz. Panama'nın hava kuvveti yok. Ama orada binaları havaya uçuran bir hava kuvvetine sahip olmak iyi göründü. Sonra Amerika için sadıkça çalışmış eski bir CIA ajanı olan liderleri Noriega'yı kaçırdık. Sonra onun üzerinde hiçbir yargı hakkı olmayan Amerikan mahkemesinde yargıladık ve tutukladık. Kimse nedenini bilmiyor. Bir de bunun *New York Times* ve emperyal medyanın geri kalanı tarafından kötülen uyuşturucu trafiğini sona erdirmesi gerekiyordu.

Halkın cehaletinden yararlanıyorlar

Hükümet Amerikan halkının izafi masumiyetinden, daha doğrusu cehaletinden faydalıyor. Belki de bu yüzden 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana doğru dürüst coğrafya öğretilmiyor, insanlar nereleri havaya uçurduğumuzu bilmesinler diye. Çünkü Enron oraları havaya uçurmak istiyor. Ya da boru hattı şirketi Unocal bir yerlerde savaş istiyor. Ve bizim bombalarımıza maruz kalan ülkelerdeki insanlar öfkeleniyorlar. Afganların 11 Eylül'de bizim ülkemize olanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Ama Suudi Arabistan'ın vardı. Usame işin içinde gibi görünüyor ama tam olarak bilemiyoruz.

Demek istediğim Afganistan'a orayı bombalamak ve işgal etmek için girdiğimizde, operasyonun

başkomutanına Usame bin Ladin'i bulmanın ne kadar zaman alacağı sorulduğunda başkomutan oldukça şaşırılmış göründü ve burada olmamızın sebebi bu değil dedi. Öyle mi? O zaman neydi bu olanların sebebi? Güya sebep Talibanların çok çok kötü insanlar olmaları ve kadınlara çok kötü davranmalarıydı. Kadın hakları onların umurunda bile değildi ve biz burada kadın haklarına çok önem veriyorduk ve Bush'un yanında olmamız gerekiyordu, çünkü Bush kadınları o burkaldan kurtarıyordu, anlıyor musunuz?

Hayır, asıl sebep bu değildi. Bu operasyonun asıl amacı -ve şu anda bunu hiçbir yerde göremezsiniz- emperyalist bir tavırla enerji kaynaklarını ele geçirmektir. Bugüne kadar ithal petrol için tek kaynağımız İran Körfezi'ydü. Afganistan'a Usame'yi yakalayıp intikam almak için girmedik. Afganistan'a biraz oraya Rusya işgali sırasında yerleştirdiğimiz Taliban dağılmaya başladığı için, bir de Kaliforniya şirketi Unocal, Taliban'la dünyanın en zengin petrol rezervi Hazar Denizi bölgesi petrolünü almak üzere bir anlaşma yaptığı için girdik. Boru hatlarıyla petrolü Afganistan'dan Pakistan'a ve Karacı'ya taşıyıp oradan da Çin'e geçirmek istiyorlar ve bu çok kâr getirecek bir şey. Bunu kapan şirket büyük bir servet yapacak. Ve bu şirketlerin hepsinin Pentagon'la birlikte Amerika'yı yöneten Bush, Cheney, Rumsfeld ya da başka birine, yani benzin ve petrol cuntasına kadar uzandığını göreceksiniz. Afganistan'ı ekim ayında işgal etmeyi planlamıştık ve Usame ya da bize saldıran her kimse yapılması muhtemel saldırıya karşı bir saldırıda bulundu. Oraya gireceğimizi biliyorlardı ve bu bizi hazırlıksız yakalayıp şaşırtan bir uyarıydı.

Gerçekler saklandı

Pearl Harbor saldırısında 20 dakika içinde senato ve Beyaz Saray bir komite kurmuştu. Bunu Roosevelt yaptırdı, çünkü neden saldırıya uğradığımızı biliyordu ve komitesini kurdu. Ama 11 Eylül'le ilgili bu gerçeklerin ortaya çıkmaması gerekiyordu ve çıkmadı.

- *Yine de biri kitabınızdaki askeri müdahalelerin listesini okuyup ABD hükümetinin bir 'kötülük kaynağı' olduğuna karar verse bile, başka kötülük kaynaklarının da olduğu düşünülemez mi? Örneğin belirsiz dini güçlerin kötü oldukları için bize kötü şeyler yapabilecekleri düşünülemez mi?*

Elbette ama yanlış grubu seçtiniz. Dünyanın en zengin ailelerinden birini, Bin Ladinleri. Suudi Arabistan kraliyet ailesine çok yakınlar ve onlar bizi kendi insanlarına karşı koruma görevi yapmamız için kandırdılar ve onlar o aileden daha da köktendinci. Yani eğer Usame'ye çok güçlü bir şeyle karşı karşıyayız demektir. Gerçek şu ki onun gibi insanlar yoktan var olmuyor. Ortalama bir Amerikalı milyarder dolar dış yardım yaptığımızı düşünebilir ama aslında gelişmiş ülkeler arasında en az dış yardım yapan ülkeyiz ve verdiğimiz çoğu İsrail'e, birazı da Mısır'a gidiyor.

CIA 1954'te Guatemala'da Arbenz hükümetine saldırmaya hazırlanırken oradaydım. Arbenz demokratik bir seçimle başa gelmiş ılımlı bir sosyalistti. Ülkesinin hiç geliri yoktu, tek geliri United Fruit şirketi getiriyordu. Bu yüzden Arbenz muza çok düşük bir vergi koydu ve Senatör Henry Cabot Lodge kalkıp kömünistlerin Guatemala'yı ele geçirdiğini ve bir şeyler yapmamız gerektiğini söyledi. Eisenhower'ın kanına girdi, CIA oraya gitti ve hükümeti düşürdü. Oraya askeri bir diktatör yerleştirdik ve o günden beri sürekli kan aktı.

Ben de ABD'yi bombalardım

Şimdi eğer ben bir Guatemalalı olsaydım ve Washington'u ya da Amerikalılar'ın olduğu herhangi bir yeri bombalama imkânım olsaydı hiç durmazdım. Özellikle de sadece United Fruit adlı bir şirket vergi vermek istemedi diye bütün ailemi kaybetmişsem ve ülkem parçalanmışsa. Bizim çalışma şeklimiz bu, o

yüzden de bizden nefret ediyorlar.

- *Milyonlarca Amerikalı'nın federal hükümetten nefret ettiğini söylüyorsunuz. Ama Amerikalıların yüzde 75'i özellikle savaş konusunda Bush'u destekliyor.*

- Umarım bu rakamlara inanmıyorsunuzdur. O istatistiklere hile karıştırıldığını bilmiyor musunuz? Çok basit. 11 Eylül'den sonra ülkede insanlar çok geçiriyordu ve korkmuşlardı. Bush küçük bir savaş dansı yapıp kötülük ekseninden ve peşine düşeceği ülkelere bahsetti. Bir de gülümseyerek ne kadar uzun süreceğini söyledi, çünkü bu operasyon o ve Pentagon'daki arkadaşları için trilyonlar anlamına geliyordu, aynı zamanda da özgürlüklerimizin de kısıtlanacağı anlamına, yani onun için çok heyecan vericiydi. Çıkmış orada tepki veriyor, Afganistan'ı bombalıyor. Danimarka'yı da bombalayabilirdi. Danimarka'nın 11 Eylül'le hiçbir ilgisi yoktu. Afganistan'ın da. En azından Afganlılar'ın. Ve hâlâ başkanın yanında mısınız, o bizi savunurken onu destekliyor musunuz diye soruluyor. Zamanla insanlar durumu çözecek.

- *Hangi insanlar? Amerikalılar mı?*

- Evet, Amerikalılar. Onu destekliyor musunuz diye sordular, herkes evet dedi. Ama bu onu sevdikleri anlamına gelmiyor. Göreceksiniz görevini tarihin en sevilmeyen başkanı olarak terk edecek. Cunta çok zarar verdi.

- *Biraz da en sevdiğiniz konudan, Amerikan medyasından bahsedelim. Bazıları 11 Eylül'den sonra hayli iyi bir iş çıkardıklarını düşünüyor ama siz buna inanmıyorsunuz tabii.*

Elbette inanmıyorum. Yılın bir kısmını İtalya'da geçiriyorum ve İngiliz, Fransız, hatta İtalyan basını okuyarak Ortadoğu hakkında daha çok şey öğreniyorum. Burada her şey çarpıtılıyor. Bush'un meclisteki o savaş dansı.. 'Kötülük yapanlar'dan ve 'kötülük eksenini'nden, İran, Irak ve Kuzey Kore'den bahsetmesi. Bence eksenin anlamını bile bilmiyor ve basın bu konunun üzerinde hiç durmadı. Yapabileceği en ahmakça açıklamaydı. Sonra içlerinde kötü insanların barınmasının muhtemel olduğu, terörist eylemlerde bulunabilecek bir düzine kadar daha ülkeden bahsetti. Terörist eylem nedir? O ne olduğunu düşünüyorsa odur. Ve onları yakalayacağız çünkü biz iyiyiz ve onlar kötü.

Kalkıp da Amerikan halkının karşısında böyle bir demeç verebilen kimse aptal değildir, ama Amerikan halkının aptal olduğuna emindir. Biz aptal değiliz, sadece kandırılıyor. Medyanın yanlış bilgilendirmesiyle, çarpık bir dünya görüşüyle ve bu sürekli savaş makinesini destekleyen inanılmaz yüksek vergilerle kandırılıyor. Bizi temsil eden kimse yok. Mecliste sadece şirketler temsil ediliyor. Bu yüzden Amerikan halkının sadece yüzde 24'ü Bush'a oy verdi.

- *George W. Bush nasıl biri?*

- Amigo George Bush demek istiyorsunuz herhalde. Hayatta yaptığı tek kaydedeğer şey bir beyzbol takımıyla olan ilişkisiydi.

- *O takımın sahibiydi.*

- Evet, petrolcülerin parasıyla satın almıştı. Yani hayatında hiç çalışmadı ve öğrenme kapasitesi çok düşük.

- *ABD, askerlerini dünyanın her tarafından toplayıp kendi kabuğuna mı çekilmeli?*

- Evet, istisnasız olarak. Biz dünyanın polisi değiliz. Ve insanlardan para çalıp genel karmaşa yaratmaktan başka ABD'yi bile denetleyemiyoruz. Polis ülkenin birçok yerinde haklı olarak düşman gibi görünüyor. İmparatorluk defterini dürmenin zamanı geldi, bunun kimseye bir faydası olmadı. Bize trilyonlara mal oldu ve korkarım zaten kendi kendine dürülecek, çünkü artık onu idare edecek para da kalmadı. (...) (*LAWEEKLY*, 5-11 Temmuz 2002)

21 Temmuz 02/Radikal

Geleceğimizi mücadeledeki kararlılığımız belirleyecek!

Emekçilere ve mücadelelerinin tek savunucusu olan devrimciler yapılan baskı ve saldırılar yetmiyormuş gibi, sermaye devleti şimdi de "esnek üretim" yasasının hazırlığını yapıyor. Bu yasanın

yürürlüğe girmesi demek, emeğiyle çalışan milyonlarca işçi ve emekçinin kölelik düzenine geri dönmesi demektir.

Soruyorum işçilere ve emekçilere; kıdem tazminatımız elimizden alınmak, toplu sözleşme hakkımız gaspedilmek isteniyorsa, tüm bunlar yıllardır işçi sınıfı ve devrimciler üzerinde terör estiren, emekçilerin günden güne yoksullaşmasına, işsiz kalmasına ve intihar etmesine yol açan faşist devlet ve bir avuç sermaye sınıfı tarafından yapılıyorsa, bu yapılanlara daha ne kadar "kader" diyecek, sineye çekeceğiz? Bu, emperyalist güçlerin uyguladığı bir baskı rejimi ve diktatörlüğü değil mi? Hala ne bekliyoruz? Baskı ve sömürüye, yargısız infazlara, katliamlara, sefalet içinde yaşamaya ve kula kulluk yapmaya daha ne kadar devam edecek, duyarsız kalacağız?

Bugün dünyada kapitalistlerin uyguladığı baskı ve sömürü politikaları yüzünden binlerce çocuk açlıktan ölüyor. Ülkemizde evine ekmek götürmemenin utancı ile onlarca insan intihar ediyor. İşçiler, memurlar en doğal demokratik taleplerini dile getirmek için meydanlara çıkınca coplanıyor, dövülüyor. Faşist devlet ve sermaye sınıfı kârlarını arttırmak, çıkarlarını korumak için kendi yurttaşlarına onuncu sınıf insan muamelesini reva görüyor. Gençlerimiz buna karşı çıktığı zaman, anarşist ve terörist olarak lanse ediliyor. F tipi denilen tecrit hücrelerinde kişiliksizleştirme politikası uygulanıyor. Tüm bunlar faşist devlet ve bir avuç sermaye sınıfının çıkarı için yapılıyor. Bu uygulamalara karşı çıkan devrimcileri cezaevi baskınları ile yakarak, bombalayarak, kurşunlayarak katlediyorlar. Bu katledilenlerin bizim çocuklarımız olduğunu unutmayalım.

Amerikan emperyalizminin çıkarları doğrultusunda Irak savaşında yer alarak çocuklarımız ölüme gönderilmek isteniyor. Evlatlarımızın can ve kanlarının pazarlığı yapılıyor.

Emekçiler olarak üzerimizdeki ölü toprağını atmalı ve ayağa kalkmalıyız! Bunlardan hesap sormalıyız! Bütün bunlara son vermek işçi sınıfının elindedir. Bunu belirleyecek olan işçi sınıfının örgütlülüğü ve mücadele kararlılığıdır. Bundan dolayı işçi sınıfının partisinin önderliğinde ve yol göstericiliğinde birleşmeliyiz! Geleceğimizi mücadelemiz belirleyecek.

Yok tek başına kurtulmak, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Sefaköy'den bir işçi

Bir örgütsüzleştirme saldırısı ve sendika ağalarının tutumu

Yalova'da kurulu bulunan AK-AL iplik fabrikası, 1978'den beri TEKSİF'te örgütlüydü. Şimdi sendika tasfiye edilmiş bulunuyor. 1000 civarında işçinin çalıştığı fabrikada çoğunluğu genç kızlar oluşturuyor. Genelde evlenen işçiler işten çıkarıldıkları için işçiler genç ve mücadele deneyiminden yoksunlar.

TEKSİF'in tutumu işverenlerle işbirliği temeline dayalıydı. İşverenin işten çıkarmak istediği işçiler sendikayla beraber belirleniyordu. Aynı kişinin 25 yıldan beri şube başkanı olduğu göz önüne alındığında ağalaşma hakkında bir fikir edinilebilir. Yani sendika işçilere yabancılaşmış ama patronla gayet samimi olan bir "işçi örgütü" haline gelmiştir.

AK-AL patronları bir sabah fabrikayı polis kuşatması altına alarak işçileri zorla otobüslere doldurup notere götürdü ve sendikadan istifa ettirdi. Sınırlı sayıda işçi dışında buna itiraz eden olmadı. Böylece kolluk kuvvetlerinin

"güvenliği" altında bir oldu bittiyle sendika fiilen tasfiye edildi.

Sendikanın buna karşı tavrı "dost kazığı" yemiş birinin küskünlüğüne benziyor. Öyle ya, bu kadar yıldır "kardeş gibi" AK-AL patronlarıyla geçinirken bu da yapılırmı? Ama yiğidin hakkını da yememek gerekir. TEKSİF Genel Başkanı Zeki Polat "lütfetmiş" ve AK-AL işçilerine mektup yazmış. Kendi yaşam deneyiminden de sözde acılı ve duygusal örnekler içeren bu mektup işçilere sabırlı olmayı ve beklemeyi telkin etmektedir. Bu tür telkinlerle amaçlanan işçileri yatıştırmak ve böylece duruma razı etmek olduğunu söylemeye ise gerek yok. Zaten satılmış sendika ağalarının bu konumu ve tutumu nedeniyle ki kapitalistler bu denli pervasız davranabiliyor, bin işçiyi bir anda sendikasızlaştırma cüretini kendinde bulabiliyor.

Yalova'dan bir tekstil işçisi

Seyhan Belediyesi'nde grev kararı asıldı

19 Temmuz tarihinde Seyhan Belediyesi'nde grev kararı asıldı. 1240 işçiyi kapsayan toplu sözleşme görüşmeleri ücret, iş güvencesi ve sosyal haklar konusunda anlaşmazlıkta sonuçlandı. Mart ayından bu yana devam eden görüşmelerde 71 maddeden 20'sinde uzlaşma sağlanamadı. Sendikanın taslakta istediği %100 artışa karşılık, işveren ilk 6 ay için %10, ikinci 6 ay için %8 teklifini getiriyor. Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı Kemal Arslan, belediye işçileriyle birlikte belediye binası önüne ve işyerine grev kararını asarken, işverenin teklif ettiği %18'in kabul edilemez olduğunu bildirdi.

Seyhan Belediye Başkanı Yıldırım Arıkan ücret konusunda uzlaşmaz bir tutum sergilerken, grev kararının asıldığı sıralarda Avrupa'da tatil yapmaktaydı.

Belediye işçisinin asmış olduğu grev kararı gerçekleşirse, işçi sınıfının tarihsel kazanımlarını bir çırpıda ortadan kaldırmayı hedefleyen yeni iş kanununa karşı da anlamlı bir yanıt olacaktır.

SY Kızıl Bayrak/Adana

İHD'den basın açıklaması: "Tecrit sona ersin"

İHD İzmir Şubesi '96 Ölüm Orucu direnişinin yıldönümünde, Ölüm Orucu direnişini, direnişte şehit düşen devrimci tutsakları ve devletin cezaevleri politikasını konu alan bir basın açıklaması yaptı.

20 Temmuz günü Konak Sümerbank önünde yapılan açıklamaya yaklaşık 60 kişi katıldı. Saygı duruşuyla başlayan eylemde "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!",

"Faşizme karşı omuz omuza!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı. Basın açıklamasında, "Cezaevlerindeki ölümler son bulsun, tecrit sona ersin diyoruz. Çılgınlığımızın ve tecrit koşullarında tutulan tüm insanların çılgınlıklarının duyulması için çağrıcı oluyoruz" denildi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Devrimci şair Adnan Yücel'in anısına...

Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!..

**Aşksız ve paramparçaydı yaşam
bir inancın yüceliğinde buldum seni
bir kavganın güzelliğinde sevdim.
bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürecek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!**

**Aşk demişti yaşamın bütün ustaları
aşk ile sevmek bir güzelliği
ve dövüşebilmek o güzellik uğruna.
işte yüzünde badem çiçekleri
saçlarında gülen toprak ve ilkbahar.
sen misin seni sevdiğim o kavga,
sen o kavganın güzelliği misin yoksa...**

**Bir inancın yüceliğinde buldum seni
bir kavganın güzelliğinde sevdim.
bin kez budadılar körpe dallarımızı
bin kez kırdılar.
yine çiçekteyiz işte yine meyvedeyiz
bin kez korkuya bogdular zamanı
bin kez ölümler
yine doğumdayız işte, yine sevinçteyiz.
bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürecek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!**

**Geçtiğimiz o ilk nehirlerden beri
suyun ayakları olmuştur ayaklarımız
ellerimiz, taşın ve toprağın elleri.
yağmura susamış sabahlarda çoğalırdık
törenlerle dikilirdik burçlarınıza.
türküler söylerdik hep aynı telden
aynı sestem, aynı yürekten
dağlara biz verirdik morluğunu,
henüz böyle yağmalanmamıştı gençliğimiz...**

**Ne gün batışı ölümlerin üzüncüne
ne tan atışı doğumların sevincine
ey bir elinde mezarcılar yaratan,
bir elinde ebeler koşturan doğa
bu seslenişimiz yalnızca sana
yaşamasına yaşıyoruz ya güzelliğini
bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürecek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!**

**Saraylar saltanatlar çöker
kan susar birgün
zulüm biter.
menekşelerde açılır üstümüzde
leylaklarda güler.
bugünlerden geriye,
bir yarına gidenler kalır
bir de yarınlar için direnenler...**

**Şiirler doğacak kıvamda yine
duygular yeniden yağacak kıvamda.
ve yürek,
imgelerin en ulaşılmaz doruğunda.
ey herşey bitti diyenler
korkunun sofrasında yılgınlık yiyenler.
ne kırlarda direnen çiçekler
ne kentlerde devleşen öfkeler
henüz elveda demediler.
bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürecek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!**

Adnan Yücel!